

*P*ůlnoční zátoka

AL
press

edice
KIO KAN

*A*ÓRA
ROBERTSOVÁ

Nora Roberts

PŮLNOČNÍ ZÁTOKA

Edice Klokán

Copyright © 2001 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiašova, 2004
Copyright ©ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část z knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Midnight Bayou
přeložila Soňa Tobiašova

Redakční úprava Jana Pleskotové

Grafická úprava obálky Helena Kočí

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2004

shop@alpress.cz

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno Vydání první

ISBN 80-7218-458-X

*Věnováno Leslie Gelbmanové,
ženě, jež chápe cenu času.*

Bože, tvá osamělá horna zazní
a čas i svět jsou v jednom letu.
Jen z lásky vyprchává vlídnost úsvitu
a naděje ztrácí lesk s rosou ranní.

William Butler Yeats

Prolog

V říční zátoce přebývala smrt s celou svou krutou krásou. Její stín vycházel z hlubin a v šepotu trav a rákosu se projevoval jako nový život i nová smrt. Zelené přitní, dusný vzduch, žlutavé oči ve tmě.

Řeka se vine tiše jako had, její voda tím černější, čím jasněji září měsíc. Kloubovité kořeny cypřišů prorážejí hladinu jako kosti kůži.

Dlouhý hřbet aligátora se v měsíčním světle spíš jen zaleskne - vodu nezčeří, zvuk nevydá. Je dobře utajenou hrozbou. Až při útoku dravec triumfálně rozetne ocasem hladinu, sevře v čelistech nevědomou ondatru a teprve pak zátočinou zazní děsivě krátký skřek.

Predátor s kořistí klesá k blátivému dnu.

I jiní poznali krutost tichých hlubin té řeky. Pocítili, jak chladná je její voda i v neúprosném letním parnu.

Zátočina plná tajemství nikdy nepoznala naprostý klid. Za jasných nocí mívala smrt často posvícení. Moskyti, nenasytní upíři bažin, obstarávali slavnostní sbor, doprovázený zvuky lesa, vody a zrychleným dechem lovců. Hudbu mokřadů jen občas protrhl šokovaný výkřik oběti.

Vysoko ve větvích dubu, skrytá v listí a mechu, houkla své dva teskné tóny sova. Poplašený králík se dal do běhu o život.

Vzduch se pohnul jen na kratičkou chvíli. Byl to vánek, nebo povzdech přízraku?

Sova roztáhla křídla a spustila se s šumem dolů.

Na břehu řeky, kam slétla pro králíka, se ve stínu rozviklaného mola choulil starý šedý dům. Na travnatém svahu naproti zářila ve světle měsíce bílá usedlost.

Zátočina řeky, kypící životem i smrtí, mezi nimi tvořila klikatou hranici.

*Manet Hall, Louisiana
30. prosince 1899*

Dítě plakalo. Abigail ho zaslechla už ve snu - jemné, nepokojné steny a šustot drobných nožek pod pokrývkou. Pocítila první záchvěv hladu v útrobách, jako by děťátko ještě stále nosila v sobě. Mléko se jí spustilo dřív, než docela procitla.

Vstala rychle a bez protestů. Vždyť je to tak příjemné - ten pocit plných ňader, jejich citlivost a účel. Dítě ji potřebuje a ona může jeho potřeby naplnit.

Přešla k lenošce a zvedla z opěradla bílý župan. Nadechla se vůně skleníkových lilií, oblíbených květín, které zářily v křišťálové váze - svatebním daru.

Před Lucianem by se spokojila s planými květinami v lahvích.

Kdyby byl dnes doma, jistě by se také probudil. Ačkoli by ho s úsměvem pohladila po hedvábných blond vlasech a řekla, aby spal dál, jistě by za ní přišel do dětského pokoje, než by Marii Rose stihla nakojit.

Stýskalo se jí po něm - pocítila další stah v břiše. Ale navlékla si župan a uvědomila si, že už nazítří se Lucian vrátí. Začne ho vyhlížet už od rána, dokud ho neuvidí přijíždět alejí vysokých dubů.

Ať si ostatní říkají nebo myslí cokoli, vyběhne mu zase naproti. Srdce jí poskočí jako vždycky, až sesedne z koně a zvedne ji vysoko do náruče.

A na Nový rok si spolu zatancují na plese.

Abigail zapálila svíčku, zaclonila plamínek rukou a s tichým prozpěvováním vyšla z ložnice do prostorné chodby domu, kde kdysi bývala služebnou. A dnes, no, nestala se tak docela majitelkou, ale aspoň ženou dědice.

Dětský pokoj byl ve třetím patře rodinného křídla. V tomto případě musela svádet další, předem prohranou bitvu s Lucianovou matkou. Joséphine Manetová trvala na dodržování pravidel chování a tradičním vedení domácnosti. Madam Josephine, říkala si Abigail v duchu, když tiše proklouzla kolem dveří dalších ložnic, měla ostatně přísná pravidla na všechno. Tříměsíční děcko podle ní patřilo do dětského pokoje, pod dohled chůvy, a ne do kolébky v rohu ložnice svých rodičů.

Plamínek svíčky se zatřepotal, když stoupala po úzkém schodišti. Aspoň že si mohla Marii Rose u sebe ponechat prvních šest týdnů. A k tomu v kolébce, která se tradičně používala v její rodině. V té, co vlastnoručně vyřezal její *grand-père*. Spala v ní už její maminka a o sedmnáct let později do ní uložili i Abigail.

Marie Rose v ní strávila první týdny se starostlivými, znervózněnými rodiči na dosah.

Dcerka musí respektovat rodinu svého otce, ale Abigail byla rozhodnuta seznámit ji i se zvyky své rodiny.

Joséphine soustavně reptala, hlavně kvůli podomácku vyrobené kolébce, až se Abigail s Lucianem rozhodli to vzdát. Prý je to jako se skálou ve vodě, říkal Lucian. Voda neodbytně působí na kámen, až se skála omele a ustoupí.

Ted' spalo miminko v dětském pokoji v kolébce dovezené z Francie, do níž Manetovi ukládali děti už celé století.

I když se s tím Abby nesmířila snadno, chápala, že je to náležité a vhodné. Její *petite* Rose přece byla Manetová a jednou se měla stát dámou.

Jak madam Josephine často zdůrazňovala, ostatní členové domácnosti by neměli být v noci rušeni dětským pláčem. Jestli se to prý v zátocě dělalo jinak, tady na Manet Hallu děti patří do dětského pokoje.

Jak ohrnula rty, když to vyslovila. Zátoka - jako by se takové slovo hodilo jen do barů a nevěstinců.

Co na tom, že ji madam Josephine nenávidí a monsieur Henri přehlíží... Nevadí, že se na ni Julian dívá tak, jak by se švagr na švagrovou dívat neměl.

Lucian ji přece miluje.

Abigail se smíří i s tím, že malá Rose spí v dětském pokoji. Ať si je dělí jedno patro nebo celý kontinent, ona přece vycítí potřeby svého děťátka i na dálku. Tohle silné pouto nemůže nic narušit.

Madam Josephine možná vyhrála bitvu, ale Abigail válku. Měla svého Luciana a Marii Rose.

V pokojíku hořely svíce. Chůva Claudine neměla k plynovým lampám důvěru. Už chovala děcko v náruči a snažila se je utiшит cukrovým cumlem. Miminko ale zatínalo pěstičky a otřásalo se zlostí.

„Ta se ale umí rozčilovat.“ Abigail odložila svíčku a s otevřenou náručí přešla místnost.

„Víš, co chce, a umí se ozvat.“ Pohledná Claudine, dcera chudých starofrancouzských usedlíků, Cajunů, zvedla ospalé černé oči a podala děcko Abby. „Ještě se ani nedala do křiku. Jaks ji mohla zdola slyšet?“

„Asi ji slyším srdcem. Tak pojd', *bébé*. *Maman* je tady.“

„Má mokrou plenku.“

„Přebalím ji.“ Abigail pohladila dítě po tvářičce a usmála se. Claudine byla kamarádka - to znamenalo další vyhranou bitvu. A to, že ji mohla zaměstnat v téhle domácnosti, jí skýtaló útěchu a společnost, jakou by jí nikdo z Manetovy rodiny neposkytl.

„Běž si lehnout. Až ji nakrmím, bude spát do rána.“

„Taky je to zlatíčko.“ Claudine pošimrala děcko v kudrnatých vlasech. „A jestli mě už nebudeš potřebovat, asi zajdu dolů k řece. Bude tam čekat Jasper.“ Tmavé oči se jí zaleskly. „Řekla jsem mu, že když to půjde, objevím se kolem půlnoci.“

„Měla bys ho přimět, aby si tě vzal, *chère*.“

„To taky udělám. Zajdu tam na hodinku nebo dvě, jestli ti to nevadí.“

„Nevadí, ale dej si pozor, abys nechytla víc než nějakého raka,“ varovala ji Abby a chystala se Marii Rose vyměnit povlečení.

„Neboj se. Kolem druhé jsem zpátky.“ U dveří se dívka otočila. „Abby? Napadlo tě někdy, když jsme byly malé, že se staneš paní v tomhle domě?“

„Nejsem tady paní.“ Abigail polechtala dcerku na patičce a ona se zahihňala. „A ta co je, bude žít naschvál dalších sto deset let, abych se jí nikdy nemohla stát.“

„Tomu bych docela věřila. Ale jednou ten den stejně přijde. Mělas velké štěstí, Abby, a moc ti sluší.“

Abby s dcerkou osaměla a chvíli se mazlily. Pečlivě ji zapudrovala, přebalila a převlékla do čisté košilky. Pak se s ní usadila v houpacím křesle a nabídla hladovým ústům plný prs. S prvním nenasytným sáním pocítila i odezvu v lůně a povzdechla si. Ano, opravdu měla štěstí. Protože Lucian Manet, dědic Manetova panství, ten pohádkový princ, se zamiloval právě do ní.

Sklonila hlavu a pozorovala kojené dítě. Marie Rose se doširoka otevřenýma očima vpíjela do matčiny tváře. Mezi obočím jí vyvstala droboučká vráska soustředění.

Bože, kéž by ta očka zůstala stejně modrá jako Lucianova. Vlázky měla Rose tmavé a vlnité po ní, zato pleť mléčně bílou jako tatínek. V tomhle zlatě opálené matce s francouzskou krví podobná nebyla.

Bude mít tedy to nejlepší z obou, pomyslela si Abby. To nejlepší ode všeho.

Nešlo jen o peníze, skvělý dům a sociální postavení, třebaže to Abby svým dětem přála, teď když všechno okusila na vlastní kůži. Jednalo se především o uznání a *vědomí*, že sem bude patřit. Její dcerka a všechny

děti, které ještě přijdou, budou umět číst a psát, mluvit správnou angličtinou i francouzštinou s tím správným tónem.

Nikdo jimi nebude pohrdat.

„Jednou se staneš dámou,“ zašeptala Abigail a pohladila dítě po tváři, zatímco Rose hnětla její prs, jako by chtěla tok mléka urychlit. „Vzdělanou dámou s citlivým srdcem po otci a chytrou hlavou po matce. Tatínek se vrátí už zítra. To je poslední den tohoto století, takže celý život prožiješ v tom příštím.“

Mluvila tiše a zpěvavě, jako by tím chtěla sebe i dítě ukloubat.

„Je to tak vzrušující, Rosie moje. Zítra tu pořádáme velký bál. Mám nové šaty. Modré, jako tvoje a tatínkovy oči. Už jsem ti říkala, že jsem se nejdřív zamilovala do jeho očí? Jak jsou krásné. A laskavé. Když se tehdy vrátil z univerzity, vypadal jako princ, co přijel domů na svůj zámek. Srdce mi tolik bušilo.“

Opřela se do křesla a pohupovala se v záři blikotavých svíček.

Přemýšlela o novoročním plese, představovala si, jak budou s Lucianem tančit, jak sejí při waltzu roztočí sukně nových šatů.

A on na ni bude pyšný.

Vzpomněla si na jejich první společný tanec.

Tehdy na jaře byl vzduch těžký vůní květín a dům zářil jako nějaký palác. Vykradla se do zahrady, nedbajíc svých povinností, aby si mohla prohlédnout jeho osvětlené balustrády, připomínající krajky, a lesklá okna, z nichž proudila hudba.

Představila si, jak mezi hosty v plném sále tančí. Roztočila se v rytmu uprostřed zahrady a tak ji tehdy zastihl Lucian.

Její soukromá pohádka, pomyslela si teď. Princ vzal za ruku svoji popelku a vyzval ji k tanci, než odbije půlnoc. I bez skleněných střevíčků a kočáru z dýně byla ta noc plná kouzel.

Stále slyšela tu krásnou hudbu, plynoucí přes terasu do zahrady.

„Než skončí bál, než se rozední... „

Prozpěvovala si tiše známý refrén a přesunula dítě k druhému nádru.

„Než tanečníci odejdou a hvězdy pohasnou... „

A tak tam tančili, v zahradě zalité měsícem, se stínem bílého domu v pozadí. Ona v prostých bavlněných šatech, Lucian ve večerním fraku. A stejně jako v pohádce i oni dva se do sebe během té smutné písně zamilovali.

No ovšem, začalo to už před tímhle večerem. Pro ni už když ho poprvé spatřila. Tehdy přijel z New Orleansu na usedlost na své hnědé kobylice. Slunce v dubové aleji prosvítalo listím a ozařovalo zezadu jeho siluetu, že

působil skoro andělsky. Po jeho boku se objevil bratr Julian, jeho dvojče, ale Abby měla stejně oči jen pro Luciana.

Pracovala na panství jako pomocná služebná teprve pár týdnů a ze všech sil se snažila Manetovým zalíbit, aby si místo udržela.

Když se pak s Lucianem míjeli v domě, choval se k ní vždycky jak se patří. Přesto cítila, že ji pozoruje. Ne tak jako Julian, hladově a s úsměškem na rtech. Ale jak si ráda domýšlela, také toužebně.

Během následujících týdnů se vídali často. Vyhledával její společnost. Teď už měla jistotu a cenila si toho, vždyť se jí sám vyznal o svatební noci.

I tak všechno začalo teprve toho večera během plesu. Když píseň dozněla, držel ji v náruči o něco déle. Pak se uklonil jako džentlmen dámě a políbil jí ruku.

Jenže když už měla dojem, že kouzlo pomine, nabídl jí rámě. Začali se procházet a rozmlouvat. O počasí, květinách i domácích klepech.

Jako dva staří přátelé, uvědomila si Abby s odstupem. Jako by to byla nejpřirozenější věc na světě, že se Lucian Manet prochází po zahradě s Abigail Rouseovou.

Pak se tam ještě sešli mnohokrát. V domě, kde je každý mohl vidět, byli zase jen pán a služka. Ale celé to voňavé jaro brouzdali po zahradních pěšinách jako dva milenci a mluvili o svých nadějích, snech, radostech i starostech.

V den svých sedmnáctých narozenin od něho dostala dárek zabalený v hedvábném papíře s modrou stuhou. Krásné zlaté hodinky zavěšené na broži ve tvaru křídel. Prý čas letí, jako by měl křídla, řekl jí, a on nechce svůj život promarnit bez ní.

Pak poklekl a požádal ji, aby se stala jeho ženou.

To přece není možné, vysvětlovala mu skrze slzy. On je mimo její dosah a může mít kohokoli.

Nikdy nezapomněla, jak se tenkrát rozesmál, jak mu radostný smích rozzářil tvář. Jak by mohl být mimo její dosah, když ho právě drží za ruku? A pokud on opravdu může mít kohokoli, pak může mít i ji.

„Tak teď máme jeden druhého a k tomu tebe,“ řekla Abby šeptem a zvedla podřimující děcko k rameni.

„A jestli mě kvůli tomu jeho rodina nenávidí, co na tom? On je se mnou šťastný.“

Přitiskla se tváří k měkkému krčku své holčičky. „Naučím se mluvit a oblékat jako oni. Nikdy sice nebudu stejně myslet, ale kvůli Lucianovi se tak budu aspoň chovat, když bude potřeba.“

Pohladila děťátko po zádech a ještě chvíli ho houpala. Vtom zaslechla těžké kroky stoupající po schodech, poplašeně vstala a dítě pevněji objala. Pak ho uložila do kolébky.

Slyšela, jak Julian prošel dveřmi, a ihned vycítila, že je opilý. Jako obvykle.

Nepromluvila. Přikryla dcerku, a když dítě neklidně zavrňelo, zase ho pohladila.

„Kde je chuva?“ zeptal se švagr.

Abby zůstala otočená zády. „Nepřeju si, abys sem chodil v tomhle stavu.“

„Už tady rozkazuješ ty?“ Hlas měl nejistý Stejně jako rovnováhu, ovšem myslel si, že uvažuje písň. Alkohol mu vždycky zbystřil mysl.

A pokud šlo o bratrovu ženu, měl jasno už dávno, Když stál Lucian o nějakou věc - a ženská přece není víc než věc - šlo o ni i jemu.

Byla drobná, jemně stavěná, ale měla pevné nohy. Jasně viděl jejich obrys pod tenkým županem. Tahle stehna se kolem něho ovinou stejně snadno jako kolem jeho bratra.

Měla plná, výš posazená ňadra, teď plnější kvůli mléku. Už jednou si na ně sáhl, ale uhodila ho, jako by mohla rozhodovat, kdo se jí bude dotýkat a kdo ne.

„Kde je ta druhá čubka ze zátoky?“

Abby zaťala ruku v pěst. Teď už se obrátila, ale kolébku zakrývala tělem. Byl Lucianovi tolik podobný, jenže měl v rysech něco temného a tvrdého, co Lucian postrádal.

Napadlo ji, zda je pravda, co o dvojčatech říkala její babička - že někdy jim sudičky nadělí už v lůně, jednomu dobro a druhému zlo.

Netušila, jestli Julian už přišel na svět zkažený. Ale pochopila, že když pije, je nebezpečný. Bylo na čase ukázat, že si k ní nesmí nic dovolit.

„Claudine je moje kamarádka a ty nemáš právo o ní takhle mluvit. Vypadni. Nemáš sem co chodit a urážet mě. Tentokrát už se to Lucian doví.“

Všimla si, jak sjel pohledem z její tváře, jak se mu v očích objevil chtíč. Rychle si přetáhla župan přes stále částečně odhalenou hrud'. „Jsi nechutný. *Cochon!* Přijít s takovými myšlenkami do dětského pokoje za bratrovou ženou!“

„Za bratrovou běhnou.“ Měl dojem, že přímo cítí její zlost a strach, a z té vůně se mu zatočila hlava. „Kdybych se narodil o čtvrt hodiny dřív, nabízela by ses mně. Ale mně bys jméno neukradla tak jako jemu.“

Zvedla bojovně bradu. „Ani bych se na tebe nepodívala. Ve srovnání s ním nejsi nic. Jen stín, co páchne po bourbonu a nevěstinci.“

Chtěla se dát na útěk. Děsil ji. Vždycky jí naháněl strach. Ale nemohla riskovat a nechat tam s ním dítě. „Až tohle řeknu Lucianovi, vyhodí tě.“

„Na to nemá právo a dobře to víš.“ Přistoupil o něco blíže, tiše jako lovec v lese. „Tady vládne moje matka. A já jsem její oblíbenec. Na tom hodina narození nic nezmění.“

„On tě vyžene.“ Ucítla první slzy, protože věděla, že Julian nelže. To Josephine Manetová měla v domě hlavní slovo.

„Lucian mi sňatkem s tebou jenom prospěl.“ Mluvil ležérně a pomalu. Stejně neměla kam utéct. „Už ho kvůli tomu vyškrtla z poslední vůle. Dostane sice dům, na tom se nedá nic změnit, ale peníze budou moje. A bez jejích peněz se tady žít nedá.“

„Vezmi si peníze i ten dům!“ Abby odmítavě rozhodila rukama. „Vezmi si všechno a pak táhni do pekla.“

„On je slabý. Můj bratr svatoušek. To svatí vždycky jsou, pod tou svou slušností.“

„Je to muž, jakým ty nikdy nebudeš.“

Doufala, že ho urazí a přiměje k odchodu. On se místo toho tiše uchechtl a přistoupil blíže.

Když z jeho pohledu vyčetla záměr, nabrala dech k výkřiku. Švihl rukou a prudce ji popadl za vlnité vlasy, splývající do pasu, až se její výkřik proměnil v lapání po dechu. Volnou rukou jí vzápětí stiskl hrdlo.

„Vždycky si беру, co je Lucianovo. I jeho běhny.“

Bila ho, kousala, odstrkovala, a když se dokázala nadechnout, zaječela. Roztrhl jí župan a dobýval se k řadům. Dítě v kolébce spustilo nárek.

Abby, poháněná pláčem dcerky, se na chvíli vyprostila. Otočila se a zakopla o odtržený cíp svého županu. U krbu nahmátla pohrabáč a sevřela ho v pěsti. Pak se divoce otočila a švihla jím Juliana do ramene.

Zavyl bolestí a zhroutil se na krb. Abby se okamžité vrhla ke kolébce.

Musí vzít dítě a utíkat.

Chytil ji za rukáv a ona znovu zaječela, jak se trhala jemná látka. Strhl ji zpátky, i když natahovala ruce ke kolébce. Uhodil ji hřbetem ruky do tváře tak silně, že spadla zády na stůl. Shodila svíčku, ta na zemi zhasla zahlcená voskem.

„Čubko! Běhno!“

Zešílel. Jasně viděla pekelný lesk v jeho očích a opilecký ruměnec ve tváři. Strach se změnil v hrůzu.

„Za tohle tě zabije. Můj Lucian tě zabije.“ Snažila se postavit na nohy, ale udeřil ji znovu, tentokrát pěstí, až jí bolest z tváře projela celým tělem. Napůl omráčená se plazila ke kolébce. V ústech cítila nasládlou, teplou krev.

Děťátko moje. Dobrý bože, jen ať neublíží mému dítěti.

To už ji zavalil tělem i svým pachem. Pokusila se vyprostit a volat o pomoc. Její výkřiky se mísily s úzkostným pláčem malé Rose.

„Ne, nedělej to! Přijdeš do pekla.“

Ale jakmile jí vyhrnul župan, pochopila, že ho žádné prosby ani odpor nezastaví. Zneuctí ji a pošpiní jen proto, kým byla. A proto, že patří Lucianovi.

„Řekla sis o to.“ Vecpal se do ní a ihned se ho zmocnilo vzrušení jako silné víno. Na tváři bledé šokem měla rudé skvrny od jeho ran. Jak je bezmocná, napadlo ho, když zakoušel opojný pocit moci i nenávisti. „Tohle přece chcete všechny. Francouzské děvky.“

Znásilňoval ji prudkými záškuby těla. Jeho dech se postupně měnil v chrochtání, vyražené skrze zaťaté zuby.

Abby plakala, dusila se svými vzlyky a zároveň křičela, zatímco si na ní vybíjel vztek, žárlivost a znechucení.

Velké hodiny začaly odbíjet půlnoc. Znovu ji silně stiskl hrdlo. „Zavři hubu, sakra.“ Praštil jí hlavou o zem a krk sevřel silněji. Ale její výkřiky ho stále bodaly do mozku.

Abby je také slyšela, ale z větší dálky. Daleko hloub do ní pronikal pláč její dcerky, odměřovaný strojovým odbíjením hodin. Ještě několikrát ho udeřila, ale byla to jen chabá obrana proti stisku, který jí ubíral dech.

Matko boží, pomoz mi. Pomoz mému dítěti.

Zatmělo se jí před očima. Patami několikrát klepla do podlahy, jak jejím tělem otrásla křeč.

Poslední, co slyšela, byl pláč dcerky. Její poslední myšlenka patřila Lucianovi.

V tu chvíli se dveře do pokoje rozlétly a na prahu stanula Josephine Manetová. Rychle a chladně zhodnotila scénu.

„Juliane.“

Zvedl hlavu, s rukama stále na Abbyně hrdle. Pokud si matka všimla jeho šíleného výrazu, snažila se ho ignorovat. Přistoupila blíž. Světlé vlasy měla na noc pečlivě stažené a župan zapnutý až ke krku. Pohlédla dolů.

Abby zírala ke stropu doširoka rozevřenýma očima. Z koutku úst jí vytékal pramínek krve, na tvářích naskočily modřiny.

Matka se nezúčastněně sehnula a dotkla se hrdla své snachy.

„Je mrtvá,“ pronesla věcně a přešla ke spojovacím dveřím. Otevřela je a nahlédla do chůviny komůrky. Pak dveře zavřela a zamkla.

Na chvíli se o ně zády opřela a při představě, co by mohlo následovat, se sama chytla za hrdlo. Zneuctění, skandál a krach.

„Byla to... nehoda.“ Odtahoval třesoucí se ruce ze své oběti. Bourbon mu náhle docela zatemňoval mozek, žaludek se mu obracel.

Na těle té ženy viděl jasné důkazy svého zločinu. „Ona... mě sváděla a... pak napadla.“

Matka znovu přešla pokoj a kramfleky přitom zaťukala na dřevěnou podlahu. Pak napřáhla ruku a tvrdě ho uhodila do tváře. „Ticho. Budeš zticha a uděláš, co ti řeknu. Kvůli té osobě nepřijdu i o druhého syna. Odneseš ji do její ložnice a počkej na mě nad schody.“

„Byla to její vina.“

„Ano. Taky za ni zaplatila. Odneseš ji, Juliane. A hlavně rychle.“

„Oni mě...“ V koutku oka mu vyvstala osamělá slza. „Oni mě pověsí. Musím zmizet.“

„Ne. Nikdo tě nepověsí.“ Přitiskla si jeho hlavu k rameni a krátce ho pohládila nad mrtvolou své snachy. „Neboj se, drahý, a udělej, co ti matka říká. Zanes ji dolů a čekej tam. Všechno bude dobré. Jak má být. Slibuju.“

„Nechci na ni sahat.“

„Juliane!“ Konejšivý tón se ihned změnil v ledový rozkaz. „Okamžitě poslechni.“

Vstala a přistoupila ke kolébce. Usedavý pláč dítěte pomalu přecházel v přerývané vzlyky. Pod dojmem okamžiku ji napadlo přidržet mu na nose a ústech ruku. Nebylo by to těžší než utopit kotě v pytli.

A přece...

To děcko v sobě mělo synovu krev a tedy i její. Mohla si ho ošklivit, ale ne zabít. „Jen spi,“ řekla. „Co s tebou, uvidíme později.“

Zatímco syn vynášel z pokoje tělo ženy, kterou znásilnil a zabil, matka se pustila do úklidu. Zvedla svíčku a drhla z podlahy vosk, aby po něm nezbyla viditelná stopa. Uložila pohrabáč na své místo a cáry Abbyina županu použila na vytření krvavých skvrn. Pracovala efektivně. Snažila se nepřemýšlet o tom, co způsobilo nepořádek. Dovolila si jen myšlenku na to, že zachraňuje syna.

Když se ujistila, že je všechno, jak má být, spojovací dveře odemkla a zanechala spící dítě o samotě.

Hned ráno vyhodí chůvu za neplnění povinností. Ta holka bude z domu pryč dřív, než se Lucian vrátí a zjistí, že jeho žena zmizela.

Stejně si to zavinila sama, uvažovala Josephine. Nic dobrého z toho nevzejde, když se někdo pokouší překročit svoji úroveň. Všechno má svůj daný řád a ten řád má smysl. Kdyby ta divoška Luciana neočarovala - co jiného než čarodějnictví by v tom mohlo být - zůstala by naživu.

Rodina už kvůli ní zakusila dost. Takový trapný skandál! A člověk musel držet hlavu vzhůru, i když se prvorozený syn tahá s bosonohou ubožáčkou, co vyrostla v chatrči v močále.

A pak to hořké předstírání. Snaha zachovat si tvář po takové ráně. Copak se i přesto dost nesnažila, aby tu osobu oblékla a zaopatřila, aby se mohla stát členkou Manetovy rodiny?

Hedvábné kabelky, náušnice, vzpomínala Josephine. Ale k čemu byla móda z Paříže holce, která pak otevřela pusu a promluvila jako služka? Proboha, vždyť to přece byla služka.

Josephine vstoupila do ložnice a zavřela za sebou. Podívala se na postel, kde pod modrými nebesy ležela mrtvá manželka staršího syna.

Teď je z ní jen problém k vyřešení, napadlo ji.

Julian se choulil v křesle a svíral si hlavu v dlaních. „Ať neječí,“ mumlal. „Ať už neječí.“

Matka k němu rychle přiběhla a popadla ho za ramena. „To chceš, aby si pro tebe přišli?“ vykřikla. „Chceš vláčet rodinu bahnem? Dát se pověsíl jako prachsprostý zloděj?“

„Já za to nemůžu. Pokoušela mě. A pak mě napadla. Podívej se, podívej.“ Naklonil hlavu k matce. „Vidíš, jak mě poškrábala?“

„Ano.“ Teď, jen na chvíli, Josephine zaváhala. Srdce v těle velitelky, kterou se stala, se zachvělo nad hrůzou činu, kterého se všechny ženy děsí. Ať vzešla odkudkoli, Luciana milovala. Byla znásilněna a zavražděna u kolébky svého dítěte.

To Julian ji tak ponižil a pak zabil.

Opilý a šílený zabil bratrovu ženu. Bože na nebesích.

Ihned to ale z mysli vytěsnila.

Ta dívka je mrtvá. Její syn ne.

„Koupil sis dnes prostitutku. Neodvracej se ode mě,“ vyštěkla. „Mám dost zkušeností a vím, jací muži jsou. Byls v nevěstinci, nebo ne?“

„Ano, mamí.“

Krátce přikývla. „Tak tě tam poškrábala děvka, kdyby měl někdo odvahu se ptát. Dnes v noci jsi do dětského pokoje vůbec nevstoupil.“ Uchopila ho za bradu, aby ho přiměla podívat se jí do očí. Měla pevnou ruku a jasný, chladný hlas. „Proč bys tam taky chodil? Vyrázil sis na drink a za ženami, pak ses vrátil domů a šel si lehnout. Je to jasné?“

„Ale, jak vysvětlíme...“

„Nebudeme muset nic vysvětlovat. Opakuj, cos dneska v noci dělal.“

„Já... jsem šel do města.“ Olízl si rty a ztěžka polkl. „Něco jsem vypil a pak zašel do bordelu. Vrátil jsem se domů a zalezl do postele.“

„Tak, tak. Přesně tak.“ Pohladila ho po zrudlé tváři. „A teď jí sbalíme nějaké věci - šaty a taky šperky. Uděláme to rychle, jako kdyby pakovala ve spěchu, když utíkala za mužem, s nímž se tajně scházela. S mužem, který by klidně mohl být otcem toho děcka nahoře.“

„S jakým mužem?“

Josephine si dlouze povzdechla. Sice syna měla ze srdce ráda, ale jeho inteligence ji občas zarážela. „To nic, Juliane. O tom ty nic nevíš. Tady máš.“ Přešla k šatníku a vytáhla z něj dlouhý, černý plášť. „Zabal ji do toho. Honem!“ zavelela ostře a postavila ho tím na nohy.

Stále se mu zvedal žaludek, když mrtvé tělo oblékal do sametu, zatímco jeho matka ve spěchu házela pár věcí do krabice na klobouky a příručního kufříku.

V té rychlosti si nevšimla zlaté brože ve tvaru křídel s hodinkami na přívěsku, která spadla na zem a po chvíli byla odkopnuta do rohu pokoje.

„Zaneseme ji k močálu. Půjdemě pěšky, ale musíme to zvládnout co nejrychleji. V zahradní kůlně zbylo pár cihel z dláždění. Zatížíme ji.“

A aligátoři, napadlo ji, aligátoři a ryby dílo dokončí.

„I kdyby ji našli, bude odsud daleko. Zabil ji muž, se kterým utekla.“ Musela si otřít tvář kapesníkem. Uhladila si dlouhý, utažený cop. „To si lidi pomyslí, až ji najdou. Ale musíme ji dostat pryč z Manet Hallu. A supem.“

Sama se začínala cítit trochu šílení.

Měsíc jasně svítil. Říkala si, že je tak jasný, protože jí i osud dává za pravdu v tom, co dělá. Slyšela rychlé oddechování svého syna a zvuky noci - žáby, hmyz, ptáky - všechno splývající v jeden temný rytmus.

Blížil se konec století, nadcházelo nové. Aspoň se zbaví té narušitelky jejich světa a vstoupí do nové éry silná a očištěná.

Mrazivý vzduch ji nijak neochladil. Cestou mezi stromy, obtěžkaná zavazadly, která sama zatížila, cítila horkost skoro sžíravou. Svaly na jejích nikou i nohou protestovaly, přesto šlapala dál vojenským pochodem,

Jen jednou, jedinkrát se jí něco zvláštního otřelo tvář, jako dech strašidla. To snad duch mrtvé dívky sledoval její kroky, obviňoval ji a proklínal na věky věků.

Strach tuhle ženu ale ještě posiloval

„Tady.“ Zastavila se a pohlédla na vodní hladinu. „Polož ji na zem.“

Julian poslechl, ale pak se rychle odvrátil B zakryl si rukama tvář. „Já to nedokážu, mami. Nemůžu. Je mi zle.“

Klopýtal k vodě, plakal a chvíli naprázdno dával.

Nemožný kluk, pohoršila se matka v duchu. Muži v krizi vždycky selhávají. Tohle zvládne jen žena s jasnou myslí a chladnou krví.

Josephine rozevřela plášť obalující tělo a začala ho obkládat cihlami. Pot jí už smáčel tváře, ale k svému ponurému úkolu přistupovala jako ke všem ostatním. Výkonně a bez výčitek. Z krabice vytáhla připravené lano a omotala jím tělo od hlavy k patě. Druhý provaz protáhla drždaly zavazadel a vše pečlivě svázala dohromady.

Pohlédla krátce na Juliana, který ji pozoroval s tváří bílou jako křída. „Budeš mi muset pomoci. Sama ji do vody nedotáhnu. Teď je moc těžká.“

„Byl jsem opilý.“

„Přesně tak, Juliane. Byls opilý. Ale už jsi vystřízlivěl a dokážeš se poprat s následky. Pomoz mi ji dovést do vody.“

Měl dojem, že se mu nohy při každém kroku podlamují jako u dřevěné loutky. Tělo sklouzlo pod hladinu téměř bezhlesně. Bylo slyšet jen jemné šplouchnutí a zurčení, které ihned doznělo. Voda se krátce zčeřila, zatřpytila v měsíčním světle a vzápětí se vyhladila jako zrcadlo.

„A je pryč,“ oznámila Josephine klidně. „Nezbude z ní víc než ty vlnky na vodě. Jako by nikdy nebyla. A ty si dobře vyčisti boty, Juliane. Služebným je nedávej.“

Zavěsila se do něho a na tváři se jí usadil trochu křečovitý úsměv. „Jdeme domů, trochu si odpočinout. Zítra nás čeká perný den.“

Jeho matka měla pravdu, jako vždycky. Declan Fitzgerald zíral přes blátem zacákané přední sklo do deště a byl rád, že tu matka není, aby mu to mohla připomenout.

Ne že by se k tomu Colleen Sullivanová-Fitzgeraldová uchýlovala často. Stačilo, když zvedla jedno své perfektní obočí do dokonalého oblouku a chvíli výmluvně mlčela.

Stavil se u ní těsně před odjezdem z Bostonu. Dala mu zřetelně najevo, že se dočista zbláznil. A že bude těžce litovat, ano, přesně tak to řekla.

K těžkému litování sice ještě nedospěl, ale při pohledu na býlím obrostlý plantážnický dům s propadlými balkony, odloupaným nátěrem a rozbitými okapy si svým duševním zdravím nebyl tak docela jistý.

Jak si mohl myslet, že tuhle ruinu obnoví v celé původní kráse? A proč by vlastně měl? Proboha, byl přece právník, syn bostonských Fitzgeraldů, schopný ohánět se spíš kapesním nožem než kladivem.

Že si během dvou let zrenovoval městský domek, bylo něco docela jiného, než se přestěhovat k New Orleansu a předstírat, že je nějaký řemeslník.

Opravdu to místo vypadalo tak špatně, když tu byl naposledy? Nebo se mu to jen zdá? No jistě, vždyť je to už pět nebo šest let. Určitě nepůsobilo tak strašně, když ho poprvé uviděl. To mu bylo dvacet a užíval si bláznivý románek s jednou spolužačkou z koleje. Takže jedenáct let, pomyslel si a prohrábl si rozpačité medově zbarvené vlasy.

Manetovo panství mu vězelo jako brouk v hlavě už celých jedenáct let. Posedlost, jak už to bývá, vydrží déle než jakýkoli vztah. Alespoň jeho vztahy určitě.

A teď mu tenhle dům patřil, bohudík nebo bohužel. Vhodnější se mu ale zdál spíš ten druhý výraz.

Očima barvy toho urputného deště si z auta prohlížel stavbu. Už tehdy v únoru ho okouzlil oblouk zdvojeného schodiště, vedoucího na balkon ve druhém poschodí. K tomu vysoká arkýřová okna, nonšalantní vyhlídková věž na střeše, elegance bílého sloupoví a složitě zdobného, kovaného zábradlí. Směsice stylů pseudoantické architektury, která působila velkolepě, starosvětsky a jižansky.

Beztak se v Nové Anglii cítil nepatřičně, což by nikdy nedokázal vysvětlit.

A tenhle dům ho vždycky přitahoval. Jako háček zaseknutý v paměti. Dokázal si představit jeho interiér ještě dřív, než se sem s Remy vlámali, aby si ho poprvé prohlédli.

Anebo to způsobily ty litry piva, co předtím vypili?

Opilý dvacetiletý kluk prostě nemá rozum. Bohužel, pomyslel si Declan smutně, ani otřesně střízlivý jednatřicátník ne.

Jakmile mu Remy sdělil, že Manet Hall je zase na prodej, poslal realitce nabídku. Celých pět let to tu neviděl, ale musel ho mít. Jako by celý život čekal jen na to, až mu dům bude patřit.

Kdyby líp počítal, kolik peněz do něj ještě nalije, než bude obyvatelný, byl by cenu stlačil níž. Ale na to už je lepší nemyslet.

Usedlost mu říkala pane, ať už to bylo pominutí myslí, nebo správné rozhodnutí. Nakonec tedy vyměnil aktovku za pásek s náradím. To jediné mu skutečně zvedlo náladu.

Vytáhl mobilní telefon. Právníka možná dostanete mimo město, ale... S pohledem upřeným na svou nemovitost vytočil číslo Remyho Paynea.

Dovola se k sekretářce a mezitím si představoval svého kamaráda za stolem obloženým zprávami a fascikly. To mu na tváři vykouzlilo úsměv, krátký, měkký úsměv, který ji prohloubil a zjemnil někdy smutnou linii jeho rtů.

No ano, mohlo to být i horší. Kdyby za tím stolem musel sedět on.

„Nazdar, Decu.“ Remyho uvolněný tón proudil do přecpané dodávky značky Mercedes jako mlha od řeky. „Kde vězíš, chlape?“

„Sedím v autě a koukám na to bílé monstrum, co jsem si v záchvatu šílenství koupil. Kruci, proč jsi mi to nerozmluvil?“

„Ty už jsi tady? Sakryš! Myslel jsem, že to stihneš nejdřív zítra.“

„Neměl jsem stání.“ Declan se poškrábal na bradě, kde mu rašilo první strniště. „Byl jsem na cestě skoro celou noc a dneska jsem si ještě přivstal. Remy? Co mě to napadlo?“

„To kdybych věděl. Hele, dej mi pár hodin, než něco zařídím. Pak dovezu něco k jídlu, připojeme si na tu barabiznu a pokecáme.“

„Fajn. To bude fajn.“

„Už jsi byl uvnitř?“

„Ne, teprv se na to chystám.“

„Ježíši, Decu, vždyť tam děsně leje.“

„Jo, to máš pravdu.“ Přejel si rukou po tváři. „Takže se brzo uvidíme.“

„Občerstvení dodám. Radši se nesnaž nic uvařit, nebo dům podpálíš dřív, než tam strávíš první noc.“

„Trhni si.“ Než zavěsil, slyšel, jak se Remy směje.

Znovu nastartoval a zajel až k tomu, co zbylo z dvojitého schodiště před vchodem. Otevřel přihrádku v přístrojové desce a našel klíč, který mu z realitky zaslali po podpisu smlouvy.

Vystoupil a byl okamžitě na kost promočený. Nechal tedy svůj náklad na později a běžel se schovat pod střechu verandy. Ucítil, jak se pod ním několik dlažebních kostek povážlivě zhouplo. Otřepal se jako pes.

Po těch bílých sloupech by se měly vinout nějaké popínavky, napadlo ho. Třeba s jasně modrými květy. Skoro to viděl, když se trochu soustředil. Někaké trychtýřovité květy se srdčitými listy.

Asi to už někde viděl, pomyslel si a přešel ke vstupním dveřím. Měly dvě vyřezávaná křídla, nahoře zakončená prosklenými oblouky. Sotva se jich dotkl, ucítil něco z toho starého vzrušení.

„Vítej doma, Declane,“ pronesl nahlas a odemkl.

Foyer byl stejný, jak ho pamatoval. Prostorná borová podlaha, vysoký strop. Uprostřed dvojitého štukového věnce musel kdysi zářit křišťálový lustr. Teď se tam na dlouhém drátu houpala holá žárovka. Stiskl vypínač a kupodivu se rozsvítila. To je tedy něco, řekl si.

Hale beztak vévodilo obří schodiště. Majestátně stoupalo do druhého poschodí, kde se dál dělilo na dvě přístupové chodby do obou křídel domu.

Co si chtěl svobodný muž bez plánů do budoucna počít se dvěma obytnými křídly, byla otázka, na niž Declan raději neodpovídal.

Zábradlí pokrývala vrstva prachu, ale jakmile po něm přešel prsty, ucítil krásné hladké dřevo. *Kolik rukou se tady už zachytilo? Kolik prstů to madlo pohladilo?* Takové otázky měl raději, ty ho braly za srdce.

Kvůli nim teď šplhal vzhůru po schodech, zapomněl na dveře otevřené do deště i naložené auto.

To schodiště kdysi nejspíš pokrýval koberec. I přes halu se jistě táhly dlouhé běhouny. S nějakými hustými vzory na rudém podkladě. Podlahy, obklady i stoly bývaly navoskované tak, že zářily jako ty křišťálové lustry.

Na večírcích tu brouzdaly po schodech sebevědomé dámy v úchvatných róbách. Pánové se scházeli v biliárovém salonu, aby hru využili jako záminku ke kouření doutníků a řečem o politice a financích.

Mezitím spěchalo za svými úkoly výkonné a sotva viditelné služebnictvo.

Na odpočívadle otevřel umně maskované dveře, pokryté zažloutlou tapetou. Netušil, proč je tak rychle našel. Musel o nich vědět dřív. Asi se o nich někdo zmínil.

Nahlédl do temné, vlhké chodby. To bude nejspíš vstup do komůrek pro služky, napadlo ho. Rodina a hosté nemají rádi, když se jim sloužící stále pletou pod nohy. Dobrý sluha odvede tiše a přesně svoji práci a pak se rychle vytratí.

Declan zamračeně upíral oči před sebe. Odkud to má? Říkala tohle jeho matka? I když se někdy chovala povýšeně, takovéhle řeči přece jen nevedla.

Trhl rameny a dveře zase zavřel. Podívá se tam jindy - s baterkou a radši i s hrstí kamínků, aby se neztratil.

Procházel dál chodbou a nahlížel do jednotlivých místností. Byly prázdné, zaprášené a kvůli dešti potměšilé.

Někde zbyly tapety na stěnách, jinde byly odřené až na podkladové dřevo.

Obývací salon, studovna, koupelna, biliárový pokoj, jak usoudil podle dochovaného barového pultu z mahagonového dřeva.

Obcházel kolem, dotýkal se ho, studoval řemeslnou práci.

Dřevo si zamiloval už na střední škole a doteď zůstalo jeho největší láskou. V létě si našel práci v truhlárně, třebaže se to jeho rodině nezamlouvalo. On zase odmítl strávit dlouhé letní dny prací v kanceláři nějakého právníka. Toužil být na vzduchu, opalovat a posilovat tělo.

Otec se tehdy v jednom z mála případů postavil na jeho stranu.

A Declan si z prázdnin kromě opálení přinesl i třísky, puchýře, mozoly a silný vztah k truhlářině.

Nebavilo ho tolik stavět, ale spíš opravovat. Zmocnit se nějaké krásné staré věci a znovu ji oživit a nechat vyniknout její přednosti.

Měl pro dřevo cit. Prý byl přirozený talent, jak se vyjádřil irský předák tenkrát na té stavbě. Šikovné ruce, dobré oči a dostatek inteligence. Declan na tu letní zkušenost nikdy nezapomněl a od té doby nic podobného nezažil.

Třeba to přijde teď, pomyslel si. Snad pro něj osud nachystal ještě něco jiného než život zavalený očekávanými a přijatelnými povinnostmi.

Se sílící nadějí se vrátil k prohlídce svého domu.

Přede dveřmi do velkého sálu se zastavil a protáhl rty v úsměvu. „Páni! To je něco!“

Jeho hlas se odrazil od stěn a málem ho šlehl zpět do obličeje. Celý rozzářený vešel dovnitř. Prohlížel si poškrábanou a potřísněnou podlahu.

Dřevo bylo poničené v místech, kde nejspíš někdo rozdělil místnost příčkami a někdo další je pak zase odstranil.

Ale to se dá opravit. Nějaký trouba taky obestavěl původní štukované zdi sádrokartonem, natřeným nažluto. Ale i s tím si dokáže poradit.

Ještě že strop nechali na pokoji. Složité štukové věnce s motivy květin a ovoce byly úžasné. Na jejich opravu musí najít odborníka.

Declan rozrazil dveře na venkovní galerii. Naskytl se mu pohled na zanedbanou a přerostlou zahradu, protkanou sítí rozbitých cihlových cest. Jistě v ní najde mnoho vzácných rostlin, uvažoval. Bude třeba najmout zahradníka, ale snad část té práce zvládne i sám.

Z hospodářských přístaveb zbyly většinou jen ruiny. Zahlédl komín a část zarostlé zdi bývalé dílny a zrezlou střechu někdejšího holubníku - kreolští plantážníci často chovali holuby.

Declan s domem koupil pouhé tři akry pozemku, a tak bylo pravděpodobné, že další stavby, které k hlavní rezidenci patřily, teď hyzdí zahradu někomu jinému.

Ale mnohé stromy tu zůstaly, uvědomil si. Ty nádherné stromy. Prastaré virginské duby, tvořící stinnou alej, a platany se silnými, zkroucenými větvemi ve tvaru pravěkých zvířat.

Jeho pozornost upoutala barevná skvrna a přinutila ho vyjít do deště. Něco tam kvetlo - vysoký, hustý keř s tmavorudými květy. Proboha, co může kvést už v lednu? podivil se a umínil si zeptat se na to Remyho.

Pak na chvíli přivřel oči a zaposlouchal se. Nebylo slyšet nic než déšť, jeho šumění a rachot na střeše.

Udělal dobře, pochopil najednou. Nebyl zas takový blázen. Našel si svoje místo. Aspoň na něj dělalo takový dojem. A pokud to ještě není to pravé, co na tom? Najde jiné. Alespoň se konečně odhodlal začít s hledáním.

Vrátil se dovnitř a zamířil přes sál zpět do rodinného křídla. Cestou si začal pobrukovat.

„Než skončí bál, než se rozední; než tanečníci odejdou a hvězdy pohasnou...“

Zarazil se. Náhle se prudce otočil, jako by očekával, že za ním někdo bude stát. Odkud to má? divil se. Tu melodii, ten text? Zavrtěl hlavou a narovnal se.

„Asi z tanečního sálu,“ mumlal. „Člověk myslí na sál a začne si zpívat o plesech. Divné, ale snad ne šílené. A hodně lidí si mluví pro sebe, to taky nic neznamena.“

Dveře na druhé straně chodby byly zavřené. Očekával, že jejich panty zavrzejí, přesto u něj ten zvuk vyvolal mrazení v zádech.

Vzápětí užasle strnul. Přísahal by, že ucítil vůni. Zřetelnou vůni květin. Lilií. Doprovod svateb i pohřbů. A na okamžik šije dokonce představil - čistě bílé, a přece jaksi zlověstné květy ve vysoké křišťálové váze.

Hned nato se rozzlobil. Nechal sem přece poslat jen pár kousků nábytku ze své bývalé ložnice a stěhováci je složili v nesprávném pokoji. Přitom jim to několikrát vysvětloval. Chtěl se prozatím usídlit v rohovém pánském pokoji s výhledem do zahrady, na vzdálený rybník a částečně i na dubovou alej.

Ted' bude muset zůstat tady, nebo všechno vlastnoručně přestěhovat.

Jakmile otevřel dveře dokořán, vůně lilií zesílila. Skoro se mu zatočila hlava. Zmateně si uvědomil, že to není *jeho* nábytek. Spatřil postel s modrými hedvábnými nebesy. Stál tu vyřezávaný prádelník se zásuvkami a celý zářil. Za vůní květin rozeznal Declan pach vosku. Pak uviděl i lilie. Křišťálová váza zdobila dámský toaletní stůl, jehož ohýbané nohy se podobaly labutím krkům. Před zrcadlem uviděl rozkošnou stoličku s vyšíváním růžovomodrým sedákem.

Kartáče se stříbrnou rukojetí, brož se zlatými křídly a hodinkami. Dlouhé modré draperie, zdobné kryty lamp, vydávajících tlumené, rozptýlené světlo. Bílý dámský župan přehozený přes opěradlo pohovky.

Svícný na krbové římse, obrázek ve stříbrném rámečku.

Viděl to všechno naprosto jasně. Než jeho mozek dokázal zpracovat, jak je to možné, stál na prahu prázdného pokoje, do jehož holých oken bušil déšť.

„Ježíšikriste.“ Declan se musel chytit dveří. „Co to je?“

Zhluboka se nadechl. Cítil pouze pach špíny a prachu.

Jen představy, snažil se uklidnit. Prostě si představuje, jak by ten pokoj mohl vypadat. Nic doopravdy neviděl ani necítil. Nechal se ovládnout kouzlem toho místa.

Přesto se neodvážil překročit práh místnosti.

Zavřel dveře a zamířil do ložnice pána domu. Jeho nábytek tam byl, přesně podle instrukcí. Pohled na něj ho zklidnil a upokojil.

Solidní chippendale postel s hladkými čely. Alespoň v tom se s matkou shodoval - oba milovali starožitnosti, měli úctu k poctivé řemeslné práci a historii.

Tuhle postel si Declan koupil, když s Jessicou odvolali svatbu. Tedy on ji odvolal, pomyslel si s obvyklým pocitem viny. Chtěl začít znovu, a tak se dal do pátrání po novém nábytku do své ložnice.

Staromládeneckou komodu si vybral nejen proto, že se chystal být chvíli sám, ale hlavně proto, že se mu líbil její styl - dvojí vzorek rybí kosti, tajné

úložné prostory a krátké ohýbané nohy. Koupil ještě skříňku, do níž mohl pohodlně schovat televizi a stereo a navíc několik art deco lamp, protože měl rád kombinace různých stylů.

Pohled na své věci v té prostorné místnosti s krásným zelenavým žulovým krbem, vysokými okny na galerii, jemně zažloutlými tapetami a odřenou podlahou ho naplnil úlevou.

Přílehlá šatna vyvolala na jeho tváři úsměv. Chyběl jen komorník ve fraku s bílou vázankou. Na prahu koupelny sebou trhl. Někdy v sedmdesátých letech ji nejspíš rekonstruovali, ale ten strašný avokádově zelený odstín dlaždiček... Dec alespoň zatoužil po horké sprše.

Ještě si krátce projde třetí poschodí a pak si na chvíli vleze do té ošklivé vany.

Zamířil ke schodům. V hlavě opět uslyšel tu melodii v rytmu waltzu a nechal ji plynout. Alespoň mu dělala společnost, než se objeví Remy.

Mnoho nadějí vyprchá, až skončí bál.

Schodiště nahoru bylo užší. Tohle patro kdysi obývaly služebné a děti, z nichž nikdo nepotřeboval stylové prostředí.

Komůrky pro služky se rozhodl nechat na později a zamířil tam, kde tušil dětský pokoj, půdu a sklad.

Natáhl se k měděné dveřní kouli, zašlé časem. Náhle chodbou proletěl ledový průvan, který ho zamrazil až v kostech. Declan překvapeně vydechl a sražený dech se před jeho tváří zformoval v malý oblak.

Stiskl kouli v dlani a prudký nával žaludeční nevolnosti mu vyrazil dech podruhé. Na čele mu vyvstaly krůpěje potu. Zatočila se mu hlava.

Na okamžik pocítil cosi tak hrozivého, že se mu chtělo s křikem utéct. Zavrával a opřel se o zeď, zatímco ho děs stále dusil jako čísi vražedné ruce.

Nechod' tam. Nechod' dovnitř.

At' ten hlas v jeho hlavě přišel odkudkoli, byl rozhodnutý ho poslechnout. Už slyšel o tom, že v domě straší, ale z takových řečí si nic nedělal.

Aspoň doteď.

Najednou nedokázal sám čelit tomu, co ho čeká za dveřmi. Na prázdný žaludek a po deseti hodinách za volantem.

„Stejně tady jen ztrácíš čas,“ řekl nahlas, aby se zvukem svého hlasu uklidnil. „Měl bys vykládat věci z auta. Takže běž na to.“

„S kýmpak si to povídáš, *cher*?“

Declan nadskočil jako basketbalový centr a sotva stačil zdusit výkřik v přijatelnější vyjeknutí. „Krucinál, Remy, vyděsils mě k smrti.“

„To ty si tady povídáš s dveřmi. Několikrát jsem volal, ale nejspíš jsi neslyšel.“

„Ne.“

Declan se opřel zády o zeď, zhluboka dýchal a prohlížel si přítele.

Remy Payne vypadal víc než dobře, jako správný advokát. Svým vzhledem a sebevědomím se na to povolání víc než hodil. Hezoun a ostrý hoch, a přece měl v modrých očích radost a ústa dokázal roztáhnout v tak přívětivém úsměvu, že byste mu věřili i vyslovenou lež.

Zůstal stále stíhlý. Tenhle kluk nenabral, i když měl apetýt jako slon. Na škole nosíval tmavé vlasy delší, sčesané dozadu. Teď si je nechal zkrátit skoro na způsob Caesara.

„Říkals, že tu budeš za několik hodin.“

„Vždyť jo. Mluvili jsme spolu přede dvěma hodinami. Jsi v pohodě? Vypadáš vyděšeně.“

„To bude jen tou dlouhou cestou. Páni, jsem rád, že tě vidím.“

„No, už jsem myslel, že to neřekneš.“ Remy Declana se smíchem objal.

„Teda, chlape, ty jsi samý sval. Otoč se, jakou máš teď prdelku?“

„Ty pitomče.“ Poplácali se po zádech. „Tak co myslíš,“ řekl Declan, když od sebe odstoupili, „zbláznil jsem se, nebo ne?“

„Jasně že zbláznil, ale už dávno. Pojd' dolů, ať to zapijeme.“

*

Usadili na zemi v někdejšíh pánském salonku u feferonové pizzy a lahve Jima Beama.

Už první lok bourbonu Declanem projel jako tekuté hedvábí a uvolnil jeho zauzlované útroby. I pizza byla dobrá a tučná, a tak podlehl dojmu, že všechny nepříjemné pocity zavinily únava a hlad.

„Hodláš takhle žít dlouho, nebo si koupíš aspoň stůl a židle?“

„To teď tolik nespěchá.“ Declan si vzal od Remyho láhev a znovu se napil. „Musím to tady nejdřív vyčistit a od základu rekonstruovat. Ložnici už mám. Snad koupím stůl do kuchyně, ale jiný nábytek by mi tu zatím překážel.“

Remy se rozhlédl. „Když vidím, v jakém je to stavu, budeš potřebovat kolečkové křeslo, než to celé dokončíš.“

„To se ti jen zdá. Budou to kosmetické úpravy. Bývalí majitelé už stihli udělat to nejdůležitější. Slyšel jsem, že tady chtěli zřídit stylový penzion nebo něco takového. Vzdali to až po půl roce. Možná jim došly peníze.“

Remy povytáhl obočí. Pak přejel prstem po podlaze a zadíval se na špinu, která na něm uvízla. „Škoda že nemůžeš prodávat ten prach, brzo bys byl ohavně bohatý. Cha, málem bych zapomněl, ty už jsi ohavně bohatý. Jak se má tvoje rodina?“

„Pořád stejně.“

„A určitě si říká: Ten náš Dec je docela pošahaný.“ Remy si zatočil prstem u spánku. „Má brouka v hlavě.“

„No jo, možná mají pravdu, ale aspoň je to můj brouk. Protože kdybych musel připravit ještě jedno soudní jednání, podepsat jedinou další svědeckou výpověď nebo něco podobného, určitě bych skočil z mostu.“

„Obchodní právo je otrava, *cher*.“ Remy si olízl sos z prstů. „Měl jsi zkusit trestní jako já. To je větší dobrodružství. Stačí říct a od zítřka můžeš dělat pro nás.“

„Díky za návrh. Ty to pořád miluješ, co?“

„Jo, pořád. Je to jako divadlo, všechny ty úlisné větičky, záhady a úporné souboje. Mám to fakt rád.“ Remy pokýval hlavou a lokl si z láhve. „To tys nikdy neměl.“

„Ne, neměl.“

„A rodina asi říká, že všechny ty roky na Harvardu jsou v háji...“

„Mezi jiným.“

„Ale to se pletou. A ty to víš, Decu. Ty nic jen tak nezhodíš. Prostě jen zkoušíš něco nového. Uvolni se a užij si to. Teď jsi v New Orleansu, nebo aspoň blízko od něj, a tady se žije klidněji. Brzo z tebe toho yankeeho dostaneme. Jen počkej, až si zatancuješ twostep a nacpeš se rýží s fazolemi.“

„Jo, jasně.“

„Vyprav se do města a hned si ho zamiluješ. Nebo tě s Effií pozveme na večeri. Chci tě s ní seznámit.“

Remy si stáhl kravatu, shodil sako a vyhrnul si rukávy bleděmodré košile. Až na nový sestřih vypadal stejně jako kdysi na koleji.

„Takže tě to ještě nepustilo? Opravdu se chceš oženit?“

Remy si povzdechl. „Dvanáctého května, ať leje nebo padají kroupy. Strkám svoji bídnou hlavu do chomoutu, Decu, protože ona je přesně to, co jsem hledal.“

„Knihovnice.“ Declan tomu stále nemohl uvěřit. „Ty a knihovnice.“

„Informační specialista,“ opravil ho Remy se smíchem. „Nejkrásnější knihomolka, jakou jsem kdy potkal. A taky chytrá, samozřejmě. Jsem do ní prostě blázen.“

„To jsem moc rád.“

„Ještě se cítíš provinile kvůli té... Jak se jmenovala? Jennifer?“

„Jessica.“ Declan sebou trhl a podivnou chuť toho jména radši spláchl alkoholem. „Odvolat svatbu tři týdny před nástupem k oltáři by dělalo výčítky každému.“

Remy škubl rameny. „Asi jo. V takovém případě by ale bylo horší oženit se.“

„To mi povídej.“ Jeho šedé oči však dál smutně zíraly na láhev. „Možná by to snášela líp, kdybychom se vzali a další den požádali o rozvod.“ Pořád se od toho neoprostil. „Ale ona mi to už vrátila. Začala totiž chodit s mým bratrancem Jamesem.“

„James... James... Ten co piští jako holka, nebo ten se štětinama na hlavě?“

„Ani jeden.“ Declan našpulil rty. Bože, jak tohle potřeboval slyšet. „James je pan Dokonalý plastický chirurg, hráč póla a sběratel známek.“

„Menší, s ubíhající bradou a výrazným městským akcentem.“

„To je on, až na to, že na bradě už má implantát. Podle moje sestry to vypadá na vážný vztah, což prý mi patří.“

„Krucí, tak ať si tu Jennifer vezme tvoje sestra.“

„Jessicu, a přesně to jsem jí řekl,“ máchl Declan lahví. „Taky se mnou už dva týdny nemluví. Což je úleva. Ale u své rodiny nejsem právě teď moc oblíbený.“

„Vzhledem k situaci, Decu, bych je s klidem poslal do háje.“

Declan se rozesmál a podal příteli láhev. „Tak se na to napijeme.“

Pak si vzal z krabice další díl pizzy. „Ještě na něco jsem se tě chtěl zeptat. Týká se to tohohle domu. Zajímá mě se o jeho historii. Dost jsem toho našel už tenkrát, když jsme sem zajeli poprvé.“

„Myslíš, když jsme se tu potloukali docela nadrátovaní.“

„Jo, což se nám může stát znova, jestli ten bourbon dorazíme. Vyčetl jsem, že dům postavili v roce 1879, potom co původní stavba vyhořela do základů. V tom nejspíš byla nějaká politika - rekonstrukce Jihu nebo podobný zmatky po občanské válce.“

„Tady říkáme po válce se severním agresorem, synu,“ zvedl Remy varovně prst. „Nezapomínej, na které straně Mason-Dixonovy fronty se právě nacházíš.“

„Jistě. Omlouvám se. Manetovi tady každopádně skoupili pozemky, a to podle tehdejších záznamů dost levně, a postavili tenhle dům. Vlastnili plantáže bavlny a cukrové třtiny, obchodovali s pozemky. Asi dvacet let se jim dařilo dobře. Měli dva syny, ale oba zemřeli mladí. Pak i jejich otec. Jen matka se držela do doby, než ji pravděpodobně ranila ve spánku

mrtvice. Žádný dědic tedy nezůstal. V záznamech je něco o vnučce, ale tu Manetovi vydělili. Dům pak skončil v aukci a od té doby měnil majitele. Ale většinou zůstával prázdný.“

„No a?“

Declan se naklonil kupředu. „Taky věříš, že tady straší?“

Remy našpulil ústa a chopil se posledního dílu pizzy. „Celá ta dějepisná přednáška směřovala jen k téhle otázce? Hochu, z tebe by byl dobrý jižanský právník. Jasně, že tady straší.“ Jeho oči nad pizzou se roztančily. „Kdyby v takhle starém baráku nestrašilo, ztratil by svoji úctyhodnost. A ta vnučka, o které ses zmínil, způsobila v rodině své matky pěkné pozdvižení. Víím to, protože jsem přes páté koleno příbuzný se Simoneovými, což jsou její potomci. Myslím, že to dítě vychovali prarodiče, protože její matka utekla s nějakým mužem - aspoň tak se to říká. Asi si nevzpomenu, na co umřel její táta Manet, ale někdo z rodiny to bude vědět. Pokud si to nepletu, tak Henri Manet, jeho žena Josephine a jeden ze synů zemřeli v tomhle domě. Kdyby tady aspoň jeden z nich nestrašil, byla by to docela ostuda, ne?“

„Všichni zemřeli přirozeným způsobem?“

Remy se zamyšleně mračil. „Snad ano. Proč?“

„Nevím.“ Declan musel setrást nové mrazení. „Je to jen takový pocit.“

„Chceš, aby to tady někdo prošel? Myslím nějaký šaman, senzibil nebo vymítač d'ábla? Takových tady najdeš spousty. Buď by ducha vypudili, nebo ho pozvali na pokec.“

„Ne, díky.“

„Tak dej vědět, kdyby sis to rozmyslel,“ mrkl na něho Remy. „Seženu někoho, kdo ti předvede skvělou show.“

Na něco takového neměl náladu, uvědomil si Declan později. Toužil jen po sprše a possteli. Příjemně opojený Jimem Beamem nanosil do domu bedny z auta a našel v nich povlečení a ručníky. Do patra dopravil jen to nejnnutnější na přespání.

Spíš katolická výchova než smysl pro pořádek ho přinutily povléknout si postel. Dopřál si ještě desetiminutovou sprchu, za šumění deště zalezl do čistých peřin a během třiceti sekund usnul.

Někde plakalo dítě. Nepřišlo mu to nijak zvlášť divné. Děti přece pláčou uprostřed noci nebo kdykoli se jim zamane. Pláč zněl spíš našťavaně a otráveně než vystrašeně.

Někdo by tam měl zajít... Udělat něco, co se s malými dětmi dělá.
Nakrmit ho, přebalit, pohoupat...

Když se on v dětství probudil ze zlého snu, maminka, chůva, někdy i otec ho přišli pohladit a zůstali u něho, dokud strach nepominul.

Tohle dítě se nebálo. Mělo jen hlad.

Nepřipadalo mu divné, že na to pomyslel. Že to ví.

O to horší pak bylo probudit se zalitý potem ve třetím patře přede dveřmi z ohmataným měděným knoflíkem.

Je náměsíčný. Něco takového zažil naposled jako dítě. Za rozbřesku ale nebylo tak obtížné pochopit, jak k tomu došlo. To ten bourbon, ostrá pizza a hovory o strašidlech.

Mnohem hůř Declan snášel vědomí, že se s ochromující hrůzou probudil přede dveřmi ve třetím patře. Jako by jen přešel z jedné noční mury do druhé a stále ještě slyšel dozvuky dětského pláče.

A tak se dal na útěk. V tu chvíli by ty dveře nedokázal otevřít ani s pistolí u spánku. Pelášil pryč, pronásledovaný jen vlastním strachem, aby se zamkl ve své ložnici. Úplně jako duševně chorý člověk, uvažoval ráno nad šálkem vlažné instantní kávy.

Aspoň že ho při tom nikdo neviděl.

Ale když o tom tak přemýšlel, byla to dobrodružná první noc. Tajemné pokoje, plačící duchové, výpadky paměti. Je to rozhodně zajímavější než sedět v bostonském domě u piva a nočních zpráv.

Možná by měl začít víc pátrat po historii domu. Svého nového domu, opravil se v duchu a s kávou v ruce se opřel o vlhké kovové zábradlí na balkoně u ložnice.

Ten výhled. Nádhera, když pomine zanedbanou zahradu.

Voda skapávající z listů zněla příjemnou melodií a vzduch byl ztěžklý pozůstatky noční bouřky. Při zemi se ještě vznášely chuchvalce mlhy, které mezi stromy tvořily romanticky záhadné obrazy.

Ve slunci by se všechna ta zeleň jistě rozzářila.

Declan spatřil menší rybník, posetý listy leknínů, a pak pole - neobdělaná i osetá, čekající na jaro, které tu přicházelo mnohem dřív. Zahlédl i odlesky řeky, jež se jako úzká stuha vinula zastíněnou zátočinou.

V jednom místě její břehy spojoval nahrbený můstek, od něhož se táhla pěšinka k domku pod vysokými stromy. Viděl z něho jen část komína, odkud vycházel kouř a mísil se s ranní mlhou.

Hned po rozbřesku stihl vyšplhat do vyhlídkové věžičky a ke své radosti zjistil, že je společně se střechou a komíny čerstvě opravená. Bývalí majitelé se postarali i o galerii - úzký balkon spojující všechny pokoje ve druhém poschodí - teprve pak přestavbu vzdali.

Vypadalo to, že se pustili i do renovace zadní galerie a snad ji chtěli přeměnit v prosklenou zimní zahradu, což nemusí být špatný nápad. Declan se rozhodl o tom popřemýšlet.

Netušil, zda předchozím vlastníkům došly peníze, energie nebo obojí, ale tak či onak to bylo jeho štěstí.

On měl přece peněz hodně. A při pohledu na tu ranní scenerii i dostatek energie.

Zvedl šálek s kávou ke rtům, ale zase ho odložil, protože zahlédl jakousi ženu - nebo dívku? - jak mezi stromy míří k řece. V patách se jí loudal veliký černý pes.

Byla příliš daleko, než aby rozeznal její rysy. Měla na sobě červenou kostkovanou košili, džíny a hlavu plnou černých kudrn. Jak je asi stará? uvažoval. Hezká, nebo obyčejná?

Rozhodl se pro mladou a hezkou, mohl si přece trochu vymýšlet.

Vyhodila míček vysoko do vzduchu a pes vyrazil za ním. Opakovala to ještě několikrát a pes neúnavně podával. Pak se zaklonila jako baseballový nadhazovač a poslala míček nad rybník. Pes ho pronásledoval, nezaváhal ani na chvíli, vymrštil se, zachytil míček nad hladinou a teprve pak s ním spadl do vody.

Skvělý kousek, napadlo Declana a se smíchem pozoroval, jak dívka psovi tleská.

Zatoužil ji slyšet. Jistě se smála taky, hlubokým, hrdelním smíchem. Pes doplaval ke břehu, vyškrábal se na něj, vyplivl míček dívce k nohám a otřepal se.

Musel ji zmáčet, ale nevypadalo to, že by poplašeně uskočila nebo si naštvane otírala kalhoty.

Opakovali trik ještě několikrát a Declan je z dálky zaujatě sledoval.

Představoval si, jak dívka se psem přišla blíž k jeho domu, že mohl zamávat a pozvat je dál, třeba na tu nepovedenou kávu. Byl by to aspoň pokus o pověstnou jižanskou pohostinnost.

Anebo by se vydal jejich směrem. Ona by třeba zápasila se psem a náhodou s ním sklouzla do rybníka. Přiskočil by a podal jí ruku. Ne, skočil by pro ni po hlavě, protože neuměla plavat.

Jedno vedlo k druhému, až se tam na té vlhké trávě pomilovali. Její hladké, orosené tělo se nad ním klenulo, dlaně měl plné jejích nader a...

„Ježíši.“ Declan se rychle vzpamatoval. To už dívka mizela mezi stromy.

Ani nevěděl, jestli se cítí trapně, nebo se mu spíš ulevilo, že je najednou tak nadržенý. Za poslední půlrok od rozchodu s Jessicou měl sex jen jednou, a to spíš náhodou, než že by po té slečně toužil.

Když ho tak vzruší představa milování s dívkou, jíž ani neviděl do tváře je to dobré znamení, že se v tomto směru vrací k normálu.

Starost o svoji mužnost tedy mohl vyškrtnout ze seznamu věcí vyžadujících pozornost.

Zbytek studené kávy raději vylil. Začít den erotickou fantazií mu nevadilo, ale začít ho nechutnou kávou ano. Nejvyšší čas vrátit se k povinnostem.

Zašel do domu, popadl náprsní tašku a klíče a vydal se do města na nákupy.

Strávil tam většinu dne. Nejen nakupováním zásob, ale hlavně seznamováním s městem, které se mělo stát jeho domovem.

Jestli byl Boston něco jako úctyhodná choť s nějakým tím skrytým tajemstvím, pak se New Orleans dal přirovnat ke smyslné milence, která své temnější stránky vystavuje na odiv.

Dopřál si tak bohatou snídani, že měl strach, zda jeho srdce takový nápor cholesterolu vydrží.

Koupil si praženou kávu a mlýnek, bagety a koblihy, v oddělení pro svobodné hotová jídla do mikrovlnky, mražené pizzy a ovesné vločky. Do obchodu s lihovinami zaskočil pro pivo, bourbon a pár lahví kvalitního vína.

Když všechno naložil do auta, vyrazil znovu do ulic. Byla radost se jimi jen tak procházet. Přitom si vzpomněl, že potřebuje také z něčeho jíst, a spokojil se s papírovými talířky a umělohmotnými příbory. Zastavil se u pouličního muzikanta, který chvíli profukoval trubku a pak z ní vyloudil pár kouzelných melodií.

Declan mu ten den věnoval první dolar.

Raději odolal pokušení navštívit obchod se starožitnostmi a pověstnou Francouzskou čtvrt'. Restaurace a kluby už zvaly hudbou a vůněmi hosty na oběd. Koupil si raději na později jen muffulettu - skvělé maso se sýrem a olejem na italském chlebu.

Cestou zpět k autu pozoroval turisty s reklamními taškami Café du Monde nebo z obchodů na nábřeží a vykladače karet u skládacích stolků kolem Jackson Square, kteří vám za deset dolarů namalují růžovou budoucnost. Z postranních ulic ucítil závan marihuany a odpadků.

Zaujala ho neuvěřitelně tlustá černoška, která v klidu pokuřovala na balkoně nad obchůdkem s erotickými svíčkami. Zašel tedy dovnitř a koupil jednu pro Remyho. Měla tvar nahé ženy se špičatými prsy a Dec se při pohledu na ni dlouho uculoval.

Domů se vrátil plný nové energie. Zásoby rychle uskladnil, kde se zrovna dalo, a pustil se do seriózního průzkumu jednotlivých místností. Zaznamenával si nápady, možnosti, problémy a priority.

Nejdřív musela přijít na řadu kuchyň. S tou už měl zkušenosti z bývalého domu a také z přestavby u dvou přátel, kterým pomáhal.

Nemohl tvrdit, že někdy ukuchtí víc než omeletu nebo zapečený toust, přesto kuchyň považoval za centrální místnost každého správného domova. V Manet Hallu ji naposled přestavovali někdy na počátku osmdesátých let - poznal to podle zářivě bílých dlaždic v kombinaci s blyštivým chromém a podle pracovního pultu uprostřed místnosti, který připomínal operační stůl.

Předností kuchyně byla velká okna, stará, ale funkční cihlová pec a hezký kazetový strop. Líbila se mu i prostorná spíž, i když by ji použil na něco jiného. Rozhodně se musí dostat k původní dřevěné podlaze, strhnout tapety s motivem čajových konvic a kovový ostrůvek nahradit starožitným pekařským stolem nebo něčím podobným.

Výzdoba interiéru nebyla jeho nejsilnější stránkou. Obvykle ji nechal na starost Jessice, která měla v oblíbě jemné barvy a hladké linie.

Když na to teď pomyslel, jemu se vlastně vždycky víc líbily výraznější odstíny a předměty. Měl rád promyšlené detaily a spoustu dekorací. Kruci, je to jeho dům a předělá si ho po svém. Odzdola nahoru.

Do kuchyně umístí prosklené dřevěné skřínky a v nich vystaví staré nádobí a náčiní. Mísy, lahve, džbány, zkrátka všeho dost.

Pracovní desky musí mít přírodní povrch a kohoutky budou v mědi. A když časem ztratí lesk, tím líp, budou vypadat opravdověji.

Nábytek doplní veliká lednice, moderní myčka a pořádný sporák, všechno vestavěné ve dřevě. A může se vařit.

Declan se chopil poznámek a začal měřit a přeměřovat. V bednách našel své knihy o přestavbách a strávil nad nimi dlouhé hodiny na podlaze bývalé knihovny. Mezitím snědl půl sendviče a vypil tolik kávy, že mu z toho zvonilo v uších.

Také tuhle místnost už v představách dokončil. Jasně viděl vysoké police plné knih na tmavozelených stěnách, krémový štukový strop a dřevěné obložení. Na krbové římse hořely silné stříbrné svíčky. Ano, brzy musí nechat překontrolovat komíny, aby v krbech mohl zatopit a vyhnat z domu vlhkost a chlad.

Dřevěné obklady potřebují jen lehce obrousit, ale malé dveře i ty velké, spojující pánský a dámský salonek, byly v dobrém stavu.

Někdo si dal práci i s opravou podlahy v knihovně.

Declan lezl po kolenou a přejížděl dlaní po dřevě. Postačí jen jedna dvě vrstvy nového laku. Podlahu ochránily kusové koberce - ty poctivě silné aubussony, které Josephine objednala z Paříže.

Ucítil brandy, včelí vosk a růže, ale nijak ho to nepřekvapilo. Zamlženým pohledem spočinul na obkladu krbové římsy, kde byla rohová dlaždice odšúpnutá. Vymění ji, a pokud nenajde podobnou, zkusí hrany zaoblit. Ruční malbu a glazování přece studoval v Itálii.

To Julian tady shodil svícen z krbu a odlomil dlaždici. Zase byl opilý a zuřil.

Declanovi zazvonil v kapse mobilní telefon, a tak se rozpačitě posadil na paty. Zmateně zíral kolem sebe. Co to provádí? Přemýšlí? Podíval se na svůj palec, který měl od rozbité dlaždičky celý odřený.

Dezorientované sáhl po telefonu. „Ano. Haló?“

„Tak přece tam jsi. Už jsem to chtěl vzdát.“ Do ucha mu zněl Remyho veselý hlas, ale Declan dál zíral na dlaždici. Přemýšlel o opravě a něco se stalo...

„Já, ehm, chodím po domě, měřím pokoje a tak.“

„A co kdybys odtamtud na chvíli vypadnul? Mám ještě jednu schůzku, ale pak bychom mohli zajít na drink. I s Effií, jestli ji ještě vytáhnu.“

„Kolik je hodin?“ Declan otočil zápěstím, aby se podíval na hodinky. „Půlnoc? To už je půlnoc?“

„Tak to zas ne. Nepils už něco?“

„Jen kafe.“ Dec se zamračil na hodinky a poklepal na sklíčko. „Musela se mi vybit baterie.“

„Je teprv šest. Skončím tady kolem deváté. Přijed' za mnou. Sejdeme se v Et Trois, ve Francouzské čtvrti. Je to na Dauphine, asi blok od Bourbon Street.“

„Hm.“ Dec si nepřítomně prohrábl vlasy a ucítil, že má čelo zvlhlé potem. „To zní dobře.“

„Neztratíš se mi, yankee?“

„Neboj, to najdu.“ Promnul si bolavý palec. „Remy?“ „Jo, tak se jmenuju.“

Declan zatřepal hlavou a zasmál se sám sobě. „Nic, nic. Uvidíme se.“

*

Vyrazil o něco dřív. Ne že by se tolik potřeboval napít, spíš toužil vidět, jak se New Orleans obléká do nočních šatů. Ulice už zářily tisíci světly a hemžily se lidmi, hledajícími zábavu.

Přesto měl Declan dojem, že tuhle show neřídí ani turisté, ani obchodníci, ale město samo. A rytmus mu dodávala všudypřítomná hudba.

Linula se ze všech dveří - cool jazz, žhavý rock, podmanivé blues. Balkony restaurací zaplnily hosté, kteří se proti lednovému větru posilovali kořeněnými omáčkami a alkoholem. Naháněči striptýzových klubů slibovali nevídané vizuální rozkoše a turisté v obchodech skupovali trička a karnevalové masky. Yankeeové vysedávali v barech u koktejlů, ale ti co věděli svoje, dali přednost pivu a bourbonu.

Declan nasával atmosféru a hudbu města při pomalé procházce po Bourbon Street. Minul skupinu štěbetajících žen, zachytil jejich květinový parfém a vůni sladkostí a pocítil typicky mužskou směs radosti i paniky, když se začaly hihňat.

„Pěkná prdelka,“ volala za ním jedna z nich, ale Declan se neotočil.

Ženy v tlupě mu vždycky připadaly jako nebezpečná a záhadná stvoření.

Vtom ho napadlo, že by měl Effii při prvním setkání něco věnovat. Nějakou maličkost k zásnubám. Netušil sice, co se jí líbí, ani jaká je, ale v nakupování dárků se docela vyznal.

S lítostí, že si nevzpomněl dřív, brousil po několika obchodech se suvenýry, ale nadějně to neviděl.

Všechno zboží se tu orientovalo na turisty a Declan věděl, že třeba vztyčený umělohmotný penis se jako dárek při seznamování nehodí. Už už chtěl koupit tradiční balíček s ženskou kosmetikou, když tu správnou věc zahlédl.

Byla to stříbrná žabka, přikrčená na všech čtyřech, jako by se právě chystala ke skoku. Tvářila se rozpustile a měla vychytralý úsměv, který Declanovi ihned připomněl Remyho.

Jestli se Effie do jeho kámoše zamilovala, musí mít taky smysl pro humor. Nechal žabku zabalit do nejhezčího papíru, co měli, a ovázat červenou stužkou.

Na Dauphine Street zabočil ještě před devátou.

Měl v úmyslu posedět chvíli u baru, poslechnout si nějakou hudbu a vypít trochu piva. Dalších pár týdnů bude v jednom zápřahu. Dny stráví prací a večery plánováním další práce. Musí najít a najmout řemeslníky a hlavně konečně začít s rekonstrukcí.

Ale dnes večer ještě posedí s přáteli a pak se na to pořádně vyspí.

Nápisu Et Trois si všiml hned. Nebylo to obtížné, protože nad ohmatanými dveřmi modře zářil do noci sotva pár kroků od hlavní ulice.

Dům ve druhém poschodí zdobila typická galerie s kovaným zábradlím, připomínajícím krajku. Někdo ho vyšňořil hliněnými květináči s růžovými

pelargoniemi a nasvítit lucernami. Působil jako žensky jemné místo, kde se dá posedět, vypít sklenici vína a pozorovat lidi dole na ulici.

Otevřel dveře do baru naplněného svižnou hudbou, vůní česneku a bourbonu.

Muziku na malém pódiu vyluzovala pětičlenná kapela - housle, bubny, kytara, akordeon a valcha. Parket už byl přecpaný lidmi tančícími rychlý twostep, o nějž si hudba říkala.

V tlumeném světle rozeznal, že žádný z okrouhlých stolků po straně není volný. Obrátil se tedy k baru. Jeho dřevo bylo ohmatané téměř do černá, přesto zářilo. Spatřil tucet barových stoliček, stlačených k sobě, a rychle zabral poslední volnou, než ho někdo předběhne.

Zrcadlovou stěnu za barem lemovaly lahve s nápoji, prokládané sbírkou slánek a pepřenek s různými náměty. Dvě měly podobu elegantní dvojice ve večerních šatech, další psích hlav, byl tu Rocky a Bullwinkle, Porky a Petunia, prsatá žena, karnevalové masky i okřídlené víly.

Declan přemýšlel, jaký člověk tady takhle vystavuje víly i anatomické části těla, a uvědomil si, že půjde o někoho, kdo dobře rozumí New Orleansu.

Houslistka na scéně začala zpívat v nářečí francouzských starousedlíků a její nakráplý hlas měl nevysvětlitelnou přitažlivost. Declan si podupával do rytmu a pozoroval dění za barem. Hosty obsluhoval mladý muž s dredy do pasu a tváří, kterou snad vyřezal do ebenu nějaký mistr řezbář. Barman točil pivo přímo s baletní grácií.

Declan chtěl zvednout ruku, aby upoutal jeho pozornost, když vtom ze zadních dveří vyšla ona.

Jakmile se uklidnil a mohl jasně uvažovat, přirovnal to k ráně palicí do hrudníku. Srdce se mu nezastavilo, jen přeskočilo na vyšší obrátky. Srdce, krev, klín i mozek. Všechno přešlo z běžného rytmu do svižného pochodu.

Tady jsi! uslyšel vnitřní hlas. *Konečně.*

Hučení v jeho hlavě docela přehlušilo hudbu i okolní hlasy. Soustředil se na ni tak, že ji viděl jako osvětlenou reflektorem na pozadí černého jeviště.

Nebyla krásná, tedy ne tuctově krásná. Byla uchvacující.

Uhlově černé vlasy, hustá cikánská hříva, jí splývaly v divokých vlnách kolem ramen. Tvář měla úzkou a ostrou jako liška, trochu aristokratický nos, podlouhlé líce, protáhlé oči s těžkými víčky a široká, plná, rudě namalovaná ústa.

Jako by se to k sobě nehodilo, napadlo ho. Takové části obličeje by jindy nemohly tvořit ladící celek, ale na ní byly dokonalé. Zarážející, smyslné, úžasné.

Postavu měla spíš malou, jemně stavěnou. Oblékla si triko barvy vlčích máků s hlubokým, kulatým výstřihem, v němž vynikaly její pevné paže a oblá řadra. V údolíčku mezi nimi zahlédl stříbrný řetízek s přívěškem ve tvaru klíčku.

Měla medovou pleť a oči jako hořkou čokoládu.

Rudé rty se protáhly v pomalém, vědoucím úsměvu. Přešla pár kroků jeho směrem, opřela se o bar a byla náhle tak blízko, že spatřil drobné znamínko vpravo nad jejím horním rtem a zachytil vůni nočního jasmínu. Začal se v té vůni topit.

„Můžu pro tebe něco udělat, *cher*?“

Ano, ano, napadlo ho, prosím.

A vyšlo z něj jen: „Hm...“ Trhla mírně hlavou, naklonila ji ke straně a prohlédla si ho. Pak znovu promluvila s tím pomalým francouzským přízvukem. „Budeš něco pít? Nebo jsi jen... hladový?“

„Hm...“ Měl chuť olíznout ty rudé rty i se znamínkem a pak ji celou sníst. „Coronu.“

Sledoval, jak zašla pro láhev a otevřela ji. Měla pohyby tanečnice, trochu z baletu a trochu exotiky. Měl dojem, že se mu jazyk docela zauzloval.

„Chceš otevřít účet, *hezoune*?“

„Hm.“ *Proboha, Fitzgerald, tak se konečně vzchop.* „Jo, díky. Co se tím odemyká?“ Povytáhla tázavě obočí a on si od ní vzal láhev. „Tím klíčkem?“

„Tímhle?“ Sáhla dolů, přejela prstem přívěsek a znovu mu tím zvedla puls. „Moje srdce, *cher*, cos myslel?“

Vztáhl k ní ruku. Jestli se jí aspoň letmo nedotkne, asi se brzy rozbřečí jak děčko. „Jmenuju se Declan.“

„Vážně?“ Chvilí mu ruku podržela. „Hezké jméno. Nezvyklé.“ „Je... irské.“

„Aha.“ Obrátila mu ruku dlaní vzhůru a jako by z ní chtěla číst. „Tak co tady máme? Už dlouho jsi v New Orleansu nebyl, ale chtěl bys zůstat. Přijel jsi z hodně studeného severu, vid', Declane?“

„No jo, to není tak těžké uhodnout.“

Znovu k němu zvedla oči a tentokrát se mu srdce opravdu zastavilo. „Uhodnu ještě víc. Jsi bohatý právník z Bostonu a koupils tady Manet Hall.“

„Jak to víš?“ Pocítil něco jako zapadnutí posledního článku na místo a sevřel její ruku pevněji. „Už jsme se někdy potkali?“

„V tomhle životě určitě ne.“ Lehce ho plácla po paži a šla vyřizovat další objednávky.

I tak ho stále sledovala. Podle Remyho vyprávění si ho takového nepředstavovala. Ale co si vlastně představovala? Každopádně měla ráda překvapení. Muž, co ji od baru pozoroval ocelově šedýma očima, jich měl jistě v zásobě hodně.

Ty oči se jí líbily. Byla zvyklá na toužebné pohledy mužů, ale v tomhle se skrývalo něco víc. Dechberoucí úžas, který lichotil i dojímал.

A bylo příjemné zahýbat takhle s mužem, který jinak působil, že se se vším snadno vyrovná.

I když se piva sotva dotkl, za chvíli se k němu vrátila a ťukla do lahve. „Zvládneš ještě jedno?“

„Nechci, díky. Můžeš si udělat přestávku? Koupil bych ti drink, kafe, auto nebo psa.“

„A co je tadyto?“

Pohlédl na dárek, co si odložil na barový pult. „To je pro někoho, s kým se mám setkat.“

„Kupuješ dárky hodně ženám, Declane?“

„To není moje žena. Vlastně teď žádnou nemám. Je to jen... Kruci, tohle mi dřív šlo líp.“

„Co?“

„Balení holek.“

Rozesmála se - hlubokým, hrdelním smíchem z jeho erotických fantazií.

„Tak dáš si pauzu? Vyhodíme někoho od stolku a třeba dostanu ještě jednu šanci.“

„Vedeš si dobře i na poprvé. Patří mi to tady, takže si o pauzy neříkám.“

„Ten bar je tvůj?“

„Přesně tak.“ Obrátila se k servírce, která právě přišla k pultu s tácem v ruce.

„Počkej,“ chytil ji Declan za ruku. „Jak se vlastně jmenuješ?“

„Angelina,“ odpověděla měkce. „Ale říkají mi Lena, protože nejsem žádný anděl.“ Přejela mu prstem po tváři a pak šla přijmout nové objednávky.

Declan se zhluboka napil piva, aby spláchl sliny, které se mu v ústech hromadily.

Právě vymýšlel novou taktiku, když ho Remy plácl po zádech. „Budeme potřebovat nějaký stůl, kamaráde.“

„Odsud je mnohem lepší výhled.“

Remy sledoval Declanův pohled. „Na to nejhezčí, co město nabízí. Takže sestřenku Lenu už znáš.“

„Sestřenku?“

„Ze čtvrtého kolena, mám dojem. Nebo z pátého. Angelina Simoneová, perla New Orleansu. A tady je další. Effie Renaultová - seznamte se. Miláčku, tohle je můj dobrý kámoš Declan Fitzgerald.“

„Ahoj, Declane.“ Vklínila se mezi muže a políbila Declana na tvář. „Moc ráda tě poznávám.“

Blond vlasy kolem její hlavy připomínaly světlý obláček. Měla hezkou srdčitou tvář, modré oči a růžové rty jako panenka. Působila jako hvězda roztleskávaček místní střední školy.

„Takhle hezká holka přece nemůže ztrácet čas s tímhle ničemou,“ řekl jí. „Nechceš radši utéct se mnou?“

„Fajn, kdy odjíždíme?“

Dec se uculil, sklouzl ze stoličky a vrátil jí polibek. „Dobrá práce, Remy.“

„To nejlepší, co jsem kdy dokázal.“ Remy líbnul Effii do vlasů. „Posad se zatím tady, zlato, je tu narváno. Chceš víno?“

„Dobré bílé bych si dala.“

„Ty chceš ještě jedno, Decu?“

„Postarám se o to sám. Zvu vás.“

„V tom případě pro moji slečnu objednej slušné chardonnay a já si dám to co ty.“

„Podívejme, to je spolek.“ Lena se usmála na Remyho. „Ahoj, Effie. Co dneska pijete?“

„Sklenku chardonnay pro dámu a ještě dvě corony,“ objednával Declan. „Pak bys možná mohla zavolat záchranku. Srdce se mi totiž zastaví vždycky, když tě vidím.“

„Tvůj kamarád v tom umí chodit, Remy.“ Lena zašla do chladničky pro láhev vína.

„Harvardské slečny mu doslova tály pod rukama.“

„My jižanské holky jsme na horko zvyklé a tak snadno neroztajeme.“ Nalila víno do sklenice.

„A přece jsem tě už viděl,“ vzpomněl si Declan. „Dneska ráno u rybníka. Hrála sis s velkým černým psem.“

„To je Rufus.“ Trochu se lekla, že ji někdo pozoroval. „Pes mojí babičky. Bydlí v tom domku v zátocě. Někdy u ní přespávám. Když jí není dobře nebo se cítí sama.“

„Tak se příště stav i v Manet Hallu. Provedu tě.“

„Možná. Uvnitř jsem ještě nebyla.“ Postavila na bar mísu čerstvých preclíků. „Nechcete něco z kuchyně?“

„Rozmyslíme si to,“ odpověděl Remy. „Tak dejte vědět.“ Otočila se a zmizela zadními dveřmi.

„Nemám ti otřít ty sliny z brady, Decu,“ klepl ho přítel do ramene, „je to trapné.“

„Nemuč ho,“ napomenula Remyho Effie. „Chlap, který by vedle Leny zůstal chladný, by asi nebyl docela v pořádku.“

„Ty bys se mnou opravdu měla utéct,“ usoudil Declan. „Ale mezitím přeju hodně štěstí k zasnubám.“ Posunul před ni taštičku s překvapením.

„Tys mi koupil dárek? No, není to sladké?“ Nedočkavě roztrhala obal, až se tomu Dec zasmál. Když pak držela v rukou žabku, na chvíli se zarazila a pak se rozesmála na celé kolo. „Vypadá jako Remy. Podívej, zlato, má tvůj úsměv.“

„To se mi nezdá.“

„Ale mně jo a Declanovi taky.“ Otočila se na stoličce a obdařila Deca zářivým úsměvem. „Jsi prima. A jsem moc ráda, že je to tak. Tohohle mizeru moc miluju a bála jsem se, že kvůli němu budu muset něco předstírat. Jenže nemusím, moc se mi líbíš.“

„Ale ne, snad bys nebrečela.“ Remy už vytahoval kapesník, protože Effie popotáhla. „To dělá vždycky, když je šťastná. Když jsem ji tuhle večer požádal o ruku, rozbulela se a ano mi řekla až za deset minut.“

Stáhl ji ze stoličky. „Pojď si se mnou radši zatancovat.“

Declan si na chvíli sedl a pozoroval, jak pár krouží po parketu.

„Sluší jim to,“ ozvala se Lena za jeho zády.

„Hm, sluší. Zajímalo by tě, jak by to slušelo nám?“

„Ty jsi ale neodbytný,“ povzdechla si. „Jaké auto že mi to koupíš?“

„Auto?“

„Nabízel jsi, že mi koupíš drink, kafe, auto nebo psa. Drinky si kupuju sama, kávu piju radši domácí, psa mám. Auto sice taky, ale můžu mít i dvě. Tak jaké bys mi koupil?“

„To je na tobě.“

„Tak já si vyberu,“ odpověděla a pak znovu odešla za svými povinnostmi.

Pracoval celé tři dny bez přestávky. Měl dojem, že neexistuje nic uspokojivějšího než rozebrat něco na kusy. Ani opětovné sestavování mu nedělalo tak dobře.

V kuchyni odstranil centrální ostrůvek, přepážky i skříňky. S pomocí páry odloupal ze stěn tapety a strhl linoleum.

Zůstalo jen holé dřevo a štukové omítky, nabízely se však nekonečné možnosti.

Večer si pak ošetřoval puchýře a namožené svaly a nořil se do knih o designu.

Každé ráno, než zase začal s prací, vycházel s kávou na balkon a doufal, že zahlédne Lenu s černým psem, kterému říkala Rufus.

Obvolal dělníky a řemeslníky, objednal materiál a v zápalu boje koupil i veliký pick-up.

První večer, kdy mohl zatopit v krbu v pánském salonku, oslavil sklenicí merlotu.

Ve spánku už po domě neputoval, ale sny ho neopouštěly. Po probuzení mu z nich v hlavě zůstávaly jen útržky. Hudba - většinou ona melodie, kterou už snad měl vrostlou do mozku, nebo zvýšené hlasy.

Jednou se mu zdálo o sexu, o sténání ve tmě, pomalém klouzání těla po těle, o touze, rostoucí jako teplá mořská vlna.

Probral se nad ránem a svaly se mu ještě chvěly, ještě cítil vůni lilíí.

Protože sny o sexu byly to jediné, s čím mohl počítat, raději se upnul na práci.

Když si konečně udělal přestávku, bylo to kvůli návštěvě, na niž se vypravil vyzbrojen kyticí zahradních sedmikrásek a šunkovou kostí.

Dům v zátoce byla vlastně patrová lovecká chata, ze tří stran obklopená líným proudem tabákové zbarvené řeky. U nachýleného mola se pohupovala menší bílá loďka.

Kam nemohla voda, rostly mohutné stromy - duby, cypřiše, ořešáky. Z jejich větví visely na provázcích lahve zpola naplněné vodou. Mezi kořeny jednoho letitého dubu spatřil barevnou sošku panny Marie.

U jejích nohou kvetly fialové macešky.

Veranda domku, obrácená k příjezdové cestě, byla také obestavěna květináči, ale v jejím středu trůnilo houpací křeslo. Okenice kdosi natřel mechově zelenou stejně jako rám síťových dveří, skrze něž ven doléhal bluesový hlas Ethel Watersové.

Declan zaslechl varovný štěkot psa, ale na jeho velikost a rychlost stejně nebyl docela připravený. Rufus vyrazil z domu a hnál se k němu.

„Ježíši,“ stačil Dec vykřiknout, ale už si nerozmyslel, jestli má po hlavě skočit do pick-upu, nebo jen ztuhnout na místě. Zvíře velikosti poníka přistálo několika skoky těsně před ním.

Rufus několikrát ostře štěkl, ještě hrozivěji zavrčel a vycenil působivá zubiska. Protože Declan pochyboval, že by ho zahnal pugétem sedmikrásek, zkusil přátelský přístup.

„No, moc moc veliký, hodný Rufus. Jak se máme?“

Pes mu očichal boty, nohavici i rozkrok.

„Ale jdi, že jsi hned tak osobní.“ Při pomýšlení na psí tesáky se Dec rozhodl riskovat radši ruku než svoje mužství a pomalu tu velkou psí hlavu pohladil.

Rufus k němu zvedl blyštivé hnědé oči, pak se pлавným pohybem zvedl na zadní a mohutnými tlapami se Declanovi opřel o ramena.

Jazykem širokým jak sama Mississippi mu olízl tvář a Declan doufal, že jde o přátelský pozdrav a ne ochutnávání kořisti.

„Taky tě rád vidím.“

„Běž dolů, Rufusi.“

Mírný povel ode dveří dostal psisko okamžitě do sedu.

Žena, jež vyšla na verandu, byla mnohem mladší, než si Dec představoval, asi šedesátnice. Měla stejně křehkou postavu jako její vnučka a podobně řezanou tvář. V černých kudrnách jí prosvítaly bílé nitky.

Byla oblečená do bavlněných šatů pod kolena, přes něž si navlékla pytlovitý červený svetr. Její nohy vězely v pohorkách a červených ponožkách. Když si dala ruce v bok, zachřestila přitom mnoha náramky.

„Líbí se mu váš pach a hlas, tak vás políbil na uvítanou.“

„A kdybych se mu nelíbil?“

Usmála se a vrásky na její tváři se na okamžik prohloubily. „Hádejte.“

„Asi budu rád, že voním přijatelně. Jsem Declan Fitzgerald, paní Simoneová. Koupil jsem Manet Hall.“

„Vím, kdo jste. Pojd'te dál.“ Ustoupila a otevřela rozvrzané dveře.

Declan se psem po boku vyšel na verandu. „Těší mě, že vás poznávám.“ Zaujatě si ho prohlédla. „Vy jste hezký člověk, vid'te?“

„Díky.“ Podával jí květiny. „To vy taky.“

Vzala si pugét a našpulila pusu. „Snad jste si mě nepřišel namlouvat, pane Fitzgeraldde?“

„Umíte vařit?“

Rozesmála se, a byl to tak příjemný zvuk, že se opravdu trochu zamiloval. „Mám tu čerstvý kukuřičný chleba, tak se pojd'te přesvědčit.“

Vedla ho dovnitř úzkou chodbou. Cestou letmo nahlédl do obývacího pokoje s kovovou postelí a křížem. Všechno to byly úhledné místnosti, poskládané jedna na druhou.

Domek voněl leštěnkou na nábytek, levandulí a čerstvým pečivem.

„Madam? Je mi jedenáct, jsem finančně zajištěný a zdravý. Nekouřím, piju příležitostně a snad se na mě dá podívat. Když si mě vezmete, budu vás nosit na rukou.“

Zakuckala se směchy a zavrtěla hlavou. Pak mu pokynula ke kuchyňskému stolu. „Posaďte se, ale ty dlouhé nohy si radši dejte pod stůl, abych o ně nezakopla. A protože jste tak galantní, můžete mi říkat Odette.“

Sundala utěrku z mísy na lince a připravila talířky. Zatímco krájela kukuřičný chléb, Declan vyhlédl kuchyňskými dveřmi ven.

Prostírala se tam zátoka v celé své kráse. Ve snově černé hladině se odrazilo slunce a křivolaké kmeny cypřišů. Vzduchem prolétl pták s jasně rudými křídly a zase kamsi zmizel.

„Teda, jak můžete dělat i něco jiného, než se celý den kochat tím výhledem?“

„Ano, je to dobré místo.“ Z malé lednice vytáhla konvici s černým čajem. „Moje rodina tady žije víc než sto padesát let. Dědeček měl tam pod těmi velkými duby takový úkryt, kde ho bernák nikdy nenašel.“

Postavila před něho sklenici a talíř s čerstvým chlebem. „*Manger*. Jezte. A co dělá váš dědeček?“

„Byl právníkem. Vlastně oba dva.“

„Takže už nežijí?“

„Jsou na odpočinku.“

„A to vy vlastně taky, ne?“ Když se zakousl do chleba, paní vytáhla tlustou, světle modrou láhev.

„Od právních tahanic určitě. Je to vynikající, paní Odette.“

„Pečení to je moje. A sedmikrásky mám ráda taky,“ dodala a vsunula pěst do lahve s vodou. „Mají takové veselé tvářičky. A už Rufusovi radši dejte tu kost, co jste mu přinesl, nebo chcete, aby o ni poprosil?“

Protože mu Rufus stále seděl u nohou s těžkou tlapou na jeho stehně, zdálo se mu, že to jako prosba stačí. Vytáhl kost z papírového sáčku a pes si ji překvapivě jemně vzal. Dvakrát vděčně zavrtěl ocasem a pak se s kostí svezl na zem a začal ji okusovat.

Odette postavila kytici doprostřed stolu a usedla na židli vedle Declana. „Tak co máte v plánu s tím obrovským domem, pane Fitzgeralde?“

„Spoustu věcí. Hlavně ho chci vrátit do původního stavu, co nejvíc to bude možné.“

„A potom?“

„Nevím... Pak v něm budu žít.“

Odlomila si sousto ze svého krajíce. Už měla jasno, že se jí ten mladý muž líbí - rozčepýřené vlasy, žulově šedé oči ve štíhlé tváři i jeho hlas. Byl to yankee, ale ne příliš upjatý. Měl dobré způsoby, a přitom se choval přátelsky a přirozeně.

Ted' chtěla zjistit, co v něm vězí.

„Proč?“

„To taky nevím. Ten dům jsem prostě chtěl od chvíle, kdy jsem ho viděl poprvé.“

„A jak se mu líbíte vy?“

„Asi v tom ještě nemá jasno. Byla jste někdy uvnitř?“

„Hmm,“ přikývla. „Ale už dávno. Je tam až moc místa pro samotného člověka. Máte tam v Bostonu nějaké děvče?“

„Ne, madam.“

„Pohledný třicátník jako vy? Nejste gay, že ne?“

„Ne.“ Zazubil se a napil se čaje. „Ženy se mi líbí, jen jsem ještě nenašel tu pravou.“

„Ukažte mi ruce.“ Uchopila jednu a otočila ji dlaní vzhůru. „Ještě je na nich znát město, ale lepší se to.“ Přejela palcem po čerstvém mozolu a škrábancích. „Mám tady dobrou mast. Dám vám ji, než půjdete, aby vás ty puchýře přestaly zlobit. Vaše ruce jsou silné. Dost silné na to, aby dokázaly změnit váš osud, Declane. Vyrázil jste na novou cestu. A taky jste ji nemiloval.“

„Prosím?“

„Tuhle ženu.“ Odette ukázala na nějakou rýhu na hraně jeho ruky. „Tu, kterou jste opustil. Nehodila se k vám.“

Declan se zamračeně zadíval na svou dlaň. „Vy tam vidíte Jessicu?“ žasl. „A vezme si nakonec Jamese?“

„Proč by vás to mělo zajímat? Taky vás nemilovala.“

„No jau,“ zasmál se.

„Ale čeká na vás nová láska. Taková, co vás srazí na zadek. To vám prospěje.“

I když mu dál přejížděla palcem po dlani, zvedla oči k jeho tváři a zamyslela se. V těch očích mohl najednou spatřit celý svět.

„Máte k Manet Hallu silné vazby. Silné, staré vazby. Je v nich život i smrt. Krev a slzy. Radost, pokud budete dost silný a chytrý. Ale vy jste

inteligentní člověk, Declane. Jen se ještě trochu hledáte. V tom domě rozhodně nejste sám. Dívejte se pozorně kolem sebe.“

V ústech mu vyschlo, ale po čaji nesáhl. Nedal na sobě nic znát. „Straší tam, že?“

„Je v něm něco, kvůli čemu se tam ti před vámi nezabydleli. Tvrdili, že jde o peníze, o čas a tak podobně, ale odradilo je něco jiného. Čeká to na vás.“

Declana zamrazilo v zádech. „Proč na mě?“

„To musíte zjistit sám.“ Stiskla mu jemně ruku, pak ji pustila a chopila se sklenky s čajem.

Schoval prsty do svědící dlaně. „Takže vy jste senzibil?“

S pobaveným výrazem vstala a přinesla na stůl konvici. „Občas jen něco zahlédnu. Trochu kuchyňské magie,“ řekla při dolévání sklenic. „Jsem obyčejná ženská, žádná čarodějnice.“ Všimla si, že se zadíval na stříbrný křížek na korálkovém řetízku, co nosila. „Domníváte se, že si to odporuje? A odkud myslíte, že bereme sílu, *cher*?“

„O tom jsem nikdy nepřemýšlel.“

„Většinou neumíme využít, čím nás Pán obdařil. Promarníme každý talent a dar.“ Naklonila hlavu ke straně a Declan si všiml náušnic s modrými kameny. „Slyšela jsem, že jste volal Jacku Tripadoeovi, aby vám opravil nějakou vodoinstalaci.“

„No...“ Declan se rychle snažil přeorientovat zpět k praktickým věcem, ale dlaň ho ještě po doteku jejích prstů svrběla. „Ano. Doporučil mi ho Remy Payne.“

„Tak Remy.“ Její tvář se rozzářila a záhadný výraz se kamsi vytratil. „To je prima kluk. A Jack, to je zas bratránek ženy bratra mého švagra. Odvede dobrou práci, a kdyby po vás chtěl nehorázný honorář, řekněte mu, že Odette bude chtít vědět proč.“

„To jste hodná. A neznáte náhodou i nějakého štukatéra? Někoho, kdo by zvládl fajnovější práci?“

„Někoho vám seženu. Bude vás to ale stát spousty penízků, než ten starý dům dáte do pořádku.“

„Peníze nejsou problém. Doufám, že se taky někdy zastavíte, abych vám to tam mohl ukázat. Kukuřičný chleba sice nepeču, ale čaj uvařit umím.“

„Máte dobré vychování, *cher*. Maminka na vás může být pyšná.“

„Nechtěla byste to dát na papír a podepsat? Že bych jí to poslal.“

„Jsem ráda, že jste se sem přistěhoval právě vy,“ prohlásila. „Přijďte za mnou, kdykoli budete chtít.“

„Děkuji vám, paní Odette.“ Declan vytušil konec návštěvy a vstal. „I já jsem rád, že vás mám nablízku.“

Slunce ji polechtalo na tváři, když na něho pohlédla. Šibalský výraz jejích očí a ten záhadný úsměv ho na chvíli vrátily do baru ve Francouzské čtvrti. „Je vám tolik podobná.“

„Je. Takže naše Lena se vám líbí?“

Trochu se zarazil, že vyslovily nahlas své myšlenky, a zkusil to zakrýt úsměvem. „Už jsem přece říkal, že se mi ženy líbí, ne?“

Odette plácla se smíchem do stolu a pak vstala. „A vy se zas líbíte mně, Declane.“

Bylo to oboustranné. Rozhodl se kvůli paní Odette koupit i pár židlí, aby se měla na co posadit, kdyby přišla na návštěvu. Podívá se po nich v sobotu odpoledne, než půjde s Remym a Effií na večeři.

Večer by pak mohl zakončit drinkem v Et Trois.

A jestli Lena nebude v práci, asi před barem skočí pod první auto.

S čištěním stěn v kuchyni skončil až po setmění. Za práci se odměnil pivem a v mikrovlnce ohřátým hotovým jídlem. Sedl si přitom na dřevěnou kozu, aby se mohl kochat, jak s rekonstrukcí pokročil.

Zmizely tapety, stěny byly vyspravené a připravené k malování. Udělal na nich tužkou značky v místech, kde chtěl mít budoucí skříňky, které hodlal sám vyrobit.

Očištěné cihly pece vůbec nevypadaly zle. I podlahu stihl obrousit a dočasně zakrýt, aby se znovu nepoškodila. Konečně se rozhodl, kam přijdou sporák a lednice, a vyznačil pro ně místo.

A pokud se mu nepodaří najít správný příborník k dlouhé zdi, kde by si vystavil porcelán, radši si ho také vyrobí sám. Už byl správně rozjetý.

Odnese si láhev vody nahoru a po tradiční devítiminutové sprše se natáhl na postel ke svým poznámkám, nákresem a knihám. Uprostřed plánů na rekonstrukci předního salonu usnul únavou.

Probudil se do tmy, rozechvělý zimou. Zase ho zburcoval dětský pláč. Ještě stále slyšel jeho vzdálené dozvuky. Posadil se a srdce mu těžce bušilo do žeber.

Netušil, kde je. Jasně bylo jen, že sedí na zemi místo na posteli, a v chladném vzduchu se mu před obličejem srážel dech.

Vstal. Začal jako slepý šátrat kolem sebe a opatrně postoupil kupředu.

Lilie. Otrásl se, když rozeznal tu vůni. Teď pochopil, že je v pokoji na konci chodby, kterému se posledních pár dní vyhýbal, stejně jako tomu ve třetím patře.

Teď tu proti své vůli byl, a třebaže to znělo šíleně, věděl, že tam není sám.

„Můžeš mě vyděsit, ale stejně neodejdu.“

Jeho prsty narazily na něco pevného. Vyjekl a uskočil, než pochopil, že je to zeď. Několikrát se nadechl a pak postupoval podél stěny, dokud nenahmátl rám a skleněnou výplň. Zašátral po klice balkónových dveří a prudce je otevřel.

Lednový vítr ho na ztuhlé kůži skoro hřál. Doklopýtal k zábradlí a pevně se ho chytil. Noc byla temná jako vnitřek jeskyně. Tak je to pravda, uvědomil si, největší tma bývá na venkově.

Když jí oči přivykly, otočil se a dveře za sebou pevně zavřel.

„Tohle je teď můj dům,“ řekl tiše, ale zřetelně. Pak přešel na druhou stranu galerie. Našel dveře do své ložnice a vrátil se dovnitř.

„Že chodíš ve spánku?“ divil se Remy s vrchovatou vidličkou rýže v ruce.

„Jo. To se mi párkrát stalo naposled v jedenácti letech.“ Declan trhl rameny, ale tísnivý pocit tím nezahnal.

Nechtěl o tom vlastně vůbec začínat. Těšil se na večeři, kterou připravila Effie v Remyho bytě v zahradní čtvrti, a taky na společnost těch dvou. Jenže od vyprávění o pokračující přestavbě nějak sklouzl i ke svým nočním můrám.

„To musí být strašné,“ ozvala se Effie, „probudit se někde docela jinde.“

„Trochu strašidelné určitě. Zvlášť když jsem se ocitl právě v těch dvou pokojích, kde se necítím moc dobře. Ale to je nejspíš logické. Nějaká hra podvědomí.“

„Dokud při tom zůstaneš uvnitř v domě,“ vložil se Remy do hovoru. „Nechtěl bych se doslechnout, že jsi v noci zapadl do bažin.“

„Moc pěkná představa. Díky.“

„Remy.“ Effie ho plácla po ruce. „Možná bys měl zajít k doktorovi,“ obrátila se na Declana. „Aby ti předepsal něco na spaní.“

„Snad. Ale zatím se to stalo jen dvakrát a prášky na spaní stejně nic nesvedou s tím duchem.“

„To je jen průvan a lupání starého dřeva.“

Remy se zazubil. „Effie na duchy nevěří.“

„Ani na hádání z karet, čajových lístků a podobné nesmysly,“ dodala dívka odměřeně a trochu defenzivně.

„Moje milá stojí nohama pevně na zemi.“

„Tvoje milá má totiž rozum,“ odsekla mu. „Decu, je pochopitelné, že se v tom opuštěném domě necítíš dobře. A nejspíš se ani pořádně nenajíš. Měl by ses na chvíli přestěhovat sem k Remymu, než si na všechno zvykneš.“

„Ona ke mně nechce,“ trhl Remy hlavou směrem k Effii.

„Začnu s tebou žít, až se vezmeme, dřív ne.“

„Ale *chère*. Květen je tak daleko a mně se stýská, když tu nejseš.“ Vzal ji za ruku a při řeči ji náruživě políbil.

„Víš co, Effie, já tě na pár nocí ubytuju - čistě platonicky,“ usmál se Declan, „a vsadím se, že se tvůj názor na duchy rychle změní.“

„Je mi líto, ale já jsem městský člověk. Co na té samotě vlastně pořád děláš? To jen pracuješ?“

„Nebo čtu. A když jsme u toho, možná bys mi mohla v knihovně najít něco víc o historii Manet Hallu. Taky se rozhlížím po zahradě, chodím na procházky a navštívil jsem paní Odette.“

„Tak už ses seznámil s Odette?“ řekl Remy a dojedl večeři. „Je skvělá, co?“

„Hm, moc se mi líbila. Většinou mě ale dům zaměstnává natolik, že pracuju až do deseti v noci. Nechal jsem si instalovat televizi, ale ještě jsem ji nepustil. Dneska odpoledne jsem taky koupil stůl, židle a pár dalších věcí.“

Jako vždycky, když vešel do starožitnictví, usmál se sám sobě.

„Nemůžeme tě tam nechat pořád zavřeného, aby ses o samotě udřel,“ rozhodla Effie. „Odted' za námi musíš aspoň jednou týdně zajet do města. A ty, Remy, bys mu mohl vždycky v sobotu s něčím pomoci. Tráví moc času jen sám se sebou, v tom je ten problém,“ oznámila a vstala od stolu. „Tak co, dáte si ještě koláč?“

Možná měla Effie pravdu, uvažoval Declan, když hledal u Bourbon Street místo k zaparkování. A pokud neměla, myslela to vážně. Asi by se měl opravdu zajímat i o jiné věci. A jednou dvakrát si zajet do města na pořádné jídlo. A občas pozvat na večeři Remy ho s Effií.

Večer by nemusel číst pořád jen ty odborné knihy. Snad by pak postupně odboural psychický blok spojený s místností ve třetím patře.

Musel zaparkovat poměrně daleko od baru Et Trois, ale když pak vešel dovnitř a spatřil Lenu, na všechny problémy zapomněl.

Tentokrát nenašel volnou ani stoličku u baru, ale podařilo se mu vecpat mezi jiné zákazníky a zabrat si roh barového pultu. Hudba byla živá a hlasitá, stejně jako dav lidí kolem něho.

Za barem dnes kromě majitelky a kluka s dredy uviděl ještě jednu blondýnku. Všichni poskakovali v rytmu hudby.

Lena na něho mrkla během čepování piva a přípravy ginfizzu. „Coronu?“ „Dneska radši colu.“

Vypadala stejně dobře, jak si pamatoval. Tentokrát se oblékla do modré. Košili měla hluboce rozepnutou a rukávy vyhrnuté nad lokty. Ústa se jí opět rudě leskla, ale vlasy na spáncích měla shrnuté dozadu a sepnuté stříbrným skřipcem. Na uších se jí houpaly stříbrné náušnice.

Postavila před něj vysokou sklenici s pitím. „Tak kde jsi?“

„No, mám dojem, že zrovna tady.“

„Ne,“ usmála se shovívavě. „Ty nemluvíš po našem, *cher*? Když se v New Orleansu řekne ‚kde jsi‘, myslí se, jak se máš.“

„Aha. Dík, dobře. A kde jsi ty?“

„No vidíš. Taky dobře. Jen mám moc práce. Ozvi se, kdybys chtěl ještě něco.“

Musel se tedy spokojit s tím, že ji pozoroval. Starala se o svou třetinu baru, brala objednávky, prohodila s lidmi pár slov, odbíhala do kuchyně a vracela se zpátky, zdánlivě beze spěchu.

Ani na chvíli ho nenapadlo, že by šel domů. Když se vedle uvolnila stolička, vyšplhal se na ni a uvelebil se tam.

Lena se cítila, jako by ji sledovaly oči krásného, velkého kocoura. Klidné, trpělivé a jen trochu nebezpečné. Usrkával svou colu, nechal si dolít novou a stále tam seděl, když se bar začal pomalu vyprazdňovat.

Znovu kolem něho proběhla. „Čekáš na něco, hezoune?“

„Jo.“ Nespouštěl z ní oči. „Čekám.“

Utřela na baru cosi rozlitého. „Slyšela jsem, že ses stavil u mojí babičky.“

„To už je pár dní. Vypadá jako ty.“

„Lidi to říkají.“ Lena si zastrčila cíp hadru do zadní kapsy kalhot. „Šels ji snad okouzlovat proto, aby se za tebe přimluvila?“

„Doufal jsem, že to bude takový vedlejší efekt, ale ne, nešel. Chtěl jsem jen poznat svou sousedku. A taky mě napadlo, když je to starší dáma, že bych ji občas s něčím pomohl. Ale pochopil jsem, že si docela dobře se vším poradí sama.“

„To je od tebe hezké,“ vydechla Lena, „opravdu. Ale ve skutečnosti by se jí pomoc někoho silného občas hodila. Dupris, zlato?“ zavolala, aniž se od Declana odvrátila. „Že to tady za mě zamkneš. Už půjdu domů.“

Vytáhla zpod baru malou kabelku a přehodila si ji přes rameno.

„Můžu tě doprovodit, Leno?“

„Ano, to můžeš.“

Obešla přepážku a usmála se, když jí přidržel dveře. „Takže teď pilně pracuješ na opravě domu?“

„Ve dne v noci,“ přikývl. „Začal jsem s kuchyní a docela rychle to postupuje. Dlouho jsem tě neviděl u našeho rybníka.“

„V poslední domě jsem neměla čas.“ Ve skutečnosti tam nezašla schválně. Byla zvědavá, jestli se Declan ukáže v baru. Zamyšleně kráčela po chodníku.

„Seznámil jsem se s Rufusem. Líbím se mu.“

„Babičce taky.“

„A co ty?“

„Já se jim líbím taky.“

Rozesmál se, ale to už Lena prošla vysokou kovanou bránou na dlážděný dvorek, kde stál kovový stolek se dvěma židlemi.

„Leno,“ chytil ji rychle za ruku.

„Tady bydlím.“ Ukázala ke schodišti na galerii ve druhém patře, kterou obdivoval už první večer ve městě.

„Aha. Tak tím končí můj pokus okouzlit tě vtípem a šarmem na dlouhé cestě domů. Co kdybychom...“

„Ne.“ Klepla ho prsty do hrudi. „Nahoru nepůjdeš, dnes ještě ne. Ale myslím, že se k tomu brzy dostaneme, a pak se uvidí.“

Stoupla si na špičky a lehce se o něho opřela. Zajela mu dlaní na zátylek a přitáhla si jeho rty dolů ke svým.

Začal se kamsi propadat. Jako by se dlažba pod jeho nohama najednou změnila ve vodu. Při tom dlouhém pádu mu hlavou probleskly všemožné představy.

Hedvábný dotek jejích rtů a jazyka, sametová plet' a omamující vůně jejího parfému. Než stačil rozeznat jedno od druhého, odtáhla se.

„Tohle ti jde,“ zašeptala a dotkla se bříškem prstu jeho rtů. „Aspoň mám ten dojem. Dobrou, *cher*.“

„Počkej ještě.“ Nebyl zas v takovém šoku, aby zapomněl fungovat. Popadl ji za ruku. „To byla jen zkouška,“ řekl a znalecky si ji stočil zpět do náruče.

Cítil, jak se její ústa protáhla v pobaveném úsměvu. Pohládl ji po zádech a zajel prsty do těch úžasných vlasů.

Páni! Všechny ostatní myšlenky jí z hlavy vytěsnily jeho trpělivé, ale hladové rty. Hladil něžně její záda, avšak ani na chvíli objetí neuvolnil.

Jeho chuť pronikala do její krve jako cosi dávno zasunutého v paměti.

Kdosi vyšel z baru a otevřenými dveřmi zazněla ven hudba. Po ulici projelo auto a z jeho otevřených oken vystřelily jiné tóny.

Cítila horkost na kůži i pod ní, přejela dlaněmi po jeho zádech a pak spojila prsty na jeho krku.

„Moc hezky to umíš,“ opakovala a natočila se tak, aby mohla tváří spočinout na jeho. „Ale dnes tě nahoru nepustím. Musím o tobě ještě přemýšlet.“

„O. K. Vráť se.“

„Hodně jich za mnou takhle chodilo.“ *Ale jen chvíli*, pomyslela si a odtáhla se od něho. „Tak už běž domů, Declane.“

„Ještě počkám, než zajdeš dovnitř.“

Povytáhla obočí. „Ty jsi ale vychovaný.“ Přišlo jí to milé, a tak ho ještě krátce líbla na tvář, než se vydala ke schodům a začala po nich stoupat.

Když odemkla dveře, otočila se. Ještě tam stál. „Ať se ti něco sladkého zdá, *cher*.“

„To by byla příjemná změna,“ zamumlal, když se za ní dveře zavřely.

Manet Hall
2. ledna 1900

Jsou to jen lži. Musí to být lži, kruté a nechutné. Nikdy, nikdy neuvěří, že by jeho sladká Abby utekla s jiným mužem. Že by ho opustila a jejich dítě k tomu.

Lucian seděl na okraji postele a topil se ve zmatku, který ho neopouštěl od jeho návratu před dvěma dny. Našel dům vzhůru nohama, že prý jeho žena zmizela.

Jiný muž. Pořád to opakovali. Stará láska, s níž se scházela, kdykoli byl obchodně v New Orleansu.

Sprosté lži.

On byl její jediný. Vzal si za ženu anděla a pannu.

Něco se jí muselo stát. Mačkal v dlani zlaté hodinky na broži, kterou jí věnoval, když ji žádal o ruku. Něco strašného.

Ale co? Co ji mohlo přimět, aby v noci opustila dům?

Nemocný příbuzný, napadlo ho. Opět začal do nekonečna přecházet kolem.

Věděl dobře, že o nic takového nešlo. Vždyť se jako šílenec přihnal do jejího rodného domu a prosil, zapřísahal její příbuzné a přátele, jestli nevědí, co se s Abby stalo.

Ještě teď ji lidé všude po okolí hledali.

Ale nepěkné zprávy už se šířily dál do kraje.

Mladá žena Luciana Maneta utekla s jiným mužem.

A občas zaslechl i něco jiného. *Co taky čekal? Míšená poběhllice. To děcko si taky nejspíš upletla někde v zátoce a vydávala ho za Manetovo.*

Hrozné a podlé lži.

Dveře do ložnice se otevřely. Josephine se ani neobtěžovala zaklepat. Byl to přece její dům, teď i navěky. „Luciane.“

Prudce se otočil. „Už ji našli?“ Ještě měl na sobě šaty ušpiněné od minulého pátrání, ale na tváři mu prosvítila naděje.

„Nenašli.“ Dveře za sebou přísně zabouchla. „Ani nenajdou. Je pryč a touhle dobou se ti nejspíš se svým milencem někde vysmívají.“

Skoro tomu uvěřila. A dřív nebo později, přesvědčovala se, se to stane faktem.

„Ona nikam neutekla.“

„Ty hlupáku. Byl jsi blázen, že sis ji vzal, a taky jsi jím zůstal.“ Matka přešla k šatníku a prudce ho otevřela. „Copak nevidíš, že zmizely i nějaké šaty? Potvrdila to její služka.“

„Tak se plete.“ Jeho hlas však znejistěl.

„Ty se pleteš. A co šperky?“ Josephine popadla koženou etuji z police a zvedla víčko. „Kde jsou ty perly, cos jí dal k Vánocům? Diamantový náhrdelník k narození dítěte?“

„Někdo je ukradl.“

Josephine se znechuceně ušklíbla a vysypala šperkovnici na postel. „Vzala si to, co se nejvíc blýskalo. Taková holka jde jen po lesklých kamíncích. Očarovala tě, způsobila, že jsi ztrapnil svoji rodinu, a teď nás zneuctila všechny.“

„Ne.“ Zavřel oči a stiskl víčka k sobě, protože se mu srdce rozpadalo na kusy. „Neopustila by mě. Neodešla by od Marie Rose.“

„I kdyby měla děcko sebevíc ráda, pochybuju, že by se s ním její milenec chtěl vláčet po světě. Kde máš jistotu, že je vůbec tvoje?“

Na tváři mu naskočily rudé skvrny vzteku. „Jak se můžeš takhle ptát? Žila jsi s ní celý rok pod jednou střechou, jak si tohle můžeš myslet?“

Přece jen zasela semínko pochybnosti, pomyslela si Josephine chladně. Tak mu ještě pomůže klíčit. „Musela jsem tu s ní žít, jenže mě nemohla ničím omámit jako tebe. Aleje to i tvoje chyba. Kdybys ukojil svoje potřeby jako jiní muži, pak jí zaplatil nebo věnoval pár cetek, nemuseli bychom se teď potýkat s dalším skandálem.“

„Zaplatil jí? Jako nějaké běhně? To dělá jen Julian.“ Lucian přistoupil blíž a ruce se mu třásly rozčilením. „Moje žena není žádná prostitutka.“

„Využila tě,“ zasyčela matka. „Obrala tě o důstojnost a tu naši pošpinila. Přišla sem jako služka a odešla uprostřed noci jako zloděj a nechala tu svoje plačící děcko.“

Popadla syna za paže a zatřásla s ním. „Chtěl jsi změnit něco, co se změnit nedá. Cekal jsi od ní až příliš. Ona by nikdy nemohla být paní v Manet Hallu.“ *To jsem totiž já.* „Aspoň že to sama uznala. A když je teď pryč, budeme pěkně držet hlavu vzhůru, dokud ty klepy neutichnou. Jsme přece Manetové a ti se nevzdávají.“

Otočila se a odcházela ke dveřím. „Očekávám, že se dáš do pořádku a připojíš se k nám u večeře. Náš život byl narušený dost dlouhou dobu. To už stačilo.“

Lucian osaměl. Dosedl na postel a s broží v dlani se usedavě rozplakal.

*

„Jedno ti musím nechat, kamaráde,“ Remy se s rukama v bok zatočil po kuchyni, „nadělals tady děsně nepořádek.“

„Počkej za pár týdnů,“ volal Declan z přilehlé jídelny, kde si zřídil něco jako truhlářskou dílnu.

Effie nadzvedla cíp plstěné látky na podlaze. „Ta podlaha bude krásná. A tady je to jak nepopsané plátno,“ rozhlédla se po kuchyni. „Musel to nejdřív očistit, aby namaloval svůj vysněný obraz.“

„Effie, zapomeň na toho troubu a nastěhuj se radši ke mně.“

„Přestaň se navážet do mojí holky.“ Remy se zastavil na prahu jídelny. Declan se skláněl nad nějakými prkny, kolem beder měl opasek s nářadím a za uchem truhlářskou tužku. Vypadal, jako by se nejméně tři dny neholil.

Ale jestli mu to takhle neslušelo víc!

„Máš pro mě taky nějakou práci, nebo tě jen máme obdivovat?“

„Dva pracanti se vždycky hodí.“ Declan spustil motorovou pilu, projel s ní prknem, až piliny lítaly, pak ji vypnul a otočil se. „Myslíte to vážně?“

„Jasně.“ Remy vzal svou dívku kolem ramen. „Pracujeme za pivo.“

O čtyři hodiny později seděli všichni na balkoně s čerstvě vymalovanou kuchyní za zády. Effie, v objemné džínové košili, kterou jí Dec půjčil, měla ještě na nose flíčky od barvy. Studené pivo jim chutnalo. Z Declanova sterea se linulo příjemné blues.

Declan si z palce vytáhl další třísku a ukázal do zrušované zahrady. „Nevíte, co to támhle kvete?“

„Kamélie,“ odpověděla Effie. „Ale je hřích nechat zahradu v tomhle stavu.“

„Já vím. Brzo se k tomu dostanu.“

„Nemůžeš zvládnout všechno sám. Na tohle si radši najmi zahradníka.“

„Velký Frank a Frankie.“ Remy se labužnický napil piva. „To jsou šikulové a sfouknou to rychle.“

„Rodinná firma?“ Dec vždycky nejvíc věřil rodinným podnikům. „Otec a syn?“

„Bratr a sestra.“

„Sourozenci, co se jmenují stejně?“

„Jo. Otec Frank X. - jako Xavier - měl asi silné ego. Obě děti pojmenoval po sobě. Dám ti na ně číslo. Řekni, že je doporučil Remy.“

„Půjdu se umýt.“ Effie si prohlížela potřísněné ruce. „Nevadí, když se trochu pojdu po domě?“

„Zlatíčko, tobě bych dovolil všechno.“ Declan ji vděčně políbil na ruku.

„Ještě že jsem ji potkal první,“ dodal Remy, když Effie poodešla.

„To máš pravdu.“

„Myslel jsem, že v hlavě nosíš jinou ženskou, když se tak ohlížíš do zátoky.“

„Effii nedostanu, leda bych tě zabil, tak si namluvím aspoň paní Odette.“

„No jasně,“ chechtal se Remy. „Lena dokáže nabudit tak, že člověka napadají různé zajímavé věci.“

„Ty už holku máš.“

„Taky neříkám, že by mi mozek přestal fungovat. Neboj, Effie je všechno, co chci.“ Spokojeně vydechl. „A kromě toho, my už jsme si s Lenou svoje užili.“

„Cože?“ Declan postavil pivo na zem a zíral na přítele. „Ty a Lena? Ty... a Lena?“

Remy na něho mrkl. „Bylo to horké léto plné vášní. Jenže tak patnáct let zpátky. Jau,“ Remy se teatrálně chytil za srdce, „to bolí. Mně mohlo být tak... no, sedmnáct, právě jsem dokončil střední školu, a jí teda patnáct. Strávili jsme spolu pár nezapomenutelných večerů na zadním sedadle mého starého camara.“

Všiml si Declanova zamyšlení. „Hele, taky jsem ji potkal první, no. Blouznil jsem o ní dobrého půl roku. Myslel jsem, že snad umřu, jestli ji nedostanu. Však víš, jak to chodí v sedmnácti.“

„Jo a taky v jednatřiceti.“

Remy se uculil. „Hodně jsem se za ní naběhal, bral ji do kina a na dlouhé projížďky. Taky na ples. Bože, že to ale byla kočka. A jednou v noci při měsíčku se mi ji konečně podařilo v chevroletu svléknout ze šatů. Pro ni to bylo poprvé.“ Úkosem na Declana pohlédl. „Říká se, že holky na svoje poprvé nikdy nezapomenou. Prostě jsem tě předběhl.“

„Snad bych to zvládl líp než vyjukaný teenager.“ I když musel přiznat, že se před Lenou někdy jako zelenáč cítil. „A proč to mezi vámi skončilo?“

„Nějak to prostě vyprchalo. Odjel jsem na vysokou a ona zůstala tady. Ta horečka polevila sama od sebe a my jsme zůstali dobrými přáteli. A to už se nezmění, Decu. Patří k lidem, které budu mít pořád rád.“

„Jako bych slyšel nějaké varování. To musíš mít všechny holky, Remy?“

„Jen bych nerad viděl, jak si dva moji přátelé navzájem ubližují. A vy oba si toho s sebou nesete až dost.“

„Snad umím svoje trable uložit k ledu, ne?“

„Snad. Však ona se taky dlouho učila skrývat ty svoje. Její matka totiž...“ Přerušil ho Effiin výkřik.

Pivo se rozlilo na dlažbě, jak Remy vyskočil a převrhl láhev. Několika skoky proběhl kuchyní a s Declanem v patách volal její jméno.

„Nahoru!“ Declan ukázal na schodiště. „Je nahoře.“

„Remy! Remy, pojd' sem.“

Effie seděla na podlaze a objímala se pažemi. Jakmile se k ní Remy sklonil, vrhla se mu do náruče. „Co se stalo? Jsi zraněná?“

„Ne. Ne. Viděla jsem...“ Schovala tvář na jeho hrudi. „Támhle. Na té posteli.“

Declan nahlédl do přivřených dveří. V tom pokoji byla postel zatím jen v jeho představách. Strčil do dveří a otevřel je dokořán. Na zemi si všiml narušené vrstvy prachu, kde Effie vstoupila dovnitř. Slunce skrze okno ozařovalo jen dřevo podlahy a vybledlé tapety na holých stěnách.

„Cos tady viděla, Effie?“ zeptal se Declan.

„Ženu na posteli. Její tvář... Byla mrtvá.“

„Zlato.“ Remy se zadíval do pokoje. „Nic tam není. Koukni se tam teď. Nikde nic.“

„Ale já jsem...“

„Jen to řekni,“ pobízel ji Declan, který si u ní dřep. „Cos viděla?“

„Já...“ Zachvěla se a pak stáhla rty do úzké linky. „Pomoz mi vstát, Remy.“

Třebaže měla tvář jako křidu, postavila se a přešla do toho pokoje.

„Miláčku, celá se třeseš. Odvedu tě dolů.“

„Ne, počkej.“ S vytřeštěnýma očima a srdcem v krku zírala do místnosti. „Nemohla jsem tady nic vidět. Je to prázdný pokoj. Musela jsem si to vymyslet.“

„Postel s nebesy? Modré závěsy? Komodu se zásuvkami. Stolek se zrcadlem a u něho modrou stoličku. Lampičky, na krbu svíčky a zarámovaný obrázek.“

„Jak to víš?“

„Protože jsem to viděl taky. Hned první den, co jsem přijel. A byly tu cítit lilie.“

„Bílé lilie ve vysoké váze,“ pokračovala Effie a po tváři jí stékala slza. „Napadlo mě, jak je to zvláštní a hezké, že tu máš květiny. Nemohla jsem uvěřit, že jsi ten pokoj dokázal tak rychle zrestaurovat, a divila jsem se, proč jsi nám nic neřekl. Jenže když jsem vešla dovnitř, uviděla jsem ji ležet na posteli. Promiňte, asi vážně potřebuju na vzduch.“

Remy ji beze slov popadl do náruče. „Ty můj hrdino,“ zašeptala a nechala se odnést ke schodům.

„Žes mi ale nahnala strach, kotě. Declane, přines jí prosím něco k pití.“

Declan ještě chvíli zíral do prázdné místnosti, pak se vydal za ostatními.

Nalil do sklenice vodu a zanesl ji Effii, kterou držel Remy na klíně venku na galerii.

„Tak jak se teď stavíš k duchům?“

Upíjela vodu a přes okraj skleničky studovala Declana. „Musela jsem si všechno vymyslet.“

„Bílý župan přehozený přes opěradlo pohovky. Stříbrné kartáče na vlasy a něco zlatého s přívěskem.“

„Hodinky na přívěsku,“ dodala tiše a třaslavě si povzdechla. „Nedokážu to nijak vysvětlit.“

„Můžeš mi něco říct o té ženě?“

„Měla potlučený a krvavý obličej. Bože, Remy.“

„Už dost, ššt.“ Hladil ji po vlasech a přitáhl si ji blíž. „Nemusíš na to myslet. Nech ji být, Declane.“

„Ne, to je dobré.“ Pomalu oddechovala, ale na Declana pohlédla odhodlaněji. „Je to všechno tak divné. Strašné a přitom zvláštní. Myslím, že byla mladá, ale těžko říct. Měla tmavé vlasy, spousty tmavých, kudrnatých vlasů. Její šaty... noční košile... byla roztrhaná. A na krku měla ošklivé modřiny, jako by... Proboha, jako by ji někdo škrtil. Určitě byla mrtvá. Vykřikla jsem a ustoupila ze dveří, pak se mi podlomily nohy.“

„Musím zjistit, kdo to byl,“ prohlásil Declan. „Snad půjde vypátrat, jestli šlo o člena rodiny, služebnou nebo návštěvu. Pokud v tomhle domě někdo zabil mladou ženu, musí o tom existovat nějaký záznam.“

„Zkusím něco najít.“ Effie spustila ruku se sklenicí a chabě se usmála. „Je to přece moje práce.“

„Kdyby tady došlo k vraždě, určitě by se o tom ještě teď vyprávělo.“ Remy vrtěl hlavou. „Nic takového jsem nikdy neslyšel. Ale teď pojedeme domů, zlato.“

„Máš pravdu.“ Effie vztáhla ruku k Declanovi. „Nechceš jít radši s námi? Neměl bys tady zůstat sám.“

„Musím zůstat. A taky chci.“

Potřebuju to, napadlo ho, když zase osaměl a zvuk elektrického šroubováku hučel jídelnou. On nejen restauroval dům, on si budoval domov. A jestli mrtvá dívka byla jeho součástí, pak musel přijmout i ji.

Chtěl znát její jméno a taky její příběh. Odkud se vzala? Proč zemřela? Třeba ho sem osud zavedl právě proto, aby to zjistil.

Jestli tyhle výjevy a zjevení vyhnaly bývalé majitele, jeho spíš přikovaly na místo.

S duchy dokáže žít, pomyslel si a rukou pohladil bok právě dokončené skříňky. Jen nebude mít klid, dokud je nepozná a nepochopí.

Ale když se konečně rozhodl jít spát, nechal světla pro jistotu svítit.

Příštích pár dnů měl tolik práce, že mu na duchy a náměsíčnost nezbyl čas. Bohužel ani na výlety do města. Party elektrikářů a instalatérů se s vervou pustily do práce a dům byl pro duchy náhle plný lidí a rámusu.

Frank a Frankie, podobní jeden druhému jako jejich jména, lidé s masitými rameny a nevýrazně hnědými vlasy, se batolili po zahradě a vydávali zvuky, které mohly znamenat souhlas stejně jako znechucení. Malá Frankie působila jako mozek rodinného týmu a po menším průzkumu Declanovi vyhubovala za pokus část zahrady vyplít a vysekat. Dec měl sice dojem, že za požadovaný honorář už budou moci odejít do důchodu, ale uvěřil Remymu a dvojici najal.

Dorazili s lopatami, motykami a neskutečně dlouhými nůžkami. Z jídelny, kde truhlář, Declan občas zaslechl jejich líně stoupavé a klesavé hlasy a sem tam nějaký praskot a žuchnutí.

Když vyhlédl ven, viděl, že se džungle prosvětluje.

Štukatér, kterého mu paní Odette poslala, byl drobný šlachovitý mužík jménem Tibald, jehož pradědeček údajně kdysi pracoval na Manetových plantážích.

Procházeli spolu domem a Tibald si něco zapisoval do ohmataného notýsku. Když vešli do tanečního sálu, řemeslník se zasněně zadíval na strop.

„Vždycky mám dojem, že si něco takového jen představuju. Tahle nádhera se mi nikdy neokouká,“ řekl po chvíli.

„Takže jste tu už byl?“

„Jo. Rudickerovi si ode mě vzali nabídku. To od nich jste Manet Hall koupil. Měli spousty velkých plánů, ale moc toho nedokázali. Nakonec se rozhodli najmout štukatéra ze Savannah. Aspoň se to povídalo.“

„Proč?“

Tibald stále s úsměvem hleděl vzhůru. „Asi měli dojem, že by místní řemeslník ty jejich skvělé nápady neuměl zrealizovat. A taky si mysleli, že čím víc peněz utratí, tím větší lesk domu dodají, tedy jestli chápete, jak to myslím.“

„Ano, to už jsem taky zažil. Já to spíš vidím tak, že místní lidi svoji práci odvedou poctivěji. Dokážete něco takového zrestaurovat?“

„Něco podobného jsem dělal v Harvest House tady ve městě. V autě mám fotky. Ukážu vám je, nebo se tam můžete zajet podívat. Mají tam

průvodce a pořádají různé slavnosti. Taky jsem měl zakázky v Baton Rouge a Metairie. Dám vám jména zákazníků.“

„Pojďme se podívat na ty fotografie.“

Jeden pohled na snímky rozbitých a opravených říms, stěn a medailonů Declanovi stačil, aby pochopil, že ten muž je umělec. Pro formu ho požádal o nějaký nákres, a když mu ho Tibald slíbil dodat do konce týdne, pláclí si.

„Musím přiznat, že se na ten taneční sál hodně těším.“ Štukatér se ohlédl zpět k domu. „Opravujete něco i ve třetím patře?“

„Chystám se na to.“

„Pak byste si možná měl promluvit s mou sestrou Lucy. Čistí domy.“

„To ještě potrvá, než budu potřebovat uklidit.“

Tibald se zasmál a vytáhl balíček žvýkaček. „Ne, pane, tak jsem to nemyslel.“ Nabídl Declanovi, pak žvýkačku přeložil a strčil ji do pusy. „Čistí domy od duchů. A vy tady máte mocné síly.“ Zamyšleně žvýkal. „Zvlášť ve třetím patře.“

„Jak to víte?“

„Cítím, jak mi dýchají na krk. Vy ne? Rudickerovým odsud utekli dva dělníci. Prostě se sebrali a už se neukázali. Snad proto pak majitelé hledali řemeslníky mimo oblast.“

Tibald pokrčil rameny. „To bude důvod, proč ty své skvělé plány nikdy nedotáhli do konce.“

„A vy víte, co se ve třetím poschodí stalo?“

„Ne. A neznám nikoho, kdo to ví. Ale už jsem potkal dost lidí, které byste tam nedostal ani za milion. Pokud ode mě chcete opravit něco ve třetím patře, zavolejte nejdříve Lucy.“

Oba se naráz otočili za zvukem příjezdějícího auta. „To je slečna Lena a s ní paní Odette.“ Tibald se usmál od ucha k uchu, když vedle jeho dodávky zastavil starý sedan.

„Dobré odpoledne, dámy.“ Muž přešel na stranu spolujezdce, aby paní Odette přidržel dveře. „Jak to jde?“

„Ale dobře, Tibalde. Jak se vede rodině?“

„Nemám si na co stěžovat.“

Lena vystoupila poté, co jí dveře otevřel Declan. Měla na sobě zajímavě upnuté džíny a tyrkysově zbarvenou košili. „Babička měla dojem, že už je čas oplatit návštěvu.“ Zadívala se na příjezdovou cestu, kde stálo několik pick-upů. „Ty sis snad najal celou armádu, *cher*.“

„Jenom menší pluk.“ Voněla jasmínem, uvědomil si, a nocí. Musel se rychle soustředit na konverzaci, jinak by asi spolkl žvýkačku. „Chceš provést po domě?“

„Hmmm, za chvílku. Tibalde, pozdravuj ode mě Mazie, ano?“

„Jasně. Ale už bych měl jet. A ten nákres vám dodám, pane Fitzgeraldde.“

„Declane. Budu se těšit.“ Tibald nastoupil do vozu a Dec vzal za ruku paní Odette. „Vítám vás na Manet Hallu.“ Dnes měla na sobě oranžové šaty, zelený svetr a shodně zbarvené ponožky. Voněla levandulí a jako obvykle cinkala náramky na zápěstích. Pohled na ni mu vnášel mír do duše.

Odette mrkla na Lenu, když jí Declan políbil ruku. „Hned se na to vaše sídlo podíváme, jen co skončíme tady venku. Takže jste si najal Franka a Frankii,“ hodila hlavou k jejich dodávce. „A jste s nimi spokojený?“

„Něco už začali dělat, ale vlastně nevím co přesně.“ S rukama v kapsách se rozhlížel po přední zahradě. „Ještě jsem je neviděl u konkrétní práce, ale pokaždé když se otočím, odvázejí další náklad větví a plevle. Chtěla byste si prohlédnout pozemek?“

„Ano. Leno, zlato, vyndej z kufru ty láhve na duchy. Pro začátek je rozvšíme na ty staré duby.“

„Láhve na duchy?“

„Odhánějí od domu zlé síly.“ Lena už vytahovala láhve do poloviny naplněné vodou.

„Měl bych se snad bát zlých duchů?“ zeptal se Dec.

„Trocha prevence neuškodí.“ Odette se chopila prvních dvou a vydala se k nejbližším stromům.

„Láhve proti duchům,“ opakoval Declan. Stejně viděl u domu v zátocě. „A jak fungují?“

„To je starý voodoo trik,“ vysvětlovala Lena. „Když o sebe cinkají, děsí to duchy.“

Declan zkusmo cinkl láhvemi a ten zvuk se mu zdál příjemný. „Ty věříš na voodoo?“

„Věřím na prevenci.“ Odkráčela, samá křivka, za svou babičkou.

Voodoo nebo staré láhve, na stromech působily moc hezky. A jejich cinkot byl milý.

Celou hodinu pak strávili obcházením zahrady, rozhovorem se zahradníky - o rodinách, počasí a o tom, jak má upravená zahrada vypadat.

Když za ním ženy konečně vešly do kuchyně, dala si Odette ruce v bok a uznale pokývala hlavou. „To je příjemná barva, jako dozлата upečený

koláč. Většina mužů nezná víc než čistě bílou. Takhle vyniknou ty krásné borové podlahy.“

„Příští týden bych měl mít skřínky hotové a pověšené.“ Ukázal směrem k jídelně. „Tam chci taky použít borovici a skleněnou výplň.“

Odette s našpulenými rty pohladila jednu ze skříněk. „Moc hezká práce, Declane. Máte talent.“

„Díky.“

„A baví vás to, že?“

„Moc. Nepůjdeme do salonu? Mám tam stůl a uvařím trochu čaje.“ Zvedl hlavu, když se kdesi nad ním ozvala rána. „Musíte omluvit ten rámus.“

„Opravovat dům se potichu nedá. My bychom se tu s Lenou zatím prošly, jestli to nevadí. A salon přitom najdeme.“

„Určitě, je to jediný pokoj se stolem a židlemi.“

„Moc milý mladý muž,“ řekla Odette Leně, když byly z doslechu.

„To je.“

„Dobře vypadá.“

„Moc dobře.“

„A může na tobě oči nechat.“

Lena se zasmála. „I to je pravda.“

„Co s tím hodláš dělat?“

„Ještě o tom uvažuji. Bože, tomu říkám bydlení.“ Dotkla se jedné stěny. „Dveře široké, že by jimi projelo auto. Škoda že to nechali tak zpustnout.“

„Zpustnout? No, já nevím. Mně se zdá, že to spíš na někoho čekalo. Jen se podívej, není to pro mužského typické?“ řekla a vstoupila do salonu. „Spokojí se s jediným stolem a dvěma židlemi. Vsadím se, že se za celou dobu ani slušně nenajedl.“

Lena zvedla obočí. „Babi, nechceš snad, abych ho litovala a chodila sem vařit?“ S úsměvem přešla k oknu. „Ten výhled je ale krásný. Když si představím, jak to tu asi vypadalo v dobách největší slávy - alej plná kočárů s koňmi nebo těch roztomilých starých aut.“

„Zase tu bude nádherně. Ale dům potřebuje ženu stejně jako ten mladý muž.“

Lena si pohrávala se stříbrným klíčkem na řetízku. „Říkala jsem, že ještě přemýšlím. Je tady dost zima,“ dodala, „chtělo by to trochu ohně.“

„Hned ho rozdělám,“ ozval se Declan, který vešel do pokoje s konvicí čaje a plastovými kelímky.

Bylo to příjemné odpoledne, uvažoval. A když nepočítal Remyho s Effií, taky první opravdová společnost.

Přítomnost žen v jeho salonu u praskajícího ohně a slunce pronikající zaprášenými okny mu dělaly dobře.

„Přijdu se za vámi zase podívat,“ řekla Odette, „až budete mít kuchyň hotovou.“

„Doufám, že se objevíte častěji. Chtěl bych vám ukázat zbytek domu.“

„Ukažte ho Leně. Já už to vezmu procházkou domů.“

„Odvezu tě tam, babi.“

„Ne ne, ty ještě chvíli zůstaň.“ I když to pronesla bez výrazu, hodila přitom po Leně okem. „Chci se projít a doma si na chvíli zdřímnu.“ Když chtěla vstát, Declan přiskočil a pomohl jí. Usmála se. „Máte hezké způsoby. Stavte se u mě, kdykoli budete mít volno. Udělám *sauce patate* - brambory v omáčce, než tady vyhubnete na kost.“

„Už mi instalovali telefony.“ Zašátral v kapse pro tužku a papír a napsal na něj číslo. „Kdybyste něco potřebovala, stačí zavolat.“

„Opravdu, moc hezké způsoby.“ Nastavila mu tvář k polibku. Doprovodil ji ke dveřím, kde znovu naznačila, aby se k ní sehnul. „Schvaluju, že se ucházíte o naši Lenu. Vy s ní budete zacházet jemně, což ostatní neuměli.“

„Takže mi tím chcete říct, že u vás nemám šanci, paní Odette?“

Se smíchem ho plácla po tváři. „Jo, kdybych byla o třicet let mladší, asi by Lena měla konkurenci. Ale teď jděte a proveďte ji po domě.“

Díval se, jak odchází mezi stromy za zvuku klinkajících lahví na stromech.

„Babička se ti líbí, vid’?“ ozvala se Lena ze dveří salonu.

„Mírně řečeno. Je báječná. Ale má to odsud domů daleko, neměla bys...?“

„Jestli chce jít pěšky, nikdo jí to nevymluví. Už je taková.“ Přešla halu a zastavila se vedle něho. „Podívej, Rufus jí přišel naproti. Ten pes má nějaký vnitřní radar, pokud jde o babičku.“

„Doufal jsem, že tě sem někdy přivede.“ Declan se otočil k Leně. „Tenhle týden jsem se za tebou chtěl dvakrát vypravit, ale pokaždé jsem si to rozmyslel.“

„Pročpak?“

„Někdy je čas na schůzky a jindy čas držet se zpátky.“ Vztáhl ruku a omotal si kolem prstu pramen jejích vlasů. „Věřil jsem, že když sem sama najdeš cestu, nebudeš mě pak tolik odhánět.“

„Když chci, aby mi chlap dal pokoj, tak mu to řeknu na rovinu.“

„A chlapi tě vždycky poslechnou?“

Protáhla rty v tom kočičím úsměvu, který v něm probouzel touhu políbit její mateřské znamínko. „Většinou ano. Tak ukážeš mi ten svůj palác, *cher*?“

„Hm.“ Chytil ji za bradu a políbil. „Jistě. Kromě jiného.“ Vzal ji za ruku a vedl ke schodišti. „Mám babiččino svolení namlouvat si tě.“

„Na to snad potřebuješ svolení ode mě, ne?“

„Jsem rozhodnutý tě tak okouzlit, že se bez toho obejdeme. Krásné schodiště, co říkáš?“

„To ano.“ Přejela prstem s rudým nehtem po dřevěném madle. „Velkolepé, jako celý tenhle dům. A z toho, co jsem už viděla, soudím, že nejsi jen bohatý právník.“

„Bývalý právník. Ale nerozumím.“

„Jestli máš dost peněz, abys to tady zrekonstruoval a udržoval - hodláš tady bydlet, ne?“

„Ano.“

„Pak nejsi jen bohatý, ale nechutně zazobaný. Nemám pravdu?“

„No, peníze nejsou můj problém. Ale štěstí si za ně nekoupíš.“

Zastavila se na odpočívadle a musela se smát. „*Cher*, jestli si to vážně myslíš, tak nevíš kde nakupovat.“

„Rád je budu utrácet s tebou.“

„Dobře.“ Zadívala se dolů do veliké haly. „Budeš každopádně potřebovat nábytek a možná bych ti pár dobrých míst ukázala.“

„Máš bratrance?“

„Dva.“ Povyťáhla obočí, když z konce chodby zaslechla hluk a nadávky.

„Instalatér,“ vysvětlil jí Declan. „Začal s renovací pánské koupelny. Byla děsivě zelená. Kdybys věděla o někom, kdo by měl zájem o starší koupelnové vybavení, stačí říct.“

Chtěl ji nasměrovat pryč ode dveří do strašidelného pokoje, jak mu soukromě začal říkat, ale byla rychlejší. Vzala za knoflík a otevřela. Když vstoupila dovnitř, Declan bezděky zadržel dech.

„Je tady nějak zima.“ Objala se kolem ramen, ale ani tak se nepřestala chvět. „Možná bys mohl zachránit tyhle tapety. Fialky a růžová poupata, moc hezký vzorek.“

Napůl cesty k balkónovým dveřím se zastavila, protože se chvěla mnohem silněji. Začal ji ovládat podivně silný stesk. „Smutný pokoj, co? Potřebuje víc světla a života.“

„Je tady duch. Mladá žena, kterou asi někdo zabil.“

„Vážně?“ Zadívala se na něho rozšířenýma očima, trochu bledá ve tváři. „Nepřipadá mi to tady nějak... násilné. Jen ponuré a prázdné.“

Hlas jí ale ztěžkl. Declan rychle vstoupil a přešel k ní. „Je ti dobře?“

„Ano, jen trochu zima.“

Chtěl jí promnout paže, ale při dotyku dostal silnou elektrickou ránu.

S úsměvem ustoupila. „Přeskočila jiskra. Ale takhle to babička asi nemyslela.“

„Za to může ten pokoj. Je tady něco divného.“

„Duchové mě neděsí. A tebe by taky neměli. Nemůžou ti ublížit.“ Cestou k balkonu se však musela držet, aby příliš okatě nezrychlila.

Prošla pak všechny ostatní ložnice, ale v žádné necítila takový žal a smutek jako v té první.

U dveří do Declanovy se usmála. „Hm, to není špatné. Máš dobrý vkus, *cher*.“ Nakoukla do koupelny, kde stále rámusil instalatér. „Což se nedá říct o člověku, který zařizoval tuhle koupelnu. Jsi to ty, Tripadoe? Tvoje mamka ví, co všechno si strkáš do pusy?“

Opřela se o zárubeň a pár minut s řemeslníkem rozmlouvala. Declan měl možnost chvíli ji nerušeně pozorovat.

Neuvěřitelné, řekl si v duchu, jak rychle se do ní dokázal zbláznit.

Když se po něm ohlédla, jako by jím znovu projela elektřina.

„Pojď se podívat do plesového sálu. To bude jednou nádhera.“

„Tak jdeme.“ Ale když vyšli na chodbu, ukázala ke schodišti. „A co je tam?“

„Další prázdné pokoje, komora a ložnice pro služby.“

„Chci to vidět.“

„To není zajímavé.“ Chtěl ji chytit za ruku, ale už běžela nahoru.

„Dá se odtamtud vylézt na vyhlídku?“ ptala se. „Často jsem na ni zdálky koukala a přála si tam být.“

„Tam se jde nejlíp z... Ne!“

Jeho ostrý tón ji zarazil s rukou na zašlé klice dveří do dětského pokoje. „Co je? Držíš tam ženskou v řetězech? Máš tam zamčené nějaké tajemství?“

„Ale ne, je to jen...“ Zase cítil ten nával paniky spalující hrdlo. „V tom pokoji je něco špatného.“

„To je zatím ve všech,“ trhla hlavou a otevřela.

Měl pravdu. Ihned ji to zasáhlo - stejně pulsující žal, pocit ztráty a samoty. Zadívala se na stěny, okna, stopy v prachu a měla dojem, že se její srdce rozpadá na kusy.

A když chtěla promluvit, jako by ji ovanul ledový vítr. Studil na kůži jako čísi dech, projel jí vlasy v podobě mrazivých prstů.

„Tohle je střed domu,“ oznámila, aniž přesně tušila, co říká. „Cítíš to taky?“

Declan se na prahu mírně zapotácel. Držel se křečovitě veřejí. Nevysvětlitelná hrůza se mu opět jako nůž zabodávala do těla. Je to přece jeho dům, připomněl si a udělal krok do místnosti, pak druhý...

Všechno se s ním zatočilo. Uslyšel výkřik, ještě zahlédl Lenin poděšený výraz, ale pak se mu zatmělo před očima a dál viděl jen mlhu s několika jasnými, mihotavými body.

„Declane. No tak, vzpamatuj se, zlato.“

Někdo ho hladil po vlasech a tváři. Ucítil lehký polibek. Když otevřel oči, všechno se spíjelo, a tak je radši zase zavřel.

„Ne, to ne.“ Rozechvělou rukou ho pleskla do obličeje. Složil se jako podřátý strom, hned potom co zbledl a obrátil oči v sloup. „No tak, probud’ se.“

„Co se, sakra, děje?“

„Omdlel jsi.“

Už měl oči otevřené a ze všech sil se soustředil na její obličej. Svářely se v něm stud a mírná nevolnost. „Promiň, ale chlapi neomdlévají. Občas můžeme leda odpadnout nebo ztratit vědomí.“

Lena úlevně vydechla. Praštil se do hlavy, ale žerty ho nepřešly. „Omlouvám se za ten výraz. Takže jsi odpadl, ale pořádně. Myslela jsem, že sis urazil hlavu.“ Znova se sehnula a líbla ho na čerstvý šrám na čele. „Budeš mít pěknou modřinu, *bébé*. Nestihla jsem tě chytit. Ale nejspíš bys nás přizabil oba.“

Dokázala ho jen obrátit na záda a teď ho hladila po bledých tvářích. „Stává se ti to často?“

„Jen když se zpiju do němoty, což jsem od vysoké neudělal. Hele, než se ztrapním podruhé, musím se dostat z téhle místnosti.“

„Fajn. Jdeme na to. Dokážeš vstát? Asi tě sama nezvednu, jsi moc velký kluk.“

„Ale jo.“ Překulil se do kleku a snažil se popadnout dech, který mu zase docházel. Jako by mu na prsou parkoval návěš a srdce se marně snažilo chytit rytmus. Znovu zavrával.

Lena ho vzala kolem pasu a podpírala ho, jak jen to bylo možné. „Hezky pomalu, krok za krokem. Musíme tě dostat dolů do ložnice.“

„To bude dobrý.“ V uších mu zvonilo.

Jakmile prošel dveřmi, vyrazil ke schodům, ale tam si sedl a dal hlavu mezi kolena. „Ježíši.“

„Jen klid, zlato.“ Hladila ho po hlavě.

„Zavři ty dveře, prosím tě. Stačí, když je zavřeš.“

Zaběhla zpátky a přibouchla dveře pokoje. „Až popadneš dech, půjdem si hezky lehnout do postele.“

„Čekám, že to řekneš od chvíle, co jsem tě uviděl.“

Svíráni v jejím žaludku polevilo. „Už jsi to zase ty, vid’?“

„Je mi líp.“ Mohl dýchat a nevolnost mizela. „Jen budu muset někoho zmlátit nebo zastřelit drobného savce, abych si zas připadal jako chlap.“

„Ukaž se.“ Zaklonila mu hlavu a prohlížela si ho. „Už se ti vrací barva do obličeje. Babička bude mít pravdu, asi se tady moc nenajíš. Copak jsi dneska snídal?“

„Ovesné vločky. Snídani šampiónů.“ Chabě se uculil. „Asi to moc nefunguje.“

„Udělám ti sendvič.“

„Vážně?“ Ta představa ho příjemně naladila. „Ty mi chceš uvařit?“

„Sendvič není vaření.“

„Podle mě je. Leno, ten pokoj...“

„O tom si promluvíme, až dostaneš něco do žaludku.“

Nebylo z čeho vybírat. Stačil jeden krátký pohled na zásoby ve staré lednici. Lena věnovala Declanovi zpytavý, lítostivý pohled. „Kolikpak ti je? Dvanáct?“

„Jsem kluk, ne?“ trhl rameny. „Klukovské chutě se s věkem nemění. K tomu želé se hodí burákova pomazánka, kterou tu někde mám.“ Rozhlédl se po jídelně. „Ale kde?“

Měl ještě kousek šunky, dvě vejce, nevábný sýr a trochu čerstvého salátu. „Vypadá to, že přece jen budu muset vařit. Kde je sporák?“

„Tady.“ Dec poklepal na mikrovlnou troubu.

„Aha. A mísa, nůž, vidlička?“

„No...“ Zahrabal v bedně s provizorním nádobím a vytáhl několik umělohmotných kousků.

„Zlato, tohle je vážně hrůza. Sedni si někam, Lena se o tebe postará. Pro tentokrát,“ dodala spěšně.

Vyhoulpl se na truhlářskou kozu a pozoroval, jak šlehá vajíčka, krájí sýr, šunku a sype na to část nasekaného salátu.

„Bylinky nemáš? Nebo koření?“

„Mám pepř a sůl. To se počítá,“ zamumlal, když si povzdechla.
„Cestovatelé kvůli soli objevili celé kontinenty.“

„Tys vyrostl s osobním kuchařem, ne?“

„Ano, a co?“

„A cos jedl, když ses odstěhoval z domova?“

„To, co si můžeš odnést z restaurace, co ti dovezou a hotová jídla z mikrovlnky. S těmito vymoženostmi nemusí žádný chlap hladovět.“

Postavila misku do mikrovlnky, naprogramovala ji a pak se k němu otočila. „Jestli tady chceš zůstat, měl by sis zase najmout kuchaře.“

„Fajn, jaký chceš plat?“

„Ty jsi legrační, Declane.“ Ve tváři už zrudověl a oči měl jasnější. Lena se mohla trochu uvolnit. „Proč vlastně nemáš přítelkyni?“

„Měl jsem, ale ukázalo se, že ji doopravdy nechci.“

„Fakt?“ Otevřela troubu po pípnutí, promíchala vaječnou směs a znovu nastavila spínač. „Co se stalo?“

„Remy ti to neřekl?“

„Remy mi neříká všechno.“

„Byl jsem zasnoubený. Odvolal jsem to tři týdny před svatbou, takže jsem se zachoval jako sketa. Hodně lidí v Bostonu mi teď nemůže přijít na jméno.“

Snažil se to převést v žert, uvažovala, ale vyznělo to křečovitě. „Proto ses odstěhoval?“

„Ne, díky tomu jsem pochopil, že můžu.“

„Nemilovals ji?“

„Ne.“

„Jsi smutný, když to říkáš.“ Vytáhla misku z trouby, našla čistou vidličku a obojí mu podala. Měl oči jako nebe před bouřkou, povšimla si, lítostivé.
„A ona tebe?“

„Taky ne. Vypadali jsme spolu dobře a byli jsme na sebe zvyklí. Měla dojem, že chceme oba to samé.“

„Ale tys to nechtěl.“

„Ne. A čím víc se blížil den D, tím víc jsem cítil, jak se můj život smrskává, až by se vešel do úzké přihrádky. Žádný prostor, vzduch ani světlo. Uvědomil jsem si, že mě představa manželství s Jessicou těší asi stejně jako moje právní praxe. A protože to tak mělo zůstat po zbytek života, musel jsem si vybrat - skočit z mostu, nebo z té škatulky utéct.“

Odhrnula mu vlasy z čela. „Zachoval ses statečně.“

„Snad. Tohle je ale moc dobré,“ nabral si další kus omelety. „A proč ty nikoho nemáš?“

Naklonila hlavu ke straně. „Kdo říká, že nemám?“

Chytil ji za ruku, aby se neodvrátila. „Potřebuju to vědět.“

Pohlédla na místo, kde ji držel, a pak na jeho tvář. „Proč?“

„Protože na tebe nedokážu přestat myslet. Nemůžu tě ze sebe dostat. Protože vždycky když tě vidím, se mi sevře srdce.“

„Tohle ti taky moc jde. Říkat věci, které ženám dělají dobře.“ Kdyby šlo jen o to udělat si dobře, uvažovala, dávno by vklouzla mezi ty jeho dlouhé nohy a uspokojila by je oba. Jenže tohle nebyl jednoduchý muž.

„Sněz si ty vajíčka,“ řekla a vyprostila se z jeho sevření. „Proč vlastně začínáš s kuchyní, když jíš jen burákové máslo a nemáš ani pořádné nádoby?“

„Mám ještě pár jiných misek, ale ty se do myčky nehodí. A kuchyň je srdce domu. I doma u rodičů - v tom báječném velkém domě s kuchařem - se všichni nakonec scházeli v kuchyni, zvlášť když nastala krize nebo se něco oslavovalo. Myslím, že bych to tady chtěl stejně.“

„To je hezké.“ Opřela se o skříňku a zamysleně si ho prohlížela. „Chtěl by ses se mnou vyspat?“

Tep se mu splasil, ale dokázal ležérně seskočit z kozy. „Jasně, jen mě nech vyhodit toho instalátéra.“ Díval se, jak se Lena nádherně směje. „Aha, tys nemyslela teď hned. To jen tak zkoušíš moje reakce. Tak moment,“ sáhl si na zápěstí. „Bouchá. Tak to ještě žiju.“

Zavrtěla hlavou, vzala mu z rukou prázdnou misku a hodila ji do krabice, kterou používal na odpadky. „Jsi vážně zajímavý chlap, Declane. Líbíš se mi.“

„Počkat.“ Rozhlédl se a popadl šroubovák. „Tady máš.“

„K čemu to?“

„Můžeš mi ho rovnou vrazit do srdce, jestli chceš říct, že zůstaneme jen přáteli.“

„Ta Jessica určitě ještě tluč hlavou o zeď, že tě nechala odejít. Ale já chci, abysme byli přátelé.“ Obrátila šroubovák v ruce a pak ho odložila. „Ještě nevím, jestli i víc, to si musím rozmyslet.“

„O. K.“ Vzal ji za ruce a přejel po nich až vzhůru k ramenům. „Přemýšlej.“

Neodtáhla se, a dokonce mu nastavila rty. Líbilo se jí, jak se vždycky postupně rozhořel. Byl to polibek muže, který si uměl dávat na čas.

O vášni už věděla své. I o té mužské. Chápala, že některé potřeby se dají ukojit jen rychlým, vášnivým spojením ve tmě.

Čas od času to dělávala.

Ale tohle bylo něco jiného. Projevovalo se to jako mučivá touha, která může, na rozdíl od vášně, způsobit i bolest.

I tak neodolala, položila dlaň na jeho tvář a nechala ho ten polibek prohloubit.

Kdesi hluboko v ní se ozvalo cosi jako vzdech. „Angelino.“

Zašeptal její jméno, když měnil úhel polibku. V mozku jí vyvstala mnohá varování, ale ignorovala je. Na jednu chvíli se zcela odevzdala té horkosti a touze.

A pak se od všeho rychle odtáhla. „Hm, vážně mám o čem přemýšlet.“

Přitiskla mu dlaň na hrudník, když ji chtěl vtáhnout zpět do náruče. „Zklidni se, cher.“ Usmála se jakoby ospale. „Pro dnešek jsi mě nažhavlil dost.“

„To je teprv začátek.“

„Ráda věřím.“ Oddechla si a odhodila vlasy z tváře. „Musím jít. Dnes večer jsem v práci.“

„Zavezu tě domů.“

Jeho hlas zněl klidně, ale oči měl ještě potemnělé. Už tušila, že jí brzy poskytnou víc než chvilkové vzrušení. „To radši ne.“

„Leno. Chci být s tebou. Strávit s tebou víc času.“

„Chceš se mnou trávit čas? Tak mě pozvi na rande.“

„Na rande?“

„Takové to rande, kdy mě vyzvedneš před domem a vezmeš třeba na romantickou večeři.“ Klepla ho prsem do prsou. „Pak možná někam tancovat a nakonec mě doprovodíš domů a políbíš na dobrou noc. Zvládneš to?“

„V kolik hodin tě mám vyzvednout?“

S úsměvem vrtěla hlavou. „Dneska pracuju. Volno mám v pondělí. To k nám tolik lidí nechodí. Přijed' kolem osmé.“

„Tak v pondělí. V osm.“

Náhle ji popadl za paže a přitiskl k sobě. To už nebylo pomalé rozechřívání, ale skok po hlavě do ohně.

No ano, pomyslela si, čeká ji víc než chvilkové vzrušení.

„To abys na mě hned nezapomněla.“

Znělo to spíš jako varování. Asi nebude tak krotký, jak předstírá. „Nezapomenu. Ahoj. Uvidíme se.“

„Leno. Ještě jsme nemluvili o tom, co se stalo nahoře.“

„K tomu se dostanem,“ zavolala z dálky a už se nezastavila.

Nemohla se pořádně nadechnout, dokud nevyběhla z domu. Tenhle mužský nepůjde zase tak snadno zvládnout. Dobré vychování neznamenal slabost. Navíc v něm doutnaly oheň a odhodlání.

Obdivuhodná kombinace, říkala si, když nasedala do vozu. Ale i tak si s ním poradí. Ovládání mužů patřilo k jejím nejsilnějším stránkám.

Jenže tenhle byl mnohem komplikovanější a zajímavější než všichni, co dosud poznala.

Chápala, co na ní muži vidí, a nevadilo jí to, i když v ní bylo mnohem víc, než chtěli vidět.

Myslelo jí to a měla pevnou páteř, stejně jako vůli využít obojí, aby dosáhla svého. Vedla svůj život podobně jako svůj bar. S citem pro výrazné barvy a se smyslem pro řád pod zdánlivým chaosem.

Podívala se zpětným zrcátkem na Manet Hall, který se od ní vzdaloval. Ustaraně přemýšlela, jestli by Declan Fitzgerald mohl její život nepříjemně narušit.

Začala se bát, že by se tak snadno nevzpamatovala, kdyby se pak rozhodl odejít. A všichni přece odcházeli. Pokud to neudělala jako první.

Usínal s myšlenkami na Lenu a ihned vklouzl do snu o ní. Do voňavě tělesného snu, v němž ležela pod ním a pohybovala boky v rychlých záškubech. Vlhká kůže zářící jako tekuté zlato. Čokoládové oči a lesklé, rudé rty.

Slyšel její zadržávající dech, jako by plnými doušky polykala rozkoš. Cítil vůni jasmínu, která v něm probouzela představy harému a zakázaných stínů.

Upadl do hlubokého spánku, celý bolavý touhou po ní.

A vtom ji uviděl spěchat chodbou s náručí plnou ložního prádla. Vlasy, ty úžasné husté vlasy měla nedbale sepnuté do uzlu a smyslné tělo od krku ke kotníkům zahalené do pytlovitých šatů s drobným květinovým potiskem.

Nenalíčené rty tiskla ustrašeně k sobě. V tom snu slyšel její myšlenky jako svoje vlastní.

S tím prádlem si musí pospíšit. Madam Manetová už je vzhůru a nerada by viděla některou z pomocnic běhat po chodbě. Mohla by tu na ni narazit.

A to nesmí dopustit. Služky si udrží zaměstnání déle, když jsou neviditelné. Říkala to hospodyně, slečna LaRueová, a ta se nikdy neplete.

Ona tuhle práci potřebuje. Její rodina čeká na výdělek. A navíc byla tolik vděčná, že může pracovat právě tady. Manet Hall je nejkrásnější dům, jaký kdy viděla. Dmula se pýchou, že se o něj smí spolu s ostatními starat.

Kolikrát už ho tajně obdivovala ze stínů zátoky? Prohlížela si ho a toužila aspoň nahlédnout oknem dovnitř na všechnu tu nádheru.

A teď tu mohla být a svou troškou přispívat k jeho zvelebování.

S láskou leštila dřevěný nábytek, zametala nablýskané podlahy, umývala skleněné výplně, až zářily jako slunce.

Dívka v jeho snu vyšla z chodby tajnými dveřmi ve druhém poschodí. Těkala očima kolem, jak probíhala do salonu, kde prádlo uložila do skříně.

Ale než stihla odejít, něco přitáhlo její pozornost a po špičkách přešla k oknu.

Jejíma očima pak sledoval jezdce, kteří se blížili alejí vysokých dubů. Stejně jako ona ucítil sevření u srdce, když pohled padl na muže v sedle lesklého hnědáka. Zlaté vlasy za ním povlávaly, jak kůň zrychlil do cvalu. Jeho široká ramena vynikala v šedém kabátě, jezdecké holínky se blyštěly. Držel se zpřímá jako voják.

Ruka jí poplašeně vylétla k hrdlu a docela jasně si pomyslela: *To se sám princ vrací na svůj zámek.*

Povzddechla si jako všechny bláhově zamilované dívky. Usmál se, jako by se usmíval na ni, ale dobře věděla, že to pohled na dům mu rozzářil tvář.

S bušícím srdcem vyběhla z místnosti a ztratila se v bludišti chodeb pro služebnictvo.

Mladý pán je doma, pomyslela si a s nadějí uvažovala, co z toho asi vzejde.

Declan se s trhnutím probudil do tmy a chladu. Ucítil vlhkost a prach a pod sebou tvrdou podlahu.

„Sakra, co to je?“ Malátně a nejistě vztáhl ruku a narazil na zeď. Opřel se o ni, aby mohl vstát. Šátral tmou a čekal, až narazí na roh nebo dveře. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že zeď není otapetovaná.

Tentokrát nebyl ve strašidelném pokoji. Ocítl se v jedné ze spojovacích chodeb pro služky, jako ta dívka ve snu.

Jako by opisoval její kroky.

Představa tápání ve tmě, dokud nenarazí na východ, byla děsivá, ale pořád lepší než tam strávit celé dlouhé hodiny čekáním na úsvit.

Pomalu postupoval dál. Když konečně nahmatal rám dveří, byl zbrocený potem.

Vyběhl z chodby, zašeptal děkovnou modlitbu a zhluboka se nadechl čerstvějšího vzduchu. Rozeznal obrysy chodby ve druhém patře.

Ve vlasech měl pavučiny a na nohou a rukou spoustu špíny.

Když to takhle půjde dál, napadlo ho, bude opravdu muset k doktorovi pro prášky na spaní. Protože doufal, že noční dobrodružství pro ten den skončilo, šel se umýt, napít vody a hlavně se zamknout do své ložnice.

Declan si z Effiiny náruče vzal stoh knížek a políbil ji na tvář. „Nemuselas s tím jezdit až sem. Stavil bych se v knihovně.“

„To nic. Odpadla mi nějaká práce a měla jsem volno. A pravda je...,“ pomalu se nadechla a zatočila dokola, „že jsem si chtěla dokázat, že hned zbaběle neuteču, když tenhle dům uvidím.“

„A jak ti je?“

„Jde to.“ Zhluboka vydechla a přikývla. „Docela dobře.“ Při pohledu na něj však sraštila obočí. „Ty ale vypadáš nějak strhaně.“

„Moc dobře jsem nespal.“

Ale o svých snech a náměšičnosti s ní mluvit nechtěl. A o zvucích, co ho v noci probouzely, už vůbec ne. „Pojď se podívat do kuchyně, chci se pochlubit. A taky mám trochu limonády, není z čerstvých citronů, ale je mokrá a studená.“

„Tak fajn.“ Dotkla se jeho ruky v jakémisi tichém porozumění a vešla s ním do domu. „Mám jen půl hodiny, ale našla jsem ti nějaké informace a spoustu dohadů. Co se to tady děje?“

V předním salonu uviděla na podlaze spoustu papírů, rozevřených knih, plechovky s barvou a vzorky látek.

„Můj nový projekt. Musím se pustit do místnosti, kam bych mohl vodit návštěvy. Jaké informace?“

„O Manetových. Ale ověřených faktů je málo,“ začala vyprávět cestou do kuchyně. „Henri Manet se oženil s Josephine Delacroixovou. Oba pocházeli z prominentních kreolských rodin. Henri byl aktivní i politicky. Povídalo se, že jeho otec profitoval z dodávek během občanské války. V období rekonstrukce Jihu se rodina přidala na stranu republikánů a zase se říkalo, že využila moci a peněz ke skupování voličských hlasů a ovlivňování politiků. Propána, Decu, to je úžasné!“

Effie vešla do kuchyně a celá zářila při pohledu na instalované spodní skříňky. „Ty jsou krásné.“

Zastrčil si palce za kapsy kalhot a polichoceně se usmál. „Zní to překvapeně.“

„Jsem překvapená, ale v tom nejlepší smyslu slova. Remy sotva zatluče hřebík, aby pověsil obrázek.“ Pohladila dřevěná dřívka, otevřela je a zavřela. „Jsou vážně moc hezké. Musíš být pyšný.“

„Mám ze sebe radost. Právě odešli truhláři, co dodají pracovní desky. Vybral jsem si světle šedé. Budou vypadat jako břidlice. Taky jsem

objednal velkou lednici s mrazákem, což si nějak neumím vysvětlit, sporák a myčku. I pro ně vyrobím panely, takže bude vidět jen dřevo.“

Odložil knihy na jednu z nedokončených horních skříněk. „Dáš si tu limonádu?“

„Ráda.“ Následovala ho do jídelny, kde už stály dvě nové skříně a třetí zpola hotová. „No není to hezké? Ty musíš pracovat ve dne v noci.“

Ale hubneš a máš propadlou tvář, pomyslela si.

„Lepší pracovat než chodit ve spaní po domě.“ Cítil se jak na trní a radši schoval ruce hloub do kapes, aby se mu tolik nechvěly. „Co ještě víš, Effie?“

„Dobrá.“ Potlačila nutkání starat se o jeho zdraví a vrátila se k faktům. „První majitelé domu přišli za války o většinu majetku. Nějaký čas ještě vyžili z prodeje nebo pronájmu zemědělské půdy, ale politici i Manetovi stáli proti nim. Pak přišel požár a dům do základů vyhořel. To je zničilo. Manetovi koupili pozemek a nechali postavit tenhle dům. Měli dva syny, dvojčata. Luciana a Juliana. Oba studovali v Tulane. Lucian si vedl dobře a Julian taky, ale hlavně v pití a hraní karet. Lucian měl jako starší zdědit dům a řídit rodinné obchody. Majetek Manetů postupně ubýval, ale Josephine měla také velké věno. Oba synové zemřeli před třidvacátými narozeninami.“

Declan podal Effii sklenici s limonádou. „Jak?“

„Tady se zvěsti zase rozcházejí.“ Napila se. „Někdo dokonce tvrdil, že jeden druhého zabil. Nevědělo se proč. Rodinná hádka prý přerostla v násilí. Lucian se měl údajně na matčin příkaz vypravit do New Orleansu, aby v nějakém nevěstinci vyzvedl bratra. Julian nechtěl odejít, pohádali se a jeden z nich, snad Julian, vytáhl nůž. Prali se, bojovali o nůž a oba se zranili. Julian zemřel na místě, bratr se držel ještě týden, ale pak se nějak dostal z postele, vyšel ven, spadl do rybníka a utopil se.“

Declan si představil rybník pokrytý mlhou a listy leknínů. „To musela být pro rodiče rána.“

„Otec onemocněl a během několika málo let zemřel na selhání srdce. Matka vydržela déle, ale přestalo se jí finančně dařit. Měla sice dům a nějakou půdu, ale peníze došly. Povídalo se, že velkou část majetku prohrál Julian v hazardních hrách.“

„Remy si vzpomněl na nějakou vnučku. To byla dcera některého z nich?“

„To jsou taky jen spekulace. Podle záznamů se Lucian v roce 1898 oženil s Abigail Rouseovou a rok nato se jim narodila dcera. O smrti té Abby žádný záznam není. Po Lucianově smrti se Manetovi dítěte oficiálně zřekli.

Vynechali ji z poslední vůle. Zřejmě ji pak vychovali Rouseovi. O Abigail jsem nenašla nic jiného, než že se provdala a porodila dítě.“

„Třeba ji vyhodili z domu, když Lucian zemřel.“

„Možná. Ptala jsem se na to Remyho.“ Effie přešla k oknu a vyhlédla do zaneřádané zahrady. „Nebyl si jistý, ale prý kdysi slyšel něco o tom, že utekla s jiným mužem.“

Obrátila se k Declanovi. „Ale Rouseovi to ostře popírali. Tvrdili, že šlo o falešnou hru. Asi se o té dívce dovíš víc, když zajdeš za někým z Rouseovy nebo Simoneovy rodiny.“

„Co můžu zjistit o dívce, která žila před sto lety?“

„Zlato, tady jsi na Jihu. Sto let je něco jako včera. Bylo jí sedmnáct, když si vzala Luciana. Pocházela ze zátoky. To jeho rodiče určitě nestrávili snadno. Asi tady neměla ušláno na růžích. Třeba právě proto utekla. Ale na druhou stranu... v té místnosti nahoře jsem viděla něco, teda někoho...“ Effie se prudce zachvěla. „Na takové věci jinak nevěřím. Nevěřila jsem. Nevím, co si o tom myslet, ale určitě bych chtěla znát víc.“

„Zeptám se paní Odette a taky Leny. V pondělí máme rande.“

„Vážně?“ To jí hned zvedlo náladu. „Koukám, že tu budeme mít další zvěsti a spekulace.“ Vrátila mu prázdnou sklenici. „Už musím. Zítra ti sem pošlu Remyho. Tobě pomůže a mně aspoň nebude překážet. Jdu na zkoušku svatebních šatů a mám ještě další zařizování.“

„Já už ho nějak zaměstnám.“

„Co kdyby ses s ním pak vrátil do města?“ zkusila to ještě jednou cestou ven. Měla chuť ho popadnout za ruku a odvléct z toho domu hned. „Zajdeme na večeri a pak do kina.“

„Přestaň si o mě dělat starosti.“

„To nejde. Pořád myslím na to, že jsi tak daleko a sám v tomhle velkém domě s tou místností nahoře.“ Nejistě pohlédla ke schodišti. „Nahání mi to husí kůži.“

„Duchové nikomu neublíží.“ Líbnul ji na čelo. „Jsou přece mrtví.“

Ale uprostřed noci, kdy kvílel vítr a láhve o sebe zvonily, mu mrtví vůbec nepřipadali.

V neděli si konečně udělal volno. Spal co nejdéle, probudil se s pohledem na projasněnou oblohu a ještě hodinku strávil v posteli nad knihami od Effie.

Označila mu stránky, které by ho mohly zajímat. Se zájmem si prohlížel staré fotografie plantážnických domů. Při pohledu na černobílý obrázek

Manet Hallu jím projelo radostné vzrušení. Skvěl se na něm v celé kráse počátku století.

Formální fotografie Henriho s Josephine už tak vzrušující nebyla. Ta žena, jistě krásná, na sobě měla podle tehdejší módy plesové šaty s hranatým živůtkem a dlouhou sukní lemovanou růžovými květy a vlasy stažené hřebenem s pery.

Neuvěřitelně štíhlý pas jí dodával jistou křehkost, kterou ještě umocňovala brokátoová sukně, nabrané rukávy a dlouhé bílé rukavice.

Avšak v její tváři se zabydlel ledový výraz, jež nemohl být jen důsledkem ztuhlé pózy nebo kvality fotografie. Ten výraz přebíjel křehkost její postavy a činil z ní obávaného člověka.

Declan ale ztuhl až při pohledu na fotografii Luciana Maneta.

Tu tvář přece viděl ve svém snu. Byl to ten hezký mladík s prameny zlatých vlasů, který jel alejí na hnědém koni.

Nebo si to Declan vsugeroval? Očekával snad, že tvář ze sna musí patřit skutečné osobě a teď si ji projektoval do tragicky zesnulého Luciana?

Tak či tak mu přejel po těle mráz.

Rozhodl se udělat si radost a projít v New Orleansu pár starožitnictví.

Místo toho už po hodině mířil k baru Et Trois.

V neděli odpoledne měli podle očekávání plno. Turistů i místních. Potěšilo ho, že už začíná rozeznávat jedny od druhých. Dnes místo kapely vyhrával jukebox veselou píseň od Beau Soleil, jejíž tóny se nesly nad hlasitým klábosením u stolků a u baru.

Vůně smaženého jídla mu připomněla, že zase ošidil žaludek o snídani. Všiml si blondýnky, kterou už za barem jednou viděl, přistoupil blíž a zkusil na ni úsměv. „Ahoj. Je tady Lena?“

„Vzadu v kanceláři. Ty dveře vpravo od jeviště.“

„Díky.“

„Nemáš zač, fešáku.“

Krátce klepl na dveře s nápisem Privát a strčil dovnitř hlavu. Seděla za stolem a cosi psala na počítači. Vlasy si stáhla do půvabného uzlu, že se mu zachtělo prolíbat se vzhůru po její šíji.

„Ahoj. Kde jsi?“

Opřela se do židle a líně zakroužila rameny. „Učíš se rychle. Ale co děláš u mých dveří, *cher*?“

„Potuloval jsem se v sousedství a chtěl jsem zkusit, jestli mi dovolíš koupit ti oběd. Jako předehtu pro zítřejší večer.“

Myslela na něho víc, než bylo příjemné. A teď stál před ní, vysoký, ramenatý, mužný. „Kontroluju účty.“

„A já jsem tě vyrušil. Nemáš toho dost?“ Vstoupil a ležérně si sedl na okraj stolu. „Přinesl jsem ti dárek.“

Teprve teď si všimla dárkové taštičky, co měl v ruce. „Nechápu, jak se ti tam mohlo vejít nové auto.“

„K tomu se jednou dostaneme.“

Spočinula na něm pohledem o něco déle a pak si dárek vzala. Vytáhla z tašky krabičku ve zlatém papíru s bílou stuhou. S rozbalováním nespěchala. Vždycky věřila, že očekávání je stejně důležité jako dárek samotný.

Stužku uložila zpátky do taštičky a pak začala pečlivě skládat papír.

„Jak dlouho ti trvá, než rozbalíš všechny dárky o Vánocích?“ kroutil Dec hlavou.

„Ráda si dávám načas.“ Otevřela krabičku, zaškubalo jí v koutcích, ale když vytáhla pepřenku a slánku v podobě smějících se raků, dál se tvářila nevzrušeně. „Tedy, to je moc hezký párek.“

„Taky bych řekl. Měli ještě aligátory, ale tihle dva vypadali přátelštěji.“

„Má to být součást tvé sváděcí kampaně, *cher*?“

„To si piš. Jak to zabírá?“

„Slušně.“ Přejela prstem po račím úšklebku. „Docela slušně.“

„Prima. Tak když jsem tě vyrušil a okouzlit, můžu tě i nakrmit? Aspoň ti nějak splatím ty vajíčka.“

Zamyšleně se roztočila v křesle. „Proč mám, vždycky když tě vidím, pocit, že bych měla rychle prchnout opačným směrem?“

„Nevím. Ale každopádně mám delší nohy a dohonil bych tě.“ Naklonil se nad stolem a zahýbal obočím, protože si všiml její velmi krátké sukně. Možná měl nohy opravdu delší, ale v hladkých punčochách by tak dobře nevypadaly. „Zato ty tvoje musí vypálit stopy do chodníku. Proč jsi tak nastrojená?“

„Nejsem nastrojená. To jsou šaty do kostela. Byla jsem na mši.“ Konečně se usmála. „Podle jména bych tě tipovala na hochu z katolické rodiny.“

„Stydím se.“

„Takže ty nechodíš na mše, Declane?“

Neměl tušení, proč ho takováhle otázka vždycky nutí se ošívát. „Jsem tak trochu odpádlík.“

„Ou,“ našpulila rty, „to bys moji babičku zklamal.“

„Tři roky jsem ale dělal ministranta. To by se mohlo počítat.“

„A jaké máš konfirmační jméno?“

„To ti řeknu, když půjdeš na oběd.“ Natáhl se pro jednoho raka na stole a začal s ním poskakovat. „No tak, Leno, pojď si se mnou hrát. Dneska je venku hezky.“

„Tak dobře.“ Dělalš chybu, ozval se jí v hlavě varovný hlas, ale vstala a chopila se kabelky. „Jdu s tebou na oběd, ale na něco rychlého.“ Ještě uložila svoje záznamy a vypnula počítač.

„Je to Michael,“ řekl a nabídl jí rámě. „Jsem Declan Sullivan Michael Fitzgerald. Kdyby to mělo být ještě víc irské, krvácel bych zeleně.“

„A já jsem Louisa. Angelina Marie Louisa Simoneová.“

„Velmi francouzské.“

„*Bien sur*. Ale dám si něco italského.“ Zavěsila se do něho. „Kup mi třeba špagety.“

Z předchozích návštěv města Declan věděl, že v New Orleansu je těžké najít špatnou restauraci. Když ho Lena zavedla do jedné útulné, neokázalé jídelny, plně jí důvěřoval. Stačilo nasát vůně ze vzduchu a bylo mu jasné, že se tady dobře najedí.

Mávla na kohosi, ukázala na prázdný stůl a nejspíš dostala němý souhlas.

„Tohle není rande, jasné?“ řekla Declanovi, když jí přidržel židli.

Snažil se tvářit co nejnevinněji a málem se mu to povedlo. „Není?“

„Ne.“ Opřela se a přehodila nohu přes nohu. „Rande je, když máme smluvený čas a vyzvedneš mě před domem. Dneska ses jen náhodou stavil. Takže až zítra je naše první rande. To jen pro případ, že bys pomyslel na to pravidlo ,potřetí jdeme na to'.“

„Muži si rádi myslí, že o tom ženy nevědí.“

Pousmála se. „Je toho víc, o čem si myslíte, že nevíme.“ Nespouštěla z něho oči, ale vztáhla ruku k tmavovlasému mladíkovi, který se zastavil u jejich stolu. „Nazdar, Marco.“

„Leno.“ Políbil jí konečky prstů a vložil do nich jídelní lístek.

„Tohle je Remyho kolega z Bostonu. Declan. Zavedla jsem ho sem, aby viděl, jakou tady ve Vieux Carre máme italskou kuchyni.“

„Nemohli jste udělat líp.“ Potřásl Declanovi rukou a taky mu předal menu. „Dnes vaří moje matka.“

„Tak to máme štěstí,“ odpověděla Lena. „Jak se má tvoje rodina, Marco?“

Declan je pozoroval. Jen se pohnula v židli a zvedla k němu oči, ale bylo to, jako by spolu osaměli na ostrůvku plném intimity. Mělo to sexuální podtext, jistě, ale taky v tom byla úcta k druhému, uvědomil si.

„Skvěle. Naše Sophie v pátek vyhrála soutěž ve spellingu.“

„Ty máš ale chytrou dcerku.“

Ještě chvíli rozmlouvali a Declan se při pohledu na Leninu tvář dobře bavil. Pohybovala obočím a mračila se, když vyjadřovala účast, její rty za řeči ještě zvýrazňovalo mateřské znamínko.

Když na něho pohlédla, zavrtěl hlavou. „Promiň, mluvila jsi na mě? Zadíval jsem se tak, že jsem byl na chvíli mimo.“

„Že tam na severu ale umějí hezky mluvit,“ prohodil Marco.

„A dobře vypadají, že?“ ozvala se Lena.

„To taky. Lena si prý dá linguini s mořskými plody. Už jste si vybral, nebo se ještě rozmyslíte?“

„To samé nedostaneš.“ Lena ťukla prstem do jeho jídelního lístku. „Jinak bych nemohla ochutnávat z tvého talíře, a to pak není legrace. Zkus třeba plněné mušle. Ty jeho maminka umí skvěle.“

„Tak plněné mušle.“ Měl pocit, že by si dal i drcenou lepenku, kdyby mu ji doporučila. „A co trochu vína?“

„Ne, protože ty řídíš a já pracuju.“

„Přísná. Máte San Pelligrino?“ pohlédl na Marca.

„Přinesu láhev.“

„Takže...“, když Marco odešel, Lena si zastrčila vlasy za uši, „cos měl dneska v plánu?“

„Chtěl jsem oběhnout pár starožitnictví. Hledám příborník s vitrínou a něco, čím bych ho naplnil. Napadlo mě, že bych se na zpáteční cestě stavil u Odette. Co má ráda? Taky bych jí něco rád přivezl.“

„To nemusíš.“

„Ale já chci.“

Lena přehodila paži přes opěradlo židle a druhou rukou bubnovala do stolu. „Tak třeba láhev vína. Dobré červené. Ale řekni mi něco, *cher*, nesnažíš se přes babičku dostat ke mně, že ne?“

Zahlédla v jeho očích záblesk zlosti - temnější a prudší, než by čekala. Mohlo ji napadnout, že ty hezké způsoby zakrývají mnohem divočejší a drsnější jádro. Ještě víc na ni ale zapůsobilo, jak rychle přešel od úsměvu ke vzteku a zase zpátky.

Muž, který se uměl takhle ovládat, musel mít železnou vůli, uvědomila si. A to bylo třeba vzít na vědomí.

„Spíš naopak,“ řekl po chvíli. „Využívám tebe, abych se dostal k paní Odette. Ona je totiž žena mých snů.“

„Omlouvám se.“

„To bys měla.“

Lena se odmlčela, protože číšník přinesl vodu a chléb. Declanův tón jí sáhl do svědomí. Složila ruce na stole a naklonila se blíž.

„Vážně se omlouvám, neměla jsem to říkat. Víš, vylítlo mi to z pusy, a i když se mi to stává často, většinou toho nelituju. Nejsem prostě žádná okouzlující a umírněná slečna. A lidem moc nevěřím. Mám pár dobrých vlastností, ale stejný počet špatných, a docela mi to vyhovuje.“

Napodobil její polohu a výraz. „Já jsem sobecký, soutěživý a náladový člověk. Umím se vztekat. Neprojevuje se to často, což je štěstí pro moje okolí. Nemusím se hádat o každou maličkost, ale když se rozhodnu, že něco chci, opravdu chci, najdu si způsob jak to dostat. Teď chci tebe a taky tě dostanu.“

Spletla se. Ten vztek ho ještě neopustil. Pořád vřel někde těsně pod povrchem. Protože se vždycky snažila být sama k sobě upřímná, musela přiznat, že ji to vzrušuje.

„Ty mě chceš rozčílit?“

„Ne, to bude jen vedlejší efekt.“ Uvolnil se, vzal do ruky košík s pečivem a podal jí ho. „Chceš se snad hádat?“

Lena si vzala kousek chleba. „Teď ne. Zkazilo by mi to chuť k jídlu.“ Zakousla se do čerstvého krajíce. „A mimochodem, dneska za babičkou nechod'. Odpoledne jede na návštěvu ke své sestře.“

„Tak se tam stavím koncem týdne. Mám už zavěšené skříňky v kuchyni. Remy mi s tím včera pomohl. Za pár týdnů by to mohlo být hotové.“

„To je fajn.“ Chtělo se jí smutnit, ale z jeho pobaveného výrazu poznala, že o tom ví. „Už jsi byl znova ve třetím patře?“

„Jo.“ Musel do sebe před tím obrátit jeden bourbon, ale vydal se tam. „Tentokrát jsem se neskácel, ale zase mě posedla panika, a to se mi nikdy nestává. Zjistil jsem trochu víc o Manetově rodině, ale nějaké střípky mi chybí. Možná víš něco ty.“

„Myslíš o Abigail Rouseové?“

„Ano. Co se k tobě...“ Zmlkl, protože se objevil Marco se špagetami. Declan si vzpomněl, jak nenucené s ním Lena předtím rozmlouvala, a pochopil, že tady na Jihu se na nic příliš netlačí.

„Tak co se k tobě o Abigail doneslo?“ zeptal se, když zase osaměli.

Lena namotala plnou vidličku špaget a vsunula si sousto do pusy. Pak slastně vzdychla. „Mama Realdo. To je královna všech kuchyní. Ochutnej svoje,“ nařídila a naklonila se, aby si vzala z jeho talíře.

„Je to výborné. Nejlepší jídlo, co jsem měl od tvé vaječné omelety.“

Věnovala mu polichocený úsměv. A pak se zase soustředila na jídlo. „V rodině se toho vypráví hodně, ale nic není docela jisté. Abigail pracovala u

Manetů jako pomocnice. Hodně bohatých rodin si najímalo dívky ze zátoky na úklid. Povíдалo se, že se Lucian Manet jednou vrátil z Tulane a zamiloval se do ní. Brzy nato se tajně vzali. Museli to tak udělat, protože ani jedna rodina by sňatek neschválila.“

Ulomila si kousek chleba, žvýkala ho a chvíli Declana pozorovala. „Míchání společenských tříd je vždycky problematické. Když si ji nastěhoval do Manet Hallu, problémy nejspíš pokračovaly. Lidi věřili, že se ti dva museli vzít, ale dcera se jim narodila až po desíti měsících.“

„Ta místnost nahoře musel být dětský pokoj, ne? Tam asi děcko spalo.“

„Asi. Měli taky chůvu. Ta si pak vzala jednoho z Abigailiných bratrů. Všechny historky z Manet Hallu pocházejí od ní. Vyprávěla, že tehdy před koncem roku odjel Lucian na pár dní obchodně do New Orleansu, a když se vrátil, byla Abigail pryč. Ale lidem se to nezdálo. I ta chůva, jak se jmenovala...? Claudine, tvrdila, že by Abby manžela a dítě nikdy neopustila. Podle ní se muselo něco strašného stát a vyčítala si, že tu noc odešla na rande k řece a nechala tam Abigail samotnou.“

Declanovi se vybavila mrtvá dívka na posteli s nebesy a těstoviny mu uvízly v krku jako lepidlo. Natáhl se pro perlivou vodu, aby sousto spláchl. „A hledali ji?“

„Její rodina ji hledala všude. A Lucian prý nepřestal pátrat v zátoce až do dne své smrti. A když ne tam, vyptával se ve městě, jestli jeho ženu někdo neviděl. Nezjistil nic a sám ji o moc déle nepřezil. Když zemřeli on i jeho bratr, kterému matka podle všeho dávala přednost, Josephine Manetová zanesla dítě Abigailiným rodičům. Co jsi tak zbledl, Declane?“

„Nevím. Pokračuj.“

Tentokrát Lena odlomila větší kus chleba, namazala ho máslem a podala mu ho. Babička měla pravdu, ten chlap potřebuje jíst.

„To děcko byla babička mojí babičky. Manetovi se jí zřekli, že prý není z jejich krve. Odnesli ji Rouseovým jen s jednou taškou hraček. Měla u sebe ještě zlatou brož s hodinkami po mamince, kterou jí prý dala chůva Claudine.“

Declan ji prudce chytil za ruku. „A tu brož ještě máte?“

„Takové věci se u nás vždycky dědí. Babička mi ji věnovala k šestnáctým narozeninám. Proč?“

„Hodinky zavěšené na zlatých křídlech?“

Lena se mírně začervenala. „Jak to víš?“

„Viděl jsem je.“ Mrazilo ho v zádech. „Ležely na stolku v ložnici, která byla asi její. V prázdné ložnici,“ pokračoval, „kde se mi na chvíli zjevilo

původní vybavení. Effie v té místnosti viděla na posteli mrtvou ženu. Oni ji zabili, vid'?"

Tón, kterým to pronesl, tak jistý a chladný, ji sevřel u srdce. „Říká se to. Aspoň v mé rodině.“

„V tom dětském pokoji.“

„To nevím. Ale děsíš mě, Declane.“

„Tebe?“ Přejel si rukou po tváři. „Hm, tak už asi vím, kdo je ten můj duch. Ubohá Abigail bloumá po chodbách domu a čeká na Lucianův návrat.“

„Ale jestli tam opravdu zemřela, kdo ji zabil?“

„Možná to mám zjistit právě já, aby našla... No, však víš... Aby našla klid.“

Už se nezdál tak bledý. Jeho tvář ze zatvrdila, uvědomila si. Zase se v něm projevila ta jeho zarputilost. „Proč zrovna ty?“

„Proč ne? Musel to udělat někdo z Manetů. Matka, otec nebo bratr Luciana. Pak ji někde zahrabali a začali tvrdit, že utekla. Musím o ní zjistit co nejvíc.“

„Ty to určitě dokážeš. Je ti to vidět na očích, *cher*. Jen nechápu, proč se mi to líbí. Promluv si s babičkou. Mohla by vědět víc nebo znát někoho, kdo ví.“

Odsunula prázdný talíř. „A teď bych si dala cappuccino.“

„Dezert nechceš?“

„Nemám na něj místo.“ Otevřela kabelku a vytáhla balíček cigaret. „Nevěděl jsem, že kouříš.“

„Jen jednu krabičku za měsíc.“ Vyklepla cigaretu a chvíli ji protahovala v prstech.

„Jednu za měsíc? A k čemu je to dobré?“

Zasunula si cigaretu mezi rty a škrtl stříbrným zapalovačem. Stejně jako při prvním soustu i teď slastně vzdychla. „Je to větší požitek, *cher*. V balíčku je dvacet cigaret a dnů v měsíci třicet nebo třicet jedna. Kromě února, únor vážně miluju. Když vykouřím krabičku hned prvního, mám smůlu a zbytek měsíce musím vydržet. Nebo si je hezky šetřím, aby mi ubývaly pomaličku. Novou krabičku si prostě můžu koupit zase až prvního.“

„A kolik jich mezitím vyžebraš od jiných lidí?“

Její oči se krátce zatřpytily. „Já nepodvádím. A požitek je větší, zlato, když máš dost pevné vůle, abys vydržel, než si ho skutečně vychutnáš.“

Přejela mu prstem po hřbetu ruku a jen tak z legrace se pod stolem ještě otřela o jeho stehno. „A jak jsi na tom s výdrží ty?“ zeptala se.

„To brzo uvidíš.“

Domů se vrátil už po setmění. Auto měl naložené poklady z různých starožitnictví, ale největší radost mu udělala vitrína do kuchyně, kterou mu po jistém přemlouvání slíbili přivést další den.

Pobral co nejvíc mohl a všechny ty věci složil na zem už v hale. Zavřel za sebou a chvíli tiše naslouchal.

„Abigail,“ zavolal a zaposlouchal se, jak to jméno rezonuje tichým domem. Chvíli čekal.

Necítil žádný poryv studeného vzduchu ani změnu kvality ticha.

Popošel pod velké schodiště a nedokázal vysvětlit, jak ví, že v domě není sám.

Probudil ho děsivý úder hromu, ale naštěstí ve vlastní posteli. Za oknem šlehal blesky a ozařovaly pokoj.

Hodiny na nočním stolku ukazovaly minutu před půlnocí. Ale to není možné, uvědomil si Declan, vždyť si šel lehnout až po jedné. Napadlo ho, že bouřka vyhodila pojistky, a zkusil zapnout stolní lampičku.

Světlo ho napůl oslepilo.

„Krucí.“ Promnul si unavené oči a rychle vztáhl ruku k láhvi, kterou nechal vedle hodin. Vstal a vyšel na galerii, aby se pokochal pohledem na tu přírodní show.

Stálo to za to. Přívaly deště, rozeklané jazyky blesků a vítr, který nutil stromy hučet a naříkat. Do temného hromobití se ozýval cinkot splašených láhví.

A do toho se rozplakalo dítě.

Umělohmotná láhev s minerálkou mu vypadla z ruky a rozlila se u jeho nohou.

Tohle přece není sen, ujišťoval se a rychle se opřel o mokré zábradlí. On nespí, je docela vzhůru a uvědomuje si svoje okolí. A přesto slyší plakat dítě.

Donutil se pohnout z místa. Zašel zpět do ložnice a zbrocený potem uchopil baterku. Pak bosý a do půl těla nahý opustil bezpečí svého pokoje a vydal se do třetího patra.

Čekal, že se opět dostaví nával panické hrůzy - ten stah v útrokách, nedostatek dechu a bušení srdce.

Ale nestalo se. Schody byly prostě schody, dveře dveře a jejich měděný knoflík potřeboval vyleštit.

Dítě přestalo plakat.

„Když už jsi tady,“ zabručel sám pro sebe.

Dlaně se mu potily, ale dnes spíš jen nervozitou. Vztáhl ruku, uchopil knoflík a dveře se s vrznutím otevřely.

V pokoji slabě hořel oheň v krbu. Jeho odlesky se mihotaly na stěnách jemně broskvové barvy. Modré závěsy na oknech zpola zakrývaly krajkové záclony. Podlaha se blyštěla jako zrcadlo, jen na dvou místech zakrytá koberci s béžovomodrým vzorem.

Všiml si kovové kolébky s bílým povlečením.

Ona seděla v houpacím křesle a dítě držela v náruči. Kojila je. Zahlédla bílou tvářičku přitisknutou k zlatavému ňadru. Rty se jí pohybovaly. Snad

zpívala, snad cosi vyprávěla, ale neslyšel ji. Dlouhé, vlnité vlasy jí splývaly přes opěradlo křesla. Pozorovala své dítě s neskutečnou láskou.

„Ne, tys ji neopustila,“ zašeptal, „nemohla bys.“

Zvedla hlavu a zadívala se na práh. Na chvíli se mu zastavilo srdce, protože měl dojem, že ho zaslechla a že na něho promluví. Usmála se, vztáhla ruku a Declan postoupil o krok blíž.

Pak se mu podlomila kolena, protože skrze něj prošel muž, jako by Declan byl jen vzduch, a přistoupil k ní.

Měl zlaté vlasy, byl velmi vysoký a štíhlý. Na sobě měl župan vínové barvy. Poklekl vedle křesla a jedním prstem pohladil tvář dítěte a jeho prstíky na matčině prsu.

Abigail zvedla ruku a položila ji na jeho. Tak tam v tom něžném spojení a tlumeném světle na chvíli spočinuli, zatímco děvčátko sálo mléko a matka se mírně pohupovala.

„Ne. Tys od nich neodešla. A já zjistím, co ti udělali. Co udělali vám všem.“

Jakmile to řekl, dveře se za ním zabouchly a on se zase ocitl ve tmě, prosvěcované jen baterkou, co držel v ruce. Trhl sebou. Pokoj byl opět prázdný a ledový. Do hrdla se mu drala dusivá úzkost.

Vrhl se ke knoflíku a zpocenýma rukama jím lomcoval. Prsty mu na zašlé mědi klouzaly, z úst se mu draly prosby a výkřiky. Náhlá nevolnost ho srazila na kolena. Z posledních sil se snažil otevřít.

Dokázal to. Vyplazil se ven po břicho, kde na chvíli zůstal ležet tváří dolů a srdce v něm bouřilo jako ty hromy a blesky venku.

„Jsem v pohodě, v pohodě. Už je to dobrý,“ opakoval si. „Teď vstanu a půjdu si lehnout do postele.“

Možná přišel o trochu spánku, uvědomil si, když mátožně vstal. Ale pochopil pár věcí.

Jestli to, co viděl, byl obraz skutečnosti a ne nějaký jeho výmysl, Abigail Rouseová z Manet Hallu nikdy dobrovolně neodešla.

A on měl tedy na krku víc než jedno strašidlo.

Určitě dělá chybu, říkala si Lena, když se soukala do těsných černých šatů s krátkou sukní. Ohledně Declana Fitzgeralda se už několika chyb dopustila. A to ji štvalo, protože s muži to vždycky uměla moc dobře.

Jestli od své matky něco pochytila, pak určitě to, jak zvládat mužské. Ale spíš dělala všechno přesně naopak než kdysi Lilibeth.

Jedině tak dokázala přežít celých třicet let bez úhony. Nehodlala se totiž dát nějakému chlapovi na pospas. Tedy jen v přeneseném významu,

usmála se na sebe rudě nalíčenými rty. Jinak se do mužských rukou svěřovala velice ráda, kdykoli na to měla náladu.

Žena, která si neužívá sex, si podle jejího názoru jen špatně vybírala partnery. Chytrá žena měla přece čich na muže, kteří jsou ochotni se naučit, jak ji co nejlíp potěší. A uspokojená žena to těm mužům vždy bohatě vynahradí.

Nakonec se jako vítězové cítí oba.

Problém viděla v tom, že s Declanem myslela na sex skoro neustále. Nebyla zvyklá nechat se takhle ovládat hormony.

To nejrozzumnější a nejbezpečnější pro ženu je mít nad sexem kontrolu. Rozhodovat o tom kdy, kde, s kým a jak. Muži jsou na to od přírody připravení vždycky. Za to je nemohla obviňovat.

A žena, která tvrdí, že nikdy s nikým neflirtovala, je buď chladná, nebo lhářka.

Kdyby měla jistotu, že s Declanem směřují k rozkošné aférce zakončené vydařeným sexem, nedělala by si starosti. Ale s ním to bohužel vypadalo složitěji. On byl totiž složitý, uvědomila si. Vycítila tolik různých vrstev jeho osobnosti a nemohla je snadno prohlédnout.

A co víc, i ona na něho reagovala jinak než jen smyslově. Byla to pro ni děsivá záhada.

Líbilo se jí, jak vypadal, jak solidně zněl jeho hlas, a on si klidně jde a zasáhne ji na citlivém místě tím, že si oblíbí její babičku.

A jak ji dokázal nažhavit, připustila si. Ten chlap má opravdu šikovná ústa.

Když si nedával pozor, usadil se mu navíc na tváři trochu ublížený výraz. A Lena milovala citlivé duše.

Takže nejlepší bude jít na to co nejpomaleji. Zaklonila hlavu a stříkla si na kůži trochu parfému z křišťálové lahvičky. Pomalu a jemně. Nemá smysl hnát se rychle k cíli, dokud si člověk neužil cestu.

Pohládila se flakonem ve výstřihu a představila si na tom místě jeho ruce. Jeho rty.

Už dlouho po žádném muži netoužila tak... jednoznačně, uvědomila si správné slovo. A protože už bylo pozdě na rychlý, nezávislý sex, měla by se o něm dovědět co nejvíc, než mu dovolí, aby si myslel, že ji k sexu přemluvil sám.

„Přesně načas, vid', zlato?“ komentovala hlasitě klepání na dveře. Naposled na sebe pohlédla do zrcadla, poslala si vzdušný polibek a zamířila ke dveřím.

V obleku působil skvěle. Byl třída. Vztáhla ruku, aby ohmatala tmavě šedou látku jeho klopů. „Hmm. Ty ses nám ale vybarvil.“

„Promiň, právě se mi docela odkrivil mozek, takže na oplátku řeknu jenom ‚wow‘.“

Věnovala mu jeden koketný pohled zpod přivřených řas a pomalu se zatočila dokola. „Takže tohle na tebe zabírá?“

Černé šaty se na ní zaleskly a obepjaly křivky těla. Jeho klín citelně zareagoval. „Hm hm, tohle zabírá stoprocentně.“

Pokrčila ukazováček. „Pojď na chvíli dovnitř.“

Ustoupila, pak se do něj zavěsila a natočila ho k zrcadlu ve stříbrném rámu. „Vypadáme spolu hezky, ne?“ řekla a její zrcadlový odraz se na něho usmál. „Tak kam mě dneska vezmeš?“

„Uvidíš.“ Zvedl z křesla dlouhý šál z červeného hedvábí a přehodil jí ho kolem ramen. „Nebude ti zima?“

„Pokud ano, znamenalo by to, že ty šaty na tebe zase tolik nezabírají.“ S těmi slovy vyšla na malý balkon. Vztáhla k němu ruku, ale vzápětí se zarazila a jen mlčky zírala na bílou limuzínu dole u chodníku.

Na dobrých deset sekund docela ztratila řeč a vtip. „Ty sis koupil nové auto, zlato?“

„To je z půjčovny. Takhle si budeme moct dát šampaňského, kolik chceme.“

Na první rande to víc než ušlo, uvědomila si cestou dolů po schodech. Ještě lepší dojem na ni udělal šofér v livreji, který jí s úklonou otevřel dveře limuzíny.

Uvnitř spatřila dva stříbrné kbelíčky. V jednom čekala láhev šampaňského, ve druhém velký puget rudých tulipánů.

„Růže jsou moc výmluvné,“ poznamenal a jeden květ z kytice jí podal. „Nehodily by se k tobě.“

Přivoněla k tulipánu. „Takhle jsi okouzloval i dívky v Bostonu?“

Nalil šampaňské do štíhlé sklenky a vložil jí ho do ruky. „Žádné jiné dívky neexistují.“

Vyvedlo ji to z rovnováhy, a tak se raději napila. „Fascinuješ mě, Declane.“

„To mám taky v plánu.“ Přitukl si s ní. „A já plány vždycky dotahuju do konce.“

Zaklonila se a přehodila si nohu přes nohu záměrně pomalým pohybem, který ho donutil zadívat se dolů. „Jsi nebezpečný muž. A víš proč? Protože se to na první pohled vůbec nepozná.“

„Neublížím ti, Leno.“

„To si piš, že ne.“ Radostně se zasmála. „Jen si užíváme a zatím se mi to líbí.“

Zavezl ji do elegantní francouzské restaurace, kde se obsluhovalo ve fraku, světla byla tlumená a rohový stolek zaručoval intimitu.

Jakmile se k němu usadili, objevila se na stole další láhev šampaňského, z čehož Lena pochopila, že Declan mnohé domluvil předem.

„Prý se tady skvěle vaří. Tenhle dům je z počátku století a patřil nějakému umělci. Restauraci tu zřídili až docela nedávno.“

„To si vždycky předem zjišťuješ historii restaurací?“

„Atmosféra je důležitá. Zvláště v New Orleansu. Stejně jako jídlo. Dověděl jsem se, že to nejlepší, co tu nabízejí, je *caneton a l'Orange*. „

„Pak by to jeden z nás měl ochutnat.“ Zaujatě odložila lístek. On nebyl jen zábavný, uvědomila si. Nebyl jen sexy a inteligentní. Byl především *zajímavý*. „Tentokrát objednávej ty.“

Postaral se o bohaté menu, od předkrmu po čokoládové suflé, s jistotou muže zvyklého na prvotřídní restaurace.

„Mluvíš slušně francouzsky, aspoň když čteš jídelní lístek. Domluvíš se i jinak?“

„Ano, jen místní slang mi dělá problémy.“

„A byls někdy v Paříži?“

„Byl.“

Naklonila se k němu a vpila se mu pohledem do tváře. „Je krásná?“

„Ano.“

„Jednou bych se tam chtěla podívat. Do Paříže, Florencie, do Barcelony a Athén.“ To byly její barvité sny, k nimž se často vracela. „Ty už jsi tam všude byl?“

„Jen v Athénách zatím ne. Moje matka ráda cestovala, a tak jsme do Evropy jezdili každý rok o prázdninách. Nejčastěji do Irska, za příbuznými.“

„A kde to máš nejradši?“ Položila lokty na okraj stolu a bradu na sepjaté dlaně. „Ze všech těch míst, cos navštívil.“

„Těžko říct. Západní pobřeží Irska, Toskánsko, kavárny na chodníku v Paříži. Ale právě teď to mám nejradši tady.“

„Zase tak pěkně mluvíš. Dobře, vyprávěj mi teda o Bostonu.“

„Je to přístavní město v Nové Anglii, které se významně zapsalo do historie.“ Když se zasmála, zaklonil se v židli a pozoroval ji. „Aha, tys to myslela jinak.“

„Pověz mi něco o své rodině. Máš sourozence?“

„Dva bratry a sestru.“

„Velká rodina.“

„Myslíš? Mí rodiče to s rozmnožováním zase tak nepřeháněli. To maminka pochází ze šesti dětí a otec dokonce z osmi. A všichni ti sourozenci mají nejméně po pěti dětech. Je nás celá armáda.“

„Scházejí ti.“

„No, asi ano,“ připustil váhavě. „Takhle na dálku, z bezpečné vzdálenosti, si uvědomuju, že je mám docela rád.“

„Přijedou tě navštívit?“

„Nakonec určitě. Teď ale vyčkávají, než se mnou matka zase začne mluvit. U nás se všechno točí podle ní.“

Ochutnala předkrm, který objednal. Declan si všiml, že si nevzala žádné prsteny a náramky, a uvažoval proč. Měla štíhlé a jemné ruce. Ve výstřihu se jí stále pohupoval klíček a na uších se občas zablesklo cosi stříbrného, jen ruce a prsty zůstaly bez ozdob. Byl to snad záměr? Ženský trik? Měl si lépe všimnout těch krásných, křehkých linií?

V každém případě to na něho účinkovalo.

„Myslíš, že se na tebe maminka zlobí?“

Jen těžko se soustředil a navázal v konverzaci. „Je jen zmatená a otrávená. Kdyby se skutečně naštvála, byla by tady jako na koni a pustila by se do mě, dokud bych se nepodrobil její vůli.“

„Copak nechce, abys byl šťastný?“

„Ale ano. Máme se rádi jako dva pitomci. Jen by se jí víc líbilo, kdyby se to moje štěstí shodovalo s jejím názorem na život.“

Lena natočila hlavu a Declan pod tmavými kudrnami znovu zahlédl stříbrné náušnice. „Tak proč jí nevysvětlíš, že ranila tvoje city?“

„Cože?“

„Když se nedoví, že ti takhle ubližuje, nemůže s tím přestat.“

„Zklamal jsem je.“

„Ale ne,“ odpověděla už trochu netrpělivě. „Myslíš, že by tě chtěli vidět nešťastného? Ženatého s dívkou, kterou nemiluješ, a uvězněného v kariéře, která tě nezajímá?“

„Ano. Ne. Já vlastně nevím.“

„Tak by ses jich na to měl zeptat.“

„Ty máš nějaké sourozence?“

„Ne. Ale dneska mluvíme o tobě. Mě si necháme až na jindy. Objevils včera v antiku, cos hledal?“

„Objevil jsem toho hodně.“ Declan mnohem raději než o rodině hovořil o koupených starožitnostech, čímž ji bavil až do hlavního chodu.

„Jak můžeš vědět, co se ti bude hodit, když ten pokoj ještě není dokončený?“

„Prostě to vím.“ Trhl rameny. „Ale neumím to vysvětlit. Už jsem si třeba objednal veliký divan do dolního salonu. Pustím se do něj hned, jak bude hotová kuchyň. To půjde snadno, stačí opravit stěny a podlahu. Chtěl bych co nejvíc pohnout s interiérem, abych se mohl vrhnout na balkony a schodiště a vrátit se dovnitř než začne letní parno. Někdy v dubnu by už mohlo dojít na malování.“

„Proč s tím vlastně tak spěcháš? Dům nikam neuteče.“

„Asi to má co dělat s tou mojí soutěživou náturou, o které jsem mluvil.“

„To neznamená, že bys neměl taky odpočívat. Kolik hodin denně vlastně pracuješ?“

„Nevím. Deset až dvanáct.“ Pak se s úsměvem natáhl a uchopil ji za ruku. „Děláš si o mě starosti? Vezmu si víc volna, pokud ho strávíš se mnou.“

„Zas takové starosti si o tebe nedělám.“ Ale neucukla a nechala se tou silnou rukou chvíli držet. „Brzy bude masopustní karneval. Jestli si ani na ten neuděláš čas, mohls klidně zůstat v Bostonu.“ Zadívala se na dvojité suflé, které před ní číšník postavil. „Páni.“ Slastně zavřela oči a přivoněla k dezertu. Když je se smíchem znovu otevřela, zeptala se: „A kde máš ty?“

Vzal ji i tancovat. Našel klub, kde hráli foxtrot a sladký jazz třicátých let, a pak ji udivil ještě tím, že ji vytácel na parketu, dokud dokázala stát na nohách.

„Ty jsi vážně samé překvapení.“

„To si piš.“ Vtáhl ji do náruče, až jí stoupl krevní tlak, a jeho ruce se zastavily na jejích bocích. Otáčela se s ním, zatímco z pódia kvílel tenorsaxofon.

Zakláněl ji, až se smála na celé kolo. Nechala vlasy volně vlát, když se nahýbal za ní, aby ji jemně líbnul na bradu. Pak ji znovu zvedl, roztočil a sváděl.

V tom příjemně namodralém světle se pohyboval plavmo, trochu jako pod vodou. Zmocňovala se jí plíživá touha, na niž vůbec nebyla připravená. Přivřela oči, pohládila ho po vlasech a přitáhla si jeho ústa blíž.

„Jde nám to spolu, Leno. Jde nám to moc dobře.“

Zadýchaně přikývla a položila si tvář na jeho. „Jestli se miluješ tak, jak tančíš, musí za tebou zůstat davy spokojených holek.“

„Chci ti to ukázat.“ Zakousl se jí jemně do ucha, až se celá rozechvěla. „Chci se tě dotýkat. Už vím, jaká jsi na dotek. Zdálo se mi o tom.“

Nechala oči zavřené a snažila se překonat žádostivost. „Ještě jeden tanec. Je pozdě, chtěla bych si naposled zatancovat.“

V limuzíně ho držela kolem ramen. Hudba, víno a tlumená světla jí stále vířily v hlavě. Byla okouzlená vši tou romantikou a vědomí, že se právě o tohle snažil, to nijak nekazilo. Právě naopak.

Pochopila, že sedí vedle muže, který nezapomíná na detaily. Pokud šlo o jeho velký dům i pokud šlo o ženu, kterou chtěl mít.

Bylo to obdivuhodné. Ano, obdivovala ho.

„Ty se vážně umíš postarat o zábavu, *cher*.“

„Zopakujeme si to zítra večer?“

„Zítra pracuju.“

„Tak pozítří?“

„Rozmyslím si to. Nejsem nesmělá, Declane.“ Napřímila se, aby mu dobře viděla od očí. „A ani nechci být. Jsem jen opatrná. To sice taky není moc hezké, ale mám dojem, že s tebou si musím počínat chytře. Být chytrá se mi líbí vždycky.“

Limuzína doplula k chodníku před jejím domem. Lena přejela jedním prstem po Declanově tváři. „Teď bys mě mohl dovést ke dveřím a políbit na dobrou noc.“

Vzal s sebou i stříbrný kyblík s tulipány a postavil ho na práh. Pak uchopil její tvář do dlaní.

Polibek byl mnohem sladší, než čekala. Vnitřně se připravila na náruživost a dobyvačnost, která by nakonec překonala její obranu. Jenže on tím polibkem jen jemně a romanticky zakončil den.

„A co se sejít ještě před prací?“ napadlo ho a políbil ji na ruku. „Vezmu tě na piknik.“

Překvapeně na něho zírala. „Na piknik?“

„Už by mělo být dost teplo. Rozbalíme deku u rybníka a ty si klidně vezmi Rufuse na ochranu. Moc se mi líbilo, jak skákal do vody.“

„Proboha.“ Teď vzala jeho tvář do dlaní ona. „Zatraceně, běž k té své velké limuzíně.“

„Dobře,“ pohládl ji po vlasech, „ale radši počkám, než zajdeš dovnitř.“

„Běž k autu,“ opakovala, „zaplat' řidičovi a pošli ho pryč. Pak se vrac' nahoru.“

Na chvíli sevřel její zápěstí a ucítil zrychlený puls. „Minutku. Dej mi minutku a nerozmysli si to. Pár sekund,“ opravil se a vyrazil.

Zatímco se hnál dolů po schodech, zvedla květiny a vešla do bytu. Určitě dělala chybu, pomyslela si, ale nebude první, ani poslední.

Uvnitř zapálila svíčky a pustila Billii Holidayovou. O sexu snad nemusí tolik přemýšlet, přesvědčovala se. Pokud k němu dojde mezi dvěma dospělými, nezávislými lidmi, kteří se silně přitahují, měl by to být přece zážitek.

Ať už na ni zapůsobil jakkoli, rozhodla se přece sama a neměla by litovat ještě dřív, než k něčemu došlo.

Zaklepal. Usmála se, protože už tušila, že jen tak bez klepání nevstoupí. Měl dobré způsoby, a přitom horkou krev. To byla neodolatelná kombinace.

Když mu otevřela, zasáhl ho nejdřív zpěv Billie Holidayové. Vsunul si ruce do kapes a usmál se.

„Ahoj.“

„Ahoj, hezoune.“ Lena ho popadla za kravatu a vtáhla dovnitř. „Tak pojď.“ Ustupovala pozadu a byla by ho tak zavedla až do ložnice.

Ale on položil ruce na její boky a přitiskl ji k sobě. „Ta hudba se mi líbí.“ Začal s ní tančit. „Až dokážu vidět něco jiného než tebe, řeknu ti, jak se mi líbí tvůj byt.“

„Prošel jsi nějakým kursem, kde tě učili, co holkám říkat, abys je snadno sbalil?“

„To je přirozený dar.“ Dotkl se ústy zlehka obou jejích koutků, pak znamínka nad horním rtem. „Ulice Bostonu byly doslova poseté mými oběťmi, a tak mi z radnice vzkázali, abych se vystěhoval.“ Otřel se o ni tvář. „Cítím tě i ve spánku a probouzím se s touhou po tobě.“

Zahřálo ji to u srdce, jako by dlouho trpěla chladem. „Věděla jsem, že s tebou budou problémy. Už ten večer, kdys vešel do mého baru.“ Prohnula se pod rukou, která jí sjížděla dolů po zádech. „Jen jsem nemohla tušit jak velké.“

„Dost.“ Zvedl ji ze země a rozdrtil ústa o její, až oba zasténali. „Jak dál?“

„Hmm. Napadá mě hodně způsobů jak dál.“

Krev, co mu ještě zbyla v hlavě, se okamžitě přesunula do klína. „Ha. Myslel jsem, kudy do ložnice.“

Tiše se zasmála a skousla mu spodní ret. „Ty dveře nalevo.“

S nejrůznějšími představami ji nesl přes pokoj a dál chodbou. Zachytil jasné barvy a staré dřevo zařízení. Všechny smysly se teď ale opájely ženou v jeho náruči. Její vahou, vůní, tvarem těla. Překvapením v jejích očích, když ji postavil vedle postele, místo aby skončili na ní.

„Šel bych na to pomaleji, pokud ti to nevadí.“ Přejel jí prstem ve výstřihu a po křivce ňadra pod černými šaty. „Jako když rozbaluješ dárek, však víš.“

„To mi určitě nevadí.“

Očekávala spěch - rychlé ruce, hladové rty, které by odpovídaly touze v jeho pohledu. Když si s ní ale propletl prsty a ústy hedvábně spočinul na jejích, vzpomněla si, jak se dokázal ovládat v té italské restauraci.

Pochopila, že stejně kontroluje i jiné emoce než zlost.

Lena nebyla připravená na romantiku. Pochopil to, když v autě uviděla tulipány. Jak překvapeně a podezřívavě se zadívala. Stejně jako teď, kdy zpomalil tempo a prodlužoval něžný polibek.

Vědomí, že ji svede, mu najednou nestačilo. Toužil ji zbavit toho podezřívavého pohledu, aby se dokázala beze zbytku oddat rozkoši.

Měla horké a ochotné rty. Jak hladce se spojily s jeho ústy v tom pomalém tanci jazyků, zatímco se těla stále pohupovala v rytmu hudby.

Cítil, že její ruce ochably a že se nechala unášet s ním.

Pomalým pohybem rozepínal zip šatů a dotkl se odhalené kůže. Lehce se prohnula v zádech a zapředla jako kočka.

„Máš šikovní ruce, *cher*, a sexy rty.“ Zahleděla se mu do očí a uvolnila uzel kravaty. „Tak si tě prohlédnem celého.“

Svlékat muže z obleku bylo rozhodně zajímavé, pomyslela si. Trvalo déle, než se přes všechny ty vrstvy dostala na holé tělo. Očekávání a zvědavost o to víc rostla. Když mu rozepínala košili, stáhl jí šaty z ramen, že smyslně držely jen na oblinách nader. Jemně a krátce líbal její rty, aniž se dobýval dovnitř.

Pak mu rozhrnula košili, uznale zamručela při pohledu na širokou hrud' a jeho srdce pod její dlaní ztěžklo.

„Na právníka jsi moc dobře stavěný.“

„Na bývalého právníka.“ Bylo to jako pomalé umírání, uvědomil si, když její štíhlé prsty s rudými nehty zkoumaly jeho tělo. Lehce mu stiskla biceps a olízla si rty.

„Ty jsi vážně samé překvapení. Mám ráda silné muže.“

Klepla nehty na kovovou přezku jeho pásku a velmi žensky se usmála. „Tak se podíváme, jaká další překvapení pro mě máš.“

Tančili znovu, nejstarší tanec světa, a ona tentokrát vedla jeho. Svaly na břiše se mu rozechvěly, když vytáhla pásek z poutek a přehodila si ho přes rameno.

V představách s ní padal na postel a vtloukal do ní všechnu svoji nesnesitelnou touhu. Tušil, že by to přijala.

Že to dokonce očekávala.

Namísto toho ji uchopil za ruce, než mu stihla rozepnout kalhoty, a donesl si je ke rtům. Znovu na něho pohlédla těma překvapenýma, podezřívavýma očima.

„Asi trochu zaostávám,“ usmál se hravě. „Ale když už jsem tak dlouho přemýšlel, co bude pod těmi šaty, musím zjistit, jak moc se moje představa shoduje se skutečností.“

Přitiskl rty k nahému rameni a odsunul z něho poslední kousek látky. Požehnaná přitažlivost zemská nechala šaty konečně spadnout k jejím nohám.

Měla na sobě černé krajky.

Byl to zosobněný sen každého muže. Nazlátlá plet', prameny bujných vlasů, pevná, vysoko posazená ňadra napínající krajku. Štíhlý trup, jemně vykroužené boky. Oblá stehna v černých punčochách a zabíjäcké podpatky.

„Byl jsem blízko.“ Dech už ho začal pálit v plicích. „Hodně blízko. Co je tohle?“ Dotkl se malého tetování na vnitřní straně jednoho stehna, přesně nad okrajem krajkové punčochy.

„Můj drak. Strážce brány.“ Chvěla se a nebyla na to připravená. „Hodně mužů se přes něj chtělo dostat a hodně jich shořelo.“

Pohládl citlivou linii mezi stehnem a krajkou. „Tak si pohrajeme s ohněm.“

Prudčeji k sobě přitiskl a pohltil její ústa. A když mu to nestačilo, otočil ji zády k sobě a škrábl jí zuby do ramene a hrdla. Zabořil tvář do těch nádherných vlasů a dlaněmi stoupal po jejím těle, až je naplnil ňadry v černé krajce.

Zaklonila se, zahákla mu prsty kolem krku a nabídla se mu. Tak rychlý přechod od trpělivosti k naléhavosti ji omámil a drásavě vzrušil. Cítila z něj najednou tolik žádosti, že i ta její strmě stoupala.

Jeho ruce sklouzly dolů a vlačily se mezi její stehna a rychlými pohyby ji vynášely k vrcholu. Než z něho mohla spadnout, sáhl o něco níž a zkušeným škubnutím rozepnul jeden podvazkový pás.

Dech se jí zadrhl v hrdle a celá se napjala. „*Mon Dieu*.“

„Až budu v tobě, na nic jiného už nepomyslíš.“ Odepnul druhý pás. „Ale nejdřív tě musím cítit pod rukama jako v tom svém snu.“ Líbal jí ramena, a přitom uvolnil zapínání podprsenky. „Angelino.“

Obrátil ji čelem k sobě, zabořil jí prsty do vlasů a mírně zvrátil hlavu. „Dneska jsi moje.“

Snažila se to popřít, postavit se na odpor. „Patřím jen sama sobě.“

Nadzvedl ji a položil na postel. „Dneska v noci budeme patřit jeden druhému.“

Zaměstnal její ústa a přerušil, co chtěla říct. Opájel její mysl. Natočila hlavu ke straně, aby se mohla nadechnout a uklidnit. Ale jeho rty si prolíbávaly cestu k nadržům, po krajce i pod ní. Dlouhé, vlhké stahy v lůně jí začaly uvolňovat svaly a rozpouštět vůli.

Podvolila se tomu, i když se přesvědčovala, že je to jen její rozhodnutí.

Cítil jasně, jak se dává, jak vláční. Slyšel hluboké vzdechy rozkoše i souhlasu.

A tak si vzal, po čem toužil od chvíle, kdy ji spatřil na procházce v ranní mlze.

Její tělo připomínalo nalezený poklad - voňavá plet', ženské křivky. Hltal je pomalými sousty a dlouhými doušky. Konečně obnažil ta krásná ňadra pro potěchu svých dlaní a úst. Měl dojem, že se mu vaří krev, ale ještě chvíli je oba mučil.

Když sroloval krajku z jejích boků, prohnula se a otevřela. Chvíli ji zkoumal prsty a přitom sledoval její tvář ve světle svíček. Přivírala oči a z chvějících se rtů vycházely steny. Pak do ní prsty zabořil, nahmatl vlhký samet, a ona vykřikla. To v něm zapálilo požár.

Z tváří přitisknutou k jejímu břichu ji vytáhl k vrcholu.

Její tělo teď připomínalo změt' slastných bolestí a vzdechů, v jejímž středu cosi explodovalo, až bezmocně padala dolů.

Natáhla se k němu a sevřela ho v ruce. Byl tvrdý jako kámen. Chtěla ho tak moc cítit v sobě, jako se chtěla znovu nadechnout.

„Chci tě. Pojď.“ Zachvěl se. Když se nad ni zvedal, zahlédla v jeho očích svůj obraz. „Chci tě vevnitř. Chci být plná tebe.“

Držel se už jen na krajíčku své sebekontroly. Obepjala ho stěhny a on pomalu klouzal hluboko do ní. Vyšla mu vstříc. Zastavil se, aby nabral dech, a pak se v ní docela ztratil.

Ozývaly se zadržávající vzdechy. Vpíjeli se jeden druhému do očí a pohybovali se pomalu, jako by chtěli svou slast proměnit v bazén horké vody. Ucítil, jak se její rty protahují, a když nadzvedl hlavu, spatřil úsměv.

Hedvábné klouzání kůže po kůži. Lkavá hudba z obývacího a náhlá fanfára z ulice, to vše se mu v mysli mísilo s rytmem jejího zrychleného dechu.

Náhle pod ním ztuhla a napjala hrdlo. Ucítil stahy a chvění. Ještě jednou schoval tvář do jejích vlasů a tentokrát si dovilil padat s ní.

Později ji držel v náručí a pozoroval hru světél na stropě. Nepřestával ji hladit po zádech. „Necháš mě u sebe?“ zeptal se. „Anebo si mám sehnat taxík?“

Chvíli zírala na stíny. „Zůstaň,“ ozvala se pak.

Probudil se hned za svítání. Ve spánku se k němu přivinula, ale všiml si, že u srdce drží zaťatou pěst, jako by si ho chtěla chránit. Stříbrný klíček teď spočíval na té ruce.

Zachtělo se mu jemně rozevřít její prsty, aby měl přístup k jejímu srdci. Vždyť on jí to své už dávno dal. Přišel o něj ve chvíli, kdy ji uviděl.

A to byl šok pro muže, který si donedávna myslel, že není lásky schopen. Tedy pokud nešlo o rodinu nebo přátele. Osobní krize, kterou prošel s Jessicou, o níž všichni tvrdili, že je pro něho ta pravá, ho přesvědčila, že nadobro přišel o šanci na spokojený a trvalý vztah.

To Declana ranilo, protože v nitru hluboce věřil v rodinu, domov a manželství. Nakonec se s tím debaklem smířil a pochopil, že si za smutek, co ho jako věrný pes pronásleduje celé měsíce, může vlastně sám.

A teď pozoroval ženu, která mohla být odpovědí, i když pochyboval, že by vůbec chtěla slyšet jeho otázku.

Takže ji musí přesvědčit. Tak či onak, dřív nebo později. V hloubi duše totiž věřil tomu, co předešlou noc řekl. Oni dva budou patřit jeden druhému.

Zatoužil ji probudit a připomenout jí, jak dobře jim to spolu v posteli klapě. Lepší začátek dne si ani neuměl představit, zvláště když se k němu měkkým, teplým tělem tak tiskla.

Ale nepřišlo mu fér budit ji. Vždyť toho moc nenaspali a ona začínala pracovat mnohem později než on.

Opatrně se od ní odtáhl, i když toho litoval, a vyklouzl z postele. Pohnula se a povzdechla si ze spaní. Pak se stulila na místo vyhráté jeho tělem.

Declan popadl kalhoty a zamířil do sprchy.

Vždycky věřil, že na člověka hodně prozradí jeho koupelna. Ta její byla úzkostlivě čistá i požitkářky zařízená. Huňaté zelené osušky podtrhovaly bílý nábytek i kosočtvercovou dlažbu. Na okenním parapetu bujně rostly květiny s výraznými listy, zkrášlené trojicí tulipánů ve světle zelených láhvích.

Spatřil i spousty jiných blyštivých lahviček s oleji, parfémy a solí do koupele. Očividně si potrpěla na drahá mýdla v ozdobných krabičkách.

Declan si také uvědomil, že teplá voda u ní teče mnohem déle, a udělal si radost čtvrthodinovou sprchou, která koupelnu změnila v parní lázeň.

Lena ještě spala, když vyšel ven. Ve spánku se natáhla na pokrývce a ranní slunce se teď odrazilo na jejích zlatých zádech. Rychle zahnal představu, že si za ní vleze zpátky, a soustředil se na hledání kávy.

Obývák měl vysoký strop a podlahu z tmavého dřeva. Světle modrou barvu na stěnách musela Lena rozetřít houbou, aby působila dojmem vybledlé džínoviny. Dominantu jedné stěny tvořil krb orámovaný stejně tmavým, zašlým dřevem, který Declana nesmírně potěšil.

Pochopil, proč ho nechala v tom stavu. Takhle vynikaly jeho historie a charakter.

Stěny zdobily zarámované plakáty, většinou reklamní. Elegantní dámy na nich nabízely šampaňské, uhlazení muži zase doutníky.

Uprostřed pokoje stála modrá pohovka s vysokým opěradlem, zasypaná, jak už to u žen bývá, barevnými polštářky.

Musel obdivovat osobitý styl, který ten byt vyzařoval. Ohmatané, staré dřevo doplněné výraznými barvami. Ještě víc ho potěšily jeho tulipány ve váze na konferenčním stolku.

Pak zašel do kuchyně a musel se smát. Málokde by na kuchyňských stěnách našel černobílé fotografie mužských a ženských aktů.

Ze všeho nejdřív ale potřeboval najít kafe.

Raději za sebou zavřel dveře, aby ji zvuk elektrického mlýnku na kávu neprobudil. A zatímco se káva vařila, postával u okna a prohlížel si Leninu čtvrt'.

Zaslechl, jak otevřela dveře.

Měla krátký červený župánek, oči ztěžklé spánkem a na tváři unavený úsměv.

„Promiň, myslel jsem, že tě to neprobudí.“

„Nic jsem neslyšela.“ Zhluboka se nadechla. „Ale cítila. Ty děláš snídani, *cher*?“

„Máš chuť na toust? To je nejlepší, co umím.“

„Hm, mám dojem, že to nejlepší jsi mi ukázal už včera v noci.“ Stále s tím úsměvem k němu přešla a objala ho kolem krku. „Zkus to znovu,“ řekla a nabídla mu rty.

Když se probudila, byla si jistá, že odešel. Obyčejně muže v noci posílala pryč. Ráno by se stejně vypařili, a tak si alespoň ušetřila zklamání.

Pak si ale všimla, že v ložnici nechal nějaké oblečení, a to ji potěšilo. Možná až příliš. Tenhle muž měl síly na rozdávání. A trochu ji odčerpat mohla i dobrým sexem.

„Proč jsi mě neprobudil, zlato?“

„Myslel jsem na to.“ A ještě nepřestal. „Ale napadlo mě, že když večer pracuješ, potřebuješ víc než deset minut spánku. Jenže teď jsi vzhůru...“ Rozesmála se a uskočila. „Když jsem vzhůru, potřebuju kafe.“ Otevřela jednu ze skříněk, ale pak se po něm ohlédla. „Ale když hezky poprosíš, možná ti udělám i tu snídani.“

„Mám prosit ve stoje, na kolenou nebo si rovnou lehnout na břicho?“

„Nepokoušej mě, Declane. Udělám tousty. *Le pain perdu*,“ dodala, protože posmutněl. „Francouzské. Mám tady dobré bagety.“ Podala mu baculatý hrnek s kávou.

„Díky. Jsi dobrá kuchařka. Nebudeme muset najímat hospodyni, až se vezmeme a začnem vychovávat našich šest dětí.“

„Šest?“

„Cítím povinnost navázat na fitzgeraldovskou tradici. Moc se mi líbí tvoje kuchyňská výzdoba. To není obvyklé místo pro akty.“

„Proč?“ Vytáhla černou železnou pánev. „Vaření je taky umění a sexy záležitost, pokud to děláš dobře.“

Postavila na linku modrou misku. Díval se, jak jednou rukou rozklepla vejce o její okraj.

„Aha, už vím, jak to myslíš. Udělej to znova.“

Se smíchem rozklepla druhé vejce. „Běž radši pustit nějakou muziku. Jídlo bude hned.“

Snídali u rozložitého stolku, který Lena postavila před jedno z oken v obývacíku.

„Kde ses naučila tak vařit?“ zeptal se jí.

„U babičky. Snažila se i o šití, ale to mi tak nešlo.“

„Překvapuje mě, že sis otevřela bar, a ne restauraci.“

„Vařím ráda, ale jen když mám chuť. V restauraci bych to musela dělat od rána do večera.“

„Jasně. A jak ses dostala do toho baru?“

„Chtěla jsem mít vlastní byznys. Když člověk pracuje pro druhé, je to samé udělej tohle a tamto, pojď sem, běž tam. To není nic pro mě. Tak jsem si udělala obchodní školu a uvažovala, do čeho se pustím. Nechtělo se mi prodávat suvenýry nebo šaty. To všechno jde sice v New Orleansu dobře na odbyt, ale není to hlavní. Za čím lidé nejvíc jezdí do města Big Easy? Za zábavou. Za trochou neškodného hříchu a radosti. Takže... Et Trois.“

„A jak dlouho ten bar máš?“

„To už bude...,“ protože dojedla svůj toust, napíchla si na vidličku ještě jeden ze čtyř, které si Declan navršil na svůj talíř, „...šest let.“

„Tys začala podnikat už ve třiaadvaceti?“

„Hele, jak víš, kolik mi je?“

„Od Remyho.“

Zadívala se na strop. „*Et la!* To ho asi půjdu vytahat za uši. Chlap by měl umět držet jazyk za zuby, pokud jde o ženský věk. Co dalšího ti napovídal?“

Declan se náhle soustředil jen na jídlo. „Je to vážně moc dobré. Co do toho dáváš?“

Deset sekund neříkala nic. „Aha. Nemohl si pomoci a vytahoval se svými sexuálními zkušenostmi.“

Declan se cítil trapně za ni i za přítele. „Tak to nebylo. Vzpomínal na to s nostalgií. Říkal, že to byl sladký románek a hodně jsi pro něho znamenala. Pořád znamená.“

„Ještě že tak. On pro mě taky. Ty se pamatuješ na první holku, kterou jsi dostal na zadní sedadlo? Vzpomínáš na ni s láskou?“

„Sherry Binghamová. Hezká drobná blondýnka. V prváku na střední jsem ji beznadějně miloval.“

Líbilo se jí, že vysypal z rukávu její jméno, i kdyby si ho měl vymyslet. „A co bylo pak?“

„Nechala mě kvůli jednomu fotbalistovi. Bože, kvůli fotbalistovi, co měl hlavu přirostlou přímo k tělu a IQ hlávky zelí. Ještě pořád jí to nemůžu odpustit. Ale zpátky k tobě. Mimochodem, umíš moc hezky odbočit od osobního tématu. Jenže já jsem právník. Tak jak jsi to dokázala? Jak si tak mladá holka zařídí podnik, který vydrží déle než ty pověstné tři roky?“

Zaklonila se v židli. „A co na tom sejde, pane advokáte?“

„Tak nic.“ Trhl rameny a pokračoval v jídle. „Jen že jinak musím předpokládat, žeš vyloupila banku, vyplatila zbytek gangu, svedla a pak zavraždila bývalého majitele, tedy až když tě zahrnul do poslední vůle. A teď vyděláváš hlavně na ilegálních hazardních hrách a prostitutkách někde v zadní místnosti baru.“

„Proto jsem taky pořád v práci. Ale tvoje verze je zajímavá. Ta moje, bohužel, mnohem nudnější. Po střední škole jsem chodila na brigády a šetřila každý cent. V tom jsem docela dobrá, když je potřeba. Pak jsem chvíli dělala servírku a po večerech studovala obchodní akademii. Když mi bylo dvaadvacet, umřel mi dědeček. Spadl ze žebříku a zlomil si vaz.“

Oči jí při těch slovech zvlhly. „Taky jsem mu to ještě neodpustila.“

„Promiň.“ Chytil ji za ruku. „Byli jste si blízcí?“

„Žádného chlapa na světě jsem neměla tak ráda jako jeho. Pete Simone. Měl obrovské ruce a hrozně nahlas se smál. Hrál na housle a pořád nosil

červený šátek kolem čela. Pořád. No..." Zamrkala, aby zahнала slzy. „Ukázalo se, že uzavřel neuvěřitelně vysokou pojistku. Půlka měla připadnout mně, půlka babičce. Ale nakonec mi to vnutila všechno. Znáš ji, nic s ní nehne, když si něco usmyslí. Takže jsem peníze investovala a za rok si otevřela vlastní bar.“

„To vůbec není nudná historka. A tvůj bar je fajn.“

„Taky si myslím.“ Vstala a chopila se špinavých talířů. „Ale ty by ses měl obléknout, *cher*, jestli chceš, abych tě hodila domů.“

*

Nedokázal ji přemluvit, aby šla na chvíli dovnitř. Musel se spokojit s posledním omamným polibkem, než ho vystrčila z auta a odjela zpět do města.

Pocit, že se vrací v devět ráno ve zmačkaném obleku, mu ale na tváři vykouzlil tajuplný úsměv. Vysloužil si mrknutí od velkého Franka, který venku svázel suché větve na hromadu ke spálení.

„Zažil jste asi šťastnou noc, pane Decu.“

Ano, něco takového zažil, uvědomil si a vešel do domu.

Nechtěla se sejít ani ten večer, ani další den. Mohl jí pouze volat. Procházel domem s mobilem v ruce a připadal si jako teenager, který hledá sebemenší konverzační záminku, aby ji udržel na lince.

Mluvila o masopustním karnevalu a byznysu s ním spojeném. Prý se v tuhle dobu nehne z práce na krok.

Declan poznal, jak ho Lena zkouší a napíná, ale rozhodl se nechat to být. Však ji nakonec na ten napjatý vlasec přece uloví.

Remy se jednou odpoledne objevil v obleku od Huga Bosse a se zlatými manžetovými knoflíčky. Ty rychle sundal a schoval. „Kdy se ukážeš ve městě?“

„Myslel jsem, že se půjdu podívat na ten blázinec o víkendu.“

„Kamaráde, během karnevalu je blázinec každý den.“

„Tady venku ne. Pojď se podívat.“ Zavedl Remyho do salonu, kde Tibald na štaflích opravoval štuky na stropě.

„Ahoj, Tibalde.“ Remy si strčil ruce do kapes a zvrátil hlavu. „Dobrá práce.“

„Taky bych řekl. Jak se má Effie?“

„Dohání mě k šílenství plánováním svatby. Asi začnu pít. Včera jsme vybírali dort a člověk by si myslel, že je to otázka života a smrti, jestli bude ozdobený žlutými růžemi nebo jen poupaty.“

„To nejlepší, co může chlap v takové situaci udělat, je kývnout na všechno, co se ženské líbí, a pak rychle zmizet.“

„Škoda žes mi to neřekl dřív, než jsem zbrkle prohodil, že se mi líbí hnusné tlusté růže, když už byla stejně rozhodnutá pro poupata.“ Vytáhl z kapsy lahvičku tylenolu. „Nemáš něco, čím bych to zapil, Decu? Už mi z té svatby třeští hlava.“

Declan mu podal zpola plnou láhev vody. „Přišel ses sem schovat?“

„Jo, než Effie trochu vychladne.“ Remy zapil pilulky a procházel se po salonu. „Ty stěny jsi opravil sám, nebo řemeslníci?“

„Sám.“ Declan potěšené přejel dlaní po zdi natřené pařížskou zelení. „Strávil jsem tady poslední tři dny.“ A noci, dodal v duchu. „Myslím, že tahle barva je elegantnější než vzorkované tapety a taky se víc hodí k dřevěnému obložení.“

„Ty jsi Bob Vila a Martha Stewartova v jednom,“ chválil ho Remy. „Co přijde na řadu dál?“

„Knihovna. Musím ještě dořešit nějaké detaily v kuchyni, ale knihovnu mám v plánu příští týden. Pak se na chvíli přesunu ven. Nedal bys mi taky prášek?“

„Jasně.“ Remy mu podal lahvičku i vodu. „Problémy s prací, nebo se ženskou?“

„Tak trochu obojí. Pojd' se mrknout na zadní balkon, jak Frank a Frankie upravili zahradu.“

„Slyšel jsem, žes tuhle večer vozil naši Lenu ve velké bílé limuzíně,“ prohodil Remy cestou. „To je třída.“

„Já jsem taky třída.“ Vrátil Remymu láhev a otevřel v jídelně dveře na zadní galerii.

„Hezký začátek pro milostný románěk.“

„Mám v plánu mnohem víc, Remy,“ odpověděl Declan, právě když Remy pil vodu z láhve. „Chci si Lenu vzít.“

Voda vystříkla Remymu z pusy, protože se dusil.

„Ty ale doplivneš daleko,“ poznamenal Dec. „Už si tu flašku nech.“

„Prokristapána, Decu, vy se budete brát?“

„Chtěl bych mít svatbu tady, na podzim, nejradši v září.“ Rozhlédl se po své zahradě a uvažoval, jaký pták to tam z plna hrdla zpívá. „Nebude to ještě hotové, ale i tak to může mít svoje kouzlo. A jestli ji tak rychle nepřemluví, odložíme to na příští jaro.“

„Tomu teda říkám tempo.“

„Ani ne, stačí na tom soustavně pracovat.“ Pohlédl s úsměvem na Remyho zmatený obličej. „Aha, ty mluvíš o Leně. Ještě jsem jí to neřekl,

asi by mě teď odmítla. Koukni na ty poupata támhle. Tulípány, lilie, kaly. Frank říkal, že pod tím plevellem a větvemi nejspíš kvetly každý rok. Není to paráda?“

„Decu, měl by sis vzít něco silnějšího než tylenol.“

„Nezbláznil jsem se, ale zamiloval. Začínám si myslet, že jsem ji miloval ještě dřív, než jsem ji uviděl. Asi proto mi nikdy na nikom jiném nezáleželo. Teda ne tolik. Protože ona žila tady a já ještě ne.“

„Tak asi potřebuju něco silnějšího já.“

„Bourbon je v kuchyni a led v chladicí tašce. Nová lednice dorazí až zítra.“

„Naleju oběma.“

„Mně jen trochu zředěného,“ zavolal Declan nepřítomně. „Mám ještě hodně práce.“

Remy se vrátil se dvěma drinky a rovnou se dlouze napil. Pozoroval tvář svého přítele. „Víš, jsi něco jako můj bratr.“

„Vím.“

„Takže ti to řeknu, jako kdybych opravdu měl bráchu, a nejen bandu sester.“

„Myslíš, že nevím, co dělám?“

„Ne, ale v některých situacích chlap nemyslí jenom hlavou. A když mu konečně nějaká krev doteče z rozkroku i do mozku, začne věci vidět jinak.“

„Děkuju za přednášku.“

Remy kroutil hlavou a začal přecházet sem tam po galerii. „Lena je sexy ženská.“

„S tím souhlasím.“

„Je to ten typ, který chlapy vábí svými feromony jako jiné ženské drahým parfémem. Ta tě dokáže vzrušit jen tím, že dýchá.“

„Snažíš se mi vysvětlit, že jsem okouzlený, že jde o prvotní zamilovanost.“

„Přesně tak.“ Remy se chápavě dotkl Declanova ramene. „Každý chlap by to pochopil. A nutno dodat, že po tom debaklu, co máš za sebou, si ještě pořád sypeš popel na hlavu. Jak tě znám, určitě se cítíš tak provinile, žeš na sex docela rezignoval, co ses rozešel s Jennifer.“

„S Jessicou, ty pitomče.“ Declan se pobaveně opřel zády o zábradlí. „To není jen zamilovanost. Taky mě to nejdřív napadlo, ale není to tak. Nejde jen o sex. Já neuvažuju rozkrokem, ale srdcem, víš?“

„Ale brácho,“ Remy se radši znova napil bourbonu. „Vždyť tu nejsi ani měsíc.“

„Tohle lidi říkají pořád, jako by čas hrál nějakou roli.“ Rozum mu sice vnucoval to samé. O to víc ho štvalo Remyho poučování. „Copak někdy vyšel zákon, že se člověk smí zamilovat až po rozumné době, během níž se s někým seznamuje, komunikuje a nejlíp i sexuálně sladuje? Jestli existuje a funguje, proč se lidi tolik rozvádějí?“

„To bychom tady mohli rozebírat týden.“

„Tak já řeknu jen tohle: Ještě nikdy v životě jsem tohle necítil. Nikdy. A nevěřil jsem, že to dokážu. Myslel jsem, že se mnou něco není v pořádku.“

„Ježíši, Decu.“

„Nemohl jsem milovat Jessicu,“ pokračoval zase trochu provinile. „Nešlo to, i když jsem se snažil. Dokonce jsem se chtěl spokojit se sympatiemi a vzájemným respektem, protože jsem věřil, že víc nemůžu mít ani dát. Ale nebyla to pravda. Přišlo něco, na co jsem celý život čekal, Remy, a líbí se mi to.“

„Jestli o Lenu opravdu tak stojíš, musím si to přát taky. Jenže ještě není jasné, jestli ona bude cítit to samé k tobě.“

„Třeba mi zlomí srdce. Ale cítit něco takového je pořád lepší než necítit nic.“ Tohle si opakoval stále dokola od chvíle, kdy pochopil, že je zamilovaný. „V každém případě to musím zkusit.“

Zamíchal drinkem, kterého se ještě nedotkl. „Ona taky ještě neví, co ode mě má čekat,“ zašeptal. „Bude to legrace sledovat ji, až pochopí.“

Tu noc slyšel pláč. Drásavé mužské vzlyky. Házel sebou ve spánku, jak ho tížil strašný žal, který nemohl zastavit nebo nějak utěšit. I když pak nastalo ticho, smutek se nevytratil.

Netušil, proč přišel právě na to místo. Díval se na vodu, zatímco se zelené stíny kolem prodlužovaly a večer ukrajoval světlo dne.

Ale byl tu znova a procházel se v mokřinách, jako by na ni měl každou chvíli narazit, jak bloumá po břehu řeky a obdivuje divoké květiny.

Usmála by se a vztáhla k němu ruku.

A všechno by zase bylo jako dřív.

Ne, nic nebude jako dřív.

Měl strach, že se zblázní. Že mu žal zatemňuje mysl. Jak jinak by mohl vysvětlit, že v noci slyší její hlas? Co jiného mu zbývalo než zacpat si uši a obrnit se proti té bolesti?

Zpozoroval modrou volavku, která se jako duch zvedla z rákosí, krásná, čistá, dokonalá, pohladila křídlem temnou hladinu a zmizela v koruně stromu. Byla pryč.

Stejně jako ona mu odlétla jeho Abby a opustila ho. Každý to říkal. Členové rodiny i přátelé. Služebnictvo si o tom šuškal. Že prý Abigail Rouseová utekla s nějakým pobudou a nechala tady manžela s dcerou - parchantem.

Třebaže ji nepřestával hledat v New Orleansu, v Baton Rouge i v Lafayette a sám jako duch pátral v zátoce, v osamělých nočních hodinách tomu začínal věřit.

Opustila jeho i své dítě.

Cítil, že odchází také, že už tu není docela přítomen. Trávil své dny jako v transu. A Bůh mu pomoz, nedokázal být ani otcem děcku, které se Abigail tolik podobalo a o němž pochyboval, že je z jeho krve. Pouhý pohled na ni v něm probouzel nesnesitelný zármutek.

Už ani nechodil do dětského pokoje. Nenáviděl se za to, jenže i cesta po schodech do třetího patra připomínala tonutí v moři zoufalství.

Tvrdili, že to není jeho dítě.

Ne. Lucian si zakryl tvář dlaněmi. Ne, tomu nemohl uvěřit. Bylo to přece dítě jejich lásky, důvěry a touhy. Jestli ani tohle není pravda...

Svšil ruce a popošel o pár kroků blíž k řece. Byla by vlahá, hřejivá, jako býval Abbyin úsměv. Hladká jako její pleť. A v tom ubývajícím světle měla téměř stejnou barvu jako její oči.

„Luciane!“

Ztuhl na kluzkém břehu.

Abby. Spěchala k němu, prodírala se šlahouny vrby, havraní vlasy jí splývaly po ramenou. Jeho srdce, zmrtvělé steskem, se jedním divokým skokem probudilo k životu.

A když pak poslední paprsek slunce dopadl na tu tvář, znovu zemřelo.

Claudine ho popadla za ruce. Prsty měla ledové strachem. V jeho očích na chvíli zahlédla něco strašného, viděla tam smrt.

„Tohle by si Abby nepřála. Nechtěla by, abys ztratil svou duši tím, že si vezmeš život.“

„Opustila mě.“

„Ne. To není pravda. Oni ti lžou. Je to všechno lež, Luciane. Ona tě milovala. Tebe a Marii Rose milovala nade vše.“

„Tak kde potom je?“ Vztek, dosud doutnající pod umrtvujícím žalem, vyrazil na povrch. Chytil Claudine za ramena a nadzvedl ji. Cosi zlovolehného v něm zatoužilo ji uhodit do tváře. Vymazat její spojení s Abigail a tím i svoje zoufalství. „Kde je?“

„Je mrtvá!“ vykřikla a její hlas rezonoval v prohrátém, těžkém vzduchu. „Zabili ji. Jen smrt ji mohla donutit opustit tebe a Rosii.“

Odstrčil ji a vrávoravě se opřel o nejbližší kmen. „Další šílenost.“

„Já to vím. *Cítím to*. Vidím to ve snech.“

„Já taky.“ V očích ho náhle pálily slzy, které rozpíjely podvečerní světlo. „I já mám sny.“

„Luciane, musíš mě vyslechnout. Tu noc jsem tam byla. Abby přišla nakrmit Marii Rose. Vždyť ona žila jen pro tebe a pro ni. Víím to, protože jsme se znaly odmalička. Do smrti si budu vyčítat, že jsem tu noc odešla z domu.“ Claudine zkřížila ruce na prsou, jako by chtěla udržet na místě svoje zlomené srdce. „A prosit ji za prominutí.“

„Vzala si šaty a šperky. Matka má pravdu.“ Stiskl rty, jako by tím chtěl vyjádřit neochvějnost, ale působil naopak jako člověk zmítaný pochybnostmi. „Musím se s tím smířit.“

„Tvoje matka Abby nenáviděla. Hned druhý den mě vyhodila ze služby. Bála se nechat mě v domě, abych náhodou něco nezjistila.“

Lucian se prudce otočil a tvář měl tak pokřivenou vztekem, až Claudine polekaně ustoupila. „Chceš, abych věřil, že matka moji ženu sprovodila ze světa a pak se ten zločin, hrůzu a hřích snažila zamaskovat tvrzením, že Abby utekla?“

„Já nevím, co se přesně stalo, ale Abby neutekla. Mama Rouseová byla u Evangeline.“

Lucian pohrdavě máchl rukou a zase se odvrátil. „Zase ty vaše voodoo nesmysly.“

„Evangeline měla vidění. Mluvila o krvi, bolesti a strachu. O nějakém smrtelném hříchu, o smrti a vodním hrobě. Povídala, že máš dvě poloviny a jedna z nich je černá jako pekelná jeskyně.“

„Takže jsem ji zabil já? Vrátil jsem se v noci domů a zavraždil svou ženu?“

„Dvě poloviny, které sdílely lůno, Luciane. Sleduj svého bratra.“

V těle ucítil ledové bodnutí, až se mu zvedl žaludek a zatočila hlava. „Nic takového už nehodlám poslouchat. Běž pryč, Claudine, a našemu domu se radši vyhni.“

Sáhl do kapsy, vytáhl hodinky na broži a vtiskl je dívce do dlaně. „Jen schovej tohle, pro dítě.“ Už ho ani nedokázal nazvat jménem. „Měla by mít něco po své matce.“

Zadívali se na ten symbolický šperk. Pro Abigail se čas zastavil. „Zabiješ ji znovu tím, že jí nebudeš věřit.“

„Drž se dál i ode mě.“ Klopýtal zpět k Manet Hallu, k tomu soukromému peklu. „Drž se co nejdál.“

„Ty to víš!“ vykřikla za ním Claudine. „Ty víš, že je to všechno lež.“

Pak si hodinky přitiskla k hrudi a přísahala, že malé Rose předá dědictví i pravdu.

*Manet Hall
únor 2002*

Declan z galerie pozoroval svítání. Nový den se hlásil růžovými a purpurovými tahy na plátně východní oblohy. Vzduch se ohříval každé ráno o něco víc. Ještě ani nepřišel březen a zima už se poroučela.

Zahrada, která se ještě před měsícem podobala spoušti, se začala probouzet do nové krásy. Přerostlé šlahouny, suché větve a plevel zmizely a na jejich místě se zjevovaly pěšiny, upravené keře, a dokonce trvalky, které ani nedostatek péče nezahubil.

Na starém kovaném altánku bujelo cosi, co zahradník Frank označil za vistárii, a opodál nadějně pučela skupina keřových azalek.

Declan tu měl ještě magnolie, myrtu, kamelie a jasmín. Zapisoval si všechno, co si z výkladu Franka a Frankie zapamatoval. Když jim sdělil

přání mít sloupy před vchodem porostlé kvetoucími šlahouny, shodli se, že nejlepší bude svačec „morning glory - ranní sláva“.

To jméno se mu moc zalíbilo. Rána zde byla přece plná slávy.

Jeho tělo už přivykalo pěti šesti hodinám neklidného spánku, na který se zmožil. Nebo ho jen poháněla jakási zvláštní nervozita.

Něco ho rozhodně nutilo ani na chvíli nepolevit, dokud rekonstrukci svého domu nedokončí. Tedy nejen svého.

Pokud v něm ale Abigail žila s ním, chovala se nevypočitatelně. Někdy se totiž Declan cítil naprosto klidný a v pohodě. Pak ho znenadání přepadal tísnivý strach. A jindy měl jen neodbytný dojem, že ho někdo sleduje.

No, to je ženská přesně pro tebe, říkal si jednou v duchu u ranní kávy. Chvíli je samý úsměv a vzápětí ti dá pár facek.

V tu chvíli spatřil Lenu, jak v doprovodu černého psa vychází zpoza stromů.

Nerozmýšlel se, odložil hrnek s kávou a sbíhal k ní po schodech z galerie.

Uviděla ho mnohem dřív. Schovaná v mlze za kmenem stromu chvíli stála opodál, hladila Rufuse po hlavě a prohlížela si dům i Declana.

Co ji na tomhle místě a na tom muži tolik přitahovalo? divila se. Na River Road a dál k Baton Rouge stálo mnoho starých honosných sídel.

A rozhodně existovalo i hodně pohledných mužů, kteří by se chtěli seznamovat.

Ale pouze tenhle dům v ní probouzel zvláštní zájem a představivost. Teď to vypadalo, že na ni stejně působí i muž, který jí právě běžel naproti v otrhané košili, ještě otrhanějších džínách, s dvoudenním strništěm na bradě.

Nerada po něčem toužila. Touha narušovala její plány. A pokud se upne ke konkrétnímu muži, mohla by jí narušit celý život, který tak pečlivě budovala cihlu po cihle, který se jí líbil, jak byl. Nový člověk znamenal nevíтанou změnu a v horším případě mohl ty její cihličky docela rozmetat.

Od té noci, co ho pozvala do své postele, si Declana držela od těla. Asi jen proto, aby si dokázala, že to zvládne.

Ale teď pro něho měla připravený úsměv jako kočka na lovu. Pozorovala Rufuse, jak se k Declanovi žene ranní mlhou.

Pes vyskočil, olízl mu tvář a pak se zhroutil na záda a vystavil břicho k drbání.

Lena věděla, že je to psí vyjádření naprosté oddanosti.

Takže okouzлил i psa, pomyslela si, když se Declan ke zvířeti sehnul, drbal ho a zápasil s ním. Ten má příliš velký šarm, aby to mohlo být k užitku. Zvlášť pro ni.

„Rufusi!“ zavolala a pes se zvedl tak rychle, že Declana málem porazil. Lena se smíchem vyhodila do vzduchu míček, který nesla v ruce, a před dopadem ho zručně chytila. Rufus nadšeně zaštěkal. Hodila míček vysoko nad rybník. Pes vyrazil za ním, zachytil ho nad vodou a teprve pak s mocným šplíchnutím rozrazil hladinu.

„Vy dva byste se uživilí v cirkuse.“ Zatímco Rufus plaval ke břehu, Declan přistoupil k Leně a za lokty ji zvedl do vzduchu. Sledoval, jak překvapeně zamrkala, ale pak už jí zakryl ústa vášnivým polibkem.

Chytila se ho za košili, ne kvůli rovnováze, ale aby se dotkla svalnatého, horkého těla pod ní.

Pes hrdelným štěkotem ohlásil splnění úkolu, pak se otřepal a Lenu s Declanem zmácel. Nedivila by se, kdyby voda na její rozpálené kůži zasyčela.

„Dobré ráno,“ prohodil Declan. „Kde jsi?“

„Huh.“ Musela uznat, že vítat umí všemi způsoby skvěle. Odhrnula si vlasy z tváře. „A ty?“ odpověděla mu otázkou a pohladila jeho zarostlou tvář. „Potřeboval bys oholit.“

„Kdybych tušil, že sem máš namířeno, udělal bych to.“

„Neměla jsem to v plánu.“ Sehnula se pro míček u svých nohou a znovu ho hodila Rufusovi. „Jen si hraju s babiččíným psem.“

„Je v pořádku? Říkalas, že u ní přespáváš, když se necítíš dobře.“

„Jen to na ni trochu dolehlo, nic víc.“ Kruci, jestli ji ten jeho zájem nedojímá. „Postrádá dědu. Vzali se, když jí bylo sedmnáct, a zemřel v jejích osmapadesáti. Po víc než čtyřiceti společných letech se lidské životy dokonale propojí.“

„Myslíš, že bych se u ní měl stavit?“

„Tebe ráda uvidí.“ Protože Rufus už zase netrpělivě vrtěl ocasem, odhodila balónek.

„Povídalas, že má sestru. Ještě nějaké příbuzné?“

„Dvě sestry a bratra, všichni žijí.“

„A děti?“

Lena se očividně uzavřela. „Tady má jenom mě. Už jsi byl ve městě na oslavách?“

Zapovězené území, uvědomil si Declan, ale nechal to pro tu chvíli být. „Ještě ne. Myslel jsem, že vyrazím dneska. Pracuješ?“

„Do Popeleční středy v jednom kuse. Lidi před postní dobou rádi hodně pijou.“

„To se asi moc nevyspíš. Vypadáš unaveně.“

„Protože obvykle tak brzo nevstávám. Jenže babička je ranní ptáče, a když vstává ona, musí všichni.“ Zvedla ruce nad hlavu a protáhla se. „Ty si taky ráno nespíš, vid’?“

„To jen teď. Nepůjdeš dál? Uvařím kávu a můžeš se podívat, čím jsem se bavil ve volném čase, který jsem nesměl strávit s tebou.“

„Mám honičku.“

„To už jsi říkala.“

Zamračila se, až jí mezi obočím naskočila dlouhá, mělká vráska. „Myslela jsem to vážně.“

„Netvrdím, že ne. Ale moje přítomnost tě rozčiluje. To mi nevadí, Leno.“ Zatahal ji za vlasy a pobavilo ho, jak se zlobí. „Ale vadilo by mi, kdyby sis myslela, že se spokojím s jednou společnou nocí.“

„Budu s tebou spát, jen kdy já budu chtít.“

„A taky by mi vadilo,“ pokračoval nevzrušeně, ale uchopil ji pevně za paže, aby se nemohla otočit, „kdyby sis myslela, že mi šlo jen o to, dostat tě do postele.“

„Muži se mě smějí dotknout, až když jim to dovolím,“ odstrčila ho.

„Tos ještě nepotkala mě.“ Jeho ruce i tón byly jako z ocele. „Uklidni se. Hádkami bys mě stejně neodradila. Chtělas mi tenhle týden dát distanc, fajn. Jsem docela trpělivý, ale všechno líbit si taky nenechám. Nemůžeš si myslet, že na mně budeš štípat dříví, Leno.“

Po zlém s ním tedy nic nesvede, uvědomila si. Nepochybovala sice o tom, že by ho dokázala slušně vyprovokovat, což by mohlo být docela zajímavé a zábavné. Ale šanci na úspěch viděla jen padesátiprocentní.

Nerada prohrávala.

Proto ho radši pohládila po tváři. „Ale *cher*, přece by ses nezlobil.“ Její hlas se náhle podobal tekutému hedvábí. „Jsem taky trochu podrážděná. Ale to je tím, že jsem brzy vstala. Nemám v úmyslu zraňovat tvoje city.“

Zvedla se na špičky a líbla ho na tvář.

„A co tedy *máš* v úmyslu, Angelino?“

Způsob, jakým vyslovil její celé jméno, ji znovu naježil. Znělo to jako varování. „No tak, Declane... Líbíš se mi. A tu noc minulý týden jsi mě vážně rozhicoval. Užili jsme si to oba, nebo ne? Ale neměl bys z toho dělat víc, než to bylo.“

„A co to bylo?“

Trhla rameny. „Uspokojivá mezihra. Co to nechat být a zůstat dobrými přáteli?“

„To je jedna možnost. A druhá zas takhle...“ Prudce ji k sobě přitiskl a zvedl na špičky. Pak začal pustošit její rty, tentokrát jako smyslů zbavený, jako by jí chtěl na tvář vypálit znamení.

Rufus varovně zavrčel, když se začala bránit, ale Declan ho ignoroval. Popadl ji vzadu za vlasy a zaklonil jí hlavu, aby mohl polibek prohloubit. Projevily se v něm jeho hněv, zklamání i žádost.

Nedokázala dlouho odolávat. Jeho emoce pronikaly hluboko do ní a osvobozovaly potřeby, které se tam snažila uvěznit. Přidušeně zaklela, objala ho kolem krku a ohnivý polibek mu vracela.

Rufus se s kňučením pustil do okusování balónku.

„Ještě jsme spolu neskončili.“ Declan ji majetnický pohladil po pažích.

„Možná ne.“

„Dneska večer tě vyzvednu po práci a zavezu domů. Ve středu, až se to ve městě trochu uklidní, bys zase mohla přijít ty za mnou. Na večeri.“

Zmohla se na úsměv. „Ty budeš vařit?“

Zazubil se a políbil ji na čelo. „Překvapím tě.“

„Jako vždycky,“ odpověděla už na odchodu.

Měla na sebe zlost. Nejen proto, že prohrála jednu bitvu, ale hlavně kvůli své zbabělosti. Nic než zbabělost ji do té hádky nevehnalo.

Procházela kolem zátoky, zatímco Rufus odbíhal dál do lesa s nadějí, že vyplaší králíka nebo veverku.

Zastavila se před vstupem na pozemek, který byl od nepaměti známý jako Zátoka Rouseových. Tenhle záhadný svět s pomalu tekoucím proudem, stíny cypřišů a těžkými vůněmi byl stejně jejím domovem jako svět křivolakých uliček plných života ve Francouzské čtvrti.

Sem utíkala v dětství. Tady se naučila, jaký je rozdíl mezi střizlíkem a vrabcem, jak se vyhnout hnízdům hada ploskolebce, jak nahodit udici a ulovit k večeri malého sumce.

Tady nechala své srdce stejně jako ve městě svoje ambice. A nepřicházela sem, jen když se zastesklo babičce, ale hlavně když se zastesklo jí samé.

Na hladině zahlédla nozdry aligátora. Byl pro ní symbolem toho, co číhá v hlubině a stáhne člověka v několika vteřinách, pokud si nedá pozor.

V Declanu Fitzgeraldovi toho číhalo také dost. Kdyby to byl jen rozmazlený synáček z bohaté rodiny, co chce na chvíli změnit vzduch,

užívala by si té známosti, a až by se navzájem omrzeli, bez výčitek by ho nechala jít.

Mnohem hůř se ale odchází od někoho, koho si začínáte vážit. Na Declanovi obdivovala sílu, zaujetí a smysl pro humor. Jako přítel by byl k nezaplacení.

Jako milenec jí naháněl hrůzu.

Chtěl toho až příliš. Jasně cítila, jak ji do sebe doslova vsakuje. Děsilo ji to zvlášť proto, že netušila jak to zastavit.

Chvíli si pohrávala s klíčkem na krku a zadívala se na babiččin lesní domek. Však ono se to nějak poddá, uklidňovala se. Jako vždycky. Nasadila úsměv a urazila posledních pár kroků k domu. Babička, s velkým slamákem na hlavě, plela bylinkovou zahrádku.

„Cítím domácí chleba,“ zavolala na ni Lena.

„Tmavý chleba. Mám tam i jeden bochník pro tebe. Můžeš si ho odvézt domů.“

Odette se narovnala a dala si ruku v bok. „A jeden bys mohla odnést i tomu hochovi z Manet Hallu. Moc dobře tam asi nejl.“

„Vypadá zdravě.“

„Dost zdravě, aby se do tebe zakousl.“ Vrátila se k pletí, pevně rozkročená v pracovních botách. „Zkusil to i dneska ráno? Máš takový ten pohled v očích...“

Lena přišla blíž a usadila se na schůdku vedle bylinkového záhonu. „Jaký?“

„Takový, co má ženská, když na ni chlap sáhl a práci nedokončil.“

„Kdyby o to šlo, umím to dokončit i sama.“

Odette si se smíchem odrkla a utrhla snítku majoránky. Rozemnula několik lístků pod nosem a požitkářsky nasála jejich vůni. „Proč si sám škrábat, co svědčí, když to může udělat někdo jiný? Možná vypadám na sedmdesát, ale ještě poznám schopného a šťavnatého muže.“

„Můj život přece neřídí sex, babi.“

„To ne, ale rozhodně ho může zpříjemnit.“ Znovu se narovnala. „A ty nejsi jako Lilibeth, *t poulette*. „

Kotátko, to oslovení z dětství Lenu zahrálo u srdce. „Já vím.“

„Ale to ještě neznamená, že musíš zůstat sama, když v tobě někdo zapálí tu správnou jiskru.“

Lena si od babičky vzala nabízenou snítku majoránky a pošimrala se sní na tváři. „Jenže jemu jiskra asi stačit nebude. Mám dojem, že zadělává na pořádnou hranici.“ Opřela se o lokty a přehodila si vlasy na záda. „Až doted jsem se spálit nenechala a tak to taky zůstane.“

„Jenže jsi šla z extrému do extrému. Neumíš najít zlatou střední cestu. Jsi moje holčička, i když dávno dospělá, a tak ti musím říct tohle: Ženská může žít sama, pokud k tomu má pádný důvod. Ale strach z klopýtnutí pádný důvod není.“

„A co bude, jestli si dovolím zamilovat se?“ dožadovala se Lena. „A pak, až se nabaží zátoky a uteče zpátky do Bostonu? Nebo si se mnou trochu užije a najde si někoho jiného?“

Odette si postrčila klobouk do týla a zatvářila se zděšeně. „A co když přijde povodeň a spláchne nás do Mississippi? Proboha, Leno, takhle nemůžeš uvažovat. Kam bysme došli?“

„Žilo se mi dobře, když tu nebyl, a bude, i když odejde.“ Posmutněla, a tak aspoň pohladila Rufuse, který tiskl hlavu k její noze. „A ten dům, babičko, ten dům, který se tak urputně snaží vzkřísit, je přece symbolem toho, co přijde, když se spojí dva lidi z odlišného prostředí. Jsem přece její krev, tak bych to měla vědět.“

„Nevíš nic.“ Odette vzala Lenu za bradu. „Kdyby se nemilovali, kdyby se Abigail a Lucian nemilovali a nepočali dítě, nebyly bychom tady ani ty, ani já.“

„A kdyby k sobě patřili, nedopadlo by to s ní tak zle a nemusela teď v tom domě strašit.“

„Ale zlato,“ v Odettině hlase se projevil všechnen soucit, jehož byla schopná, „tam nestraší duch Abby Rouseové.“

„A kdo teda?“

„Mám dojem, že to musí zjistit nový majitel. A možná mu máš pomoci právě ty.“

Odette nasála vůni z kuchyně. „Chleba je hotový,“ řekla těsně předtím, než se ozval časový spínač. „Zaneseš mu teda jeden bochník?“

Lena stiskla zuby. „Ne.“

„Jak chceš.“ Odette vyšla po schodech k zadním dveřím. „Tak se o to třeba postarám sama.“ Když se ohlédla, oči jí šibalsky zasvítily. „A možná ti ho vyfouknu přímo před nosem.“

Declan nechal okna i dveře v přízemí dokořán. Ry Cooder na stereu vyhrával svižné rhythm & blues a Declan do taktu roztíral první vrstvu laku na nově zbroušené podlaze v salonu.

Celé tělo ho bolelo. Všechny svaly i klouby se ozývaly se stejným zanícením jako Ry Cooder. Declan doufal, že mu fyzická námaha při broušení podlahy pomůže od špatné nálady. A když to nezabralo, zkoušel to znovu při soustředěném natírání.

Růžové svítání nesplnilo, co slibovalo.

Že ho ta ženská ale dokázala naštvat, myslel si. Dobře věděla, jak na to. Jeden večer se k němu celá žhavá vine v posteli a pak mu nedovolí víc než konverzaci po telefonu.

Rozčiluje se a vzápětí ho s úsměvem pokouší. To jejich krásné rande by dokonce označila za lásku na jednu noc.

Na to se jí vykašle.

„Ale, *cher*, snad by ses nezlobil?“ napodobil ji. „Tos ještě neviděla, jak se umím zlobit, kotě.“

„Vypadáš, jako by ses měl brzy pomátnout.“

Declan se prudce otočil a rozlil trochu laku. Pak se opravdu málem zhroutil, když uviděl paní Odette na prahu salonu.

„Neslyšel jsem vás.“

„Ani se nedivím.“ S výsadou svého věku přistoupila k přenosnému stereu a ztišila lamentujícího zpěváka.

„Coodera mám taky ráda, ale ne takhle nahlas. Přinesla jsem ti čerstvě upečený tmavý chleba. Ale nenech se rušit. Zanesu ho do kuchyně.“

„Za minutu jsem u vás.“

„Kvůli mně od práce nevstávej, zlato.“

„Ne, prosím, jen něco dokončím. A v lednici je něco... už ani nevím co... k pití. Nalijte si zatím, ano?“

„Ráda. Už začíná být pěkné dusno, a to ještě nepřišel březen. Nespěchej.“

Když rozetřel menší kaluž laku, našel Odette před vitrínou v kuchyni, jak prohlíží vystavené předměty.

„Moje maminka měla přesně takovou formu na wafle. A takovýhle peckovač pořád ještě někde mám. Jakpak se říká tady těm miskám? Nemůžu si vzpomenout.“

„Fiesta misky.“

„No ano, to zní slavnostně, že? A za tyhle staré láhve jsi taky zaplatil?“ „Bohužel ano.“

Odette udiveně mlaskla. „Lidi dnes prodají všechno. Ale vypadají hezky. Měl by ses zajít podívat ke mně do kůlny. Tam určitě najdeš něco, co by se ti líbilo.“ Otočila se a souhlasně kývla na vybavení kuchyně. „Je to tady moc hezké, Declane. Opravdu.“

„Ještě chybí přepážky a dřevěné obložení spotřebičů.“

„Je to krása,“ opakovala. „A salon, kde teď pracuješ, taky nemůže vypadat líp.“

„Nakoupil jsem do něj nábytek. Jsem trochu v předstihu. Nesednete si, paní Odette?“

„Jen na minutku. Přinesla jsem ještě něco, co bys možná rád měl. Dalo by se to postavit na krbovou římsu v salonu nebo kdekoli jinde.“

Posadila se k novému stolu a vytáhla z tašky obrázek v hnědém koženém rámečku. „Fotografický portrét Abigail Rouseové.“

Declan ho vzal do ruky a chvíli mlčky zíral na ženu, která ho tolik děsila ve snech. Mohla by to docela dobře být Lena, napadlo ho, až na tu jemnost ještě nedospělého obličeje. Tahle dívka měla oblejší tváře a oči s těžkými víčky až příliš ustrašené a plaché.

Tak mladá, napadlo ho. A nevinná, i v těch vycházkových šatech s vysokým kožešinovým límcem a šikmo posazeném kloboučku s pery.

Tohle bylo ještě dítě, uvědomil si, kdežto Lena dávno dospěla.

„Krásná,“ řekl nahlas. „Krásná a mladičká. Člověka až bolí u srdce.“

„Moje babička tvrdila, že jí tady může být tak osmnáct. Ale víc určitě ne, protože devatenáctých narozenin se nedožila.“

Jakmile to dořekla, kdesi nahoře práskly dveře, jako by měl někdo zlost. Odette pokojně zvedla oči ke stropu. „Vypadá to, že tvůj duch taky nějak šílí.“

„To začalo až dneska. Instalatéřův kluk odsud před pár hodinami utekl jako zajíc.“

„Ale ty se k tomu nechystáš.“

„Ne.“ Posadil se naproti Odette a znovu se zadíval na plachý, důvěřivý úsměv Abigail Manetové. „Já nikam neuteču.“

Masopustní průvod byl hotový blázeň. Hudba, masky a sročené davy tvořily směs tónů radostně nevinných i hrubě sexuálních. Declan pochyboval, že většina přihlížejících turistů chápe nebo se zajímá o smysl slavnosti - původní potřebu co nejvíc si užít před čtyřicetidenním půstem.

Zatoužil také nasát atmosféru, a tak se chvíli procházel davem, a dokonce zachytil pár laciných zlatých korálků, které někdo rozhodil z galerie. Uši mu zvonily ryčnou hudbou žesťů a divokým smíchem.

Uvědomil si, že pohled na nahá řadra, která nějaké studentky věrně tradici ukazovaly světu, by ho méně rozčiloval po několika drincích.

Stejně jako náruživý francouzský polibek, kterým ho bez varování obšťastnila cizí žena v masce. Jazyk, který mu pronikl do úst, na něho přece jen přenesl trochu té sladké a veselé opilosti.

„Dík,“ zakoktal, když se vyprostil z jejího objetí.

„Vrať se ještě,“ vykřikla na něho maska. „*Laissez les bon temps rouler!*“

” Nechtěl se nechat ovládnout hezkou chvílí, jak navrhovala, pokud šlo o cizí jazyky v jeho ústech. Raději se jí ztratil v davu.

Možná už přece jen stárnu, pomyslel si, anebo za to mohla jeho bostonská výchova, že najednou zatoužil sednout si někde stranou a maškarní rej sledovat zpovzdálí, než se jím nechat převálcovat.

Dveře do baru Et Trois byly otevřené, takže muzika zevnitř se mísila s tou na ulici. Musel se protlačit davem na chodníku a pak k barovému pultu, kde se vmáčkl mezi hosty.

Místnost zaplnily kouř, hudba a dusot mnoha párů bot na tanečním parketu. Na jevišti vyluzoval houslista tak divoké zvuky, že se mu každou chvíli musel vznítit smyčec.

Lena jednou rukou točila pivo a druhou nalévala do sklenice bourbon. Dva další barmani měli stejně hodně práce, a přitom stoly obsluhovaly ještě čtyři najaté servírky.

Declan si všiml smějících se raků na policičce za barem a neskonale ho to potěšilo.

„Pivo a rum s džinem,“ zvolala Lena a vsunula sklenice do natažených rukou. Když si všimla Declana, ukázala na něho prstem, ale dostala se k němu až po obslužení dalších tří zákazníků.

„Co byste si přál, mladý pane?“

„Tebe. Ale je tady narváno. Lidi stojí i venku přede dveřmi.“

„Tomu se říká *banquette*,“ vysvětlovala. Měla dozadu stažené vlasy, poseté zlatými a fialovými navlékacími korálky. Stříbrný klíček se jí lepil ke kůži zbrocené potem. „Můžu ti něco nalít, *cher*, ale na povídání nemám čas.“

„Mohl bych pomoci?“

„S čím?“ nechápala.

„S čímkoli.“

Další zákazník se vecpal k baru vedle něho a poručil si tequilu sunrise a točené pivo.

Lena se natáhla pro láhev a postavila se za pípou. „Uměl bys sklízet ze stolů, právníku?“

„To bych snad zvládnul.“

„Ta zrzavá číšnice. Marcella.“ Kývla hlavou kamsi do sálu. „Vyříd' jí, že jsi najatá výpomoc. Vysvětlí ti, co máš dělat.“

Kolem půlnoci už měl dojem, že do kuchyně odvezl půl tuny špinavého nádobí a horu cigaretových špačků.

K tomu ho neustále někdo štípal a plácal do zadku. Co to ty ženské mají na mužském pozadí? Někdo by o tom měl sepsat studii.

Nakonec nad tím mávl rukou, a nechal se dokonce stáhnout na klín jednou obrovitou zákaznicí.

Bylo to, jako by ho pohltil stopadesátikilový polštář nasáklý bourbonem.

Kolem druhé hodiny v noci nevycházel z údivu, co lidské tělo všechno snese a musel přehodnotit svoje někdejší názory na zručnost a výdrž zaměstnanců v pohostinství.

Na diškrecích si vydělal šedesát tři dolarů a osmdesát pět centů a přísahal, že až odsud vyjde, spálí šaty, co má na sobě.

Ve tři byl bar stále plný lidí a Declan musel uznat, že se mu Lena záměrně nevyhýbá. A pokud ano, měla pro to dobrou výmluvu.

„V kolik hodin zavíráte?“ zeptal se, když ji míjel s dalším vozíkem nádobí na cestě do kuchyně.

„Až se lidi rozejdou.“ Nalila pivo do umělohmotných kelímků, které zákazníci chtěli na cestu.

„A stane se to někdy?“

Usmála se a trochu unaveně se rozhlédla po místnosti. „O karnevalu málokdy. Běž klidně domů, *cher*. My tady zůstaneme určitě ještě víc než hodinu.“

„Vydržím.“

Odvezl nádobí a k baru se vrátil právě ve chvíli, kdy Lenu začínali otravovat tři silně podnapilí muži, tedy spíš kluci, jak si Declan všiml.

Snažila se je usměrnit, ale moc to nezabíralo.

„Jestli chcete vydržet do čtvrtka, měli byste trochu brzdit.“ Postavila pod pípů dva kelímky. „Nechystáte se náhodou řídit, že ne?“

„Jasně že ne.“ Kluk v tričce s emblémem Michiganské univerzity se naklonil přes pult. „Máme pokoj hned tady v hotelu Royal. Co kdyby ses tam se mnou podívala, kotě? Svlíknul bych si tě. Trochu bysme si zařádili...“

„To je lákavá nabídka, *cher*, ale mám plné ruce práce.“

„Se mnou bys je měla plný něčeho jinýho,“ popadl se v rozkroku a jeho dva kumpáni se rozřehtali.

Declan přistoupil blíž a vzal Lenu majetnický kolem ramen. „Navážíte se do mý holky.“ Ucítil, jak pod jeho dotykem ztuhla, a hoch z Michiganu se zatvářil vyzývavě.

Za jiných okolností si ten štíhlý chlapec nejspíš sám stlal postel a navštěvoval babičky v domovech důchodců, pomyslel si Declan. Nebo chránil přírodu a zachraňoval toulavá koťata. Jenže teď byl nechutně opilý, nadřžený a tupý.

A potvrdil to tím, že na Declana vycenil zuby. „Radši táhni do hajzlu. Nebo chceš jít ven, abych ti moh nakopat prdel?“

Declan se medově usmál. „Proč bych se s tebou měl prát, když vlastně obdivuješ můj dobrý vkus? Je nádherná, co? Kdybys to na ni vůbec nezkusil, myslel bych si, že ses tak opil, až se ti kalí zrak.“

„Vidím docela dobře, hajzle.“

„Jasně. Tak to vás můžu pozvat na drink. Lásko, ty piva jsou na mě.“

Declan se ležérně opřel o bar a kývl na školní znak. „Jarní prázdniny? Co studuješ?“

Kluk překvapeně zamrkal a pak vybafl. „A co ti je po tom?“

„Jsem jen zvědavý.“ Declan k nim přistrčil misku s preclíky a sám si jeden vzal. „Na Michiganu učí moje sestřenice - angličtinářka Eileen Brennanová. Možná ji znáte.“

„Profesorka Brennanová je vaše sestřenice?“ Zarputilý tón se ihned změnil v překvapeně přátelský. „Minulej semestr mě málem vyhodila od zkoušky.“

„Je to ostrá holka, taky mi občas nažene strach. Tak až ji potkáš, pozdravuj ji od Deca. Tady máš to pivo.“

Bylo půl páté, když Lena odemykala svůj byt nad barem. „S těmi pitomými šudáky jsi to skouel moc hezky, *cher*. Tak hezky, že ti odpustím i ty silácké řeči o ‚mojí ženský‘.“

„Ale ty jsi moje ženská, jen ti to ještě nedošlo. A ty tři byli navíc dost jednoduší. Eileen má na té škole slušnou reputaci, takže o ní určitě museli slyšet.“

„Jiní chlapi by rádi předvedli svoje svaly.“ Odložila klíče v chodbě na stolek. „Radši by se s tím druhým chvíli váleli po chodníku, jako by si tím dokazovali, že ho mají většího.“ Unaveně si z vlasů stáhla korálky a zadívala se na Declana. „To asi ten právník v tobě ti rozmlouvá pustit se do rvačky.“

„Tomu zelenáčovi bylo jen něco přes dvacet.“

„Čerstvých jednadvacet. Ptala jsem se.“

„S dětma se neperu. A navíc děsně nerad dostávám pěstí do obličeje. Hodně to bolí.“ Nadzvedl jí prstem bradu. Vypadala vyčerpaně. „Dlouhá šichta, co?“

„Takhle to bude až do příštího čtvrtka. Díky za pomoc, zlato. Držel ses statečně.“

Víc než to, uvědomila si. Dokonale zapadl do pracovního prostředí a jeho rytmu. Okouzlit pár zákazníků, toleroval nenechává ruce a konfliktním situacím se vyhýbal s vtipem.

Čím víc ho znala, tím víc bylo co poznávat.

Ze zadní kapsy vytáhla obálku.

„Co to je?“

„Výplata.“

„Ježíši, Leno, já nechci tvoje peníze.“

„Kdo pracuje, musí dostat zaplacen. Urazil bys mě.“ Vsunula mu je do ruky. „Ale jde to mimo účetní knihu, nechce se mi úřadovat.“

„Tak fajn.“ Nacpal obálku do kapsy. Později jí za to něco koupí.

„A teď by sis zasloužil hezké spropitné.“ Ovinula mu paže kolem krku a přitiskla se k němu celým tělem. S otevřenýma očima ochutnávala jeho rty a razila si tak cestu k omamnému polibku.

Pohládl ji po bocích a pak ji zvedl tak, aby se mu nohama zahákla kolem pasu. „Potřebuješ si dát nohy nahoru.“

„Mmmm. To teda jo.“

Mazlil se s jejím hrdlem, uchem, pak se vrátil zpět ke rtům a přitom ji odnášel do ložnice. „Víš, co teď udělám?“

Pod úlevou, že už nemusí stát na bolavých nohou, začala přece jen doutnat touha. „To asi tuším.“

Položil ji na postel a zaslechl, jak si slastně povzdechla, že už konečně leží na zádech. Pak jí sundal jednu botu. „Dám ti něco, po čem všechny ženy touží.“ Odhodil botu, vlezl na postel a zul i druhou.

Lena se šelmovsky usmála. „Půjdem nakupovat k Saksovi?“
„Něco lepšího.“ Přejel jí břicho prstů po nártu. „Masáž nohou.“
„Co?“

S úsměvem jí začal mnout chodidlo a prsty, až se jí oči požitkářsky zamlžily.

„Hmmm, ty máš ale šikovné ruce.“

„Uvolni se a užívej si to. Fitzgeraldova reflexologická léčba je známá po celém světě. V nabídce máme i masáž celého těla.“

„To věřím.“

Urputná bolest nohou postupně polevovala. Když se propracoval k lýtkům, vyčerpané svaly se chvěly únavou i rozkoší.

„Vezmeš si po karnevalu nějaké volno?“

Už usínala a z posledních sil se soustředila na jeho hlas. „Na Popeleční středu.“

„Páni, ty jsi ale ulejšák.“ Nedbale ji líbnul na koleno. „Pojď, svlíknem ti to oblečení.“

Rozepnul jí džíny. Nadzvedla boky a pak se líně protáhla. Určitě už nevěděla, že jí slova splývají. „Co mi chceš ještě masírovat, *cher*?“

Potěšil se hlazením jejích řader, její slastnou reakcí na ten dotyk a jemným polibkem. Vyhrnul a stáhl jí triko, rozepl vpředu podprsenku a líbal ta řadra, až se Lena pohostinně prohnula v kříži.

Pak ji prudce obrátil na břicho a začal jí masírovat krk. Zasténala. „To jsem si mohl myslet,“ oznámil jí. „Většinu napětí si nosíš tady. Stejně jako já.“

„Ach bože.“ Pokud si v té chvíli něco přála, pak aby nepřestal dělat, co dělá. „Mohl by sis tím dobře vydělávat.“

„Taky začnu, až selžou jiné možnosti. Máš tady několik hodně tvrdých uzlíků. Ale doktor Dec to dá do pořádku.“

„Já si moc ráda hraju na doktora.“

Očekávala, že každou chvíli změní rytmus, že se jeho ruce začnou dožadovat. Byl sice moc milý, pomyslela si v polospánku, ale pořád jenom chlap.

Jen si tak trochu zdřímne a on ji za chvíli určitě probudí.

První věc, kterou si pak uvědomila, bylo slunce opírající se do oken. Zamžourala na budík a zjistila, že ukazuje půl jedenácté. To už je ráno? divila se nechápavě. Jak může být ráno?

Probudila se úhledně přikrytá, jak by to asi udělala její babička. Ale byla v posteli sama.

Překulila se na záda, zívla a protáhla se. Trochu šokované si uvědomila, že ji absolutně nic nebolí. Nohy, záda ani krk.

Doktor Dec odvedl solidní práci, usmála se. A teď se jistě doma užívá, že za to nedostal řádně zaplacen. Těžko mu to mohla vyčítat, když se o ni tak hezky staral a ona tam jen ležela jako mrtvola.

Musím mu to vynahradit, řekla si, když vylézala z postele, aby před sprchováním postavila na kávu.

Zašla do kuchyně, kde zůstala překvapeně zírat na plnou konvici kávy a rukou psaný lístek. Nastavila kávovar na ohřívání a chopila se vzkazu.

Musel jsem odejít. Dnes ráno čekám truhláře s přepážkami. Netušil jsem, kdy se vzbudíš, tak jsem kávu radši vypnul. Je čerstvá od sedmi deseti ráno, kdybys náhodou spala až do večera. Mimochodem, ve spánku ti to moc sluší.

Zavolám později.

Declan

„Nejsi ty ale zvláštní člověk,“ zamumlala a klepla si lístkem do dlaně. „Kdo se v tobě má vyznat.“

*

Nejdřív se musela stavit v baru, aby dohlédla na ranní směnu a dodávku zásob. Pak ale potřebovala ukojit svou zvědavost a rozjela se na Manet Hall.

Dveře našla otevřené. Uvědomila si, že je asi jediný, kdo by v jejich kraji nechal vstupní dveře takhle dokořán. I když žije na venkově, někdo by mu měl vysvětlit důležitost zabezpečení domu.

Odněkud ze zadního křídla zaslechla lomoz řemeslníků, ale nespěchala tam.

Její pozornost nejdřív zaujal salon. Dřepla si, aby se mohla dotknout nablýskané podlahy. Lak už byl tvrdý a suchý, a tak vešla dovnitř a rozhlížela se.

Declan se dobře staral o to, co mu patří, napadlo ji. Věnoval pozornost detailům. Barvy, dřevo, elegantní krb, třpytivá okna, která nejspíš vlastnoručně umyl...

Jistě taky sám pokoje zařídí nábytkem, se stejnou péčí a pozorností.

Ještě nepoznala muže, který by se něčím takovým... obtěžoval, zvolila v duchu nejlepší výraz. S věcmi, ale i s lidmi. A možná, musela uznat, se zatím nestýkala s tím správným druhem mužů.

„Tak co na to říkáš?“

Otočila se. Stála zarámovaná světlem z oken proti Declanovi na prahu. „Říkám, že je pro ten dům dobré, že jsi tady ty. Mám dojem, že předem vidíš, jak by měl vypadat, a nakonec mu znovu vzdechneš život.“

„To je hezké,“ přistoupil k ní. „Moc hezké. Vypadáš odpočatě.“

„Muž by ženě asi neměl říkat, že vypadá odpočatě, ale spíš báječně.“

„Tak vypadáš vždycky. Ale dneska ještě navíc odpočatě.“

„Pěkně mluvíš.“ Přešla pár kroků ke krbu a pohladila jeho římsu. Vtom se zarazila u staré fotografie mladé ženy. „Abigail,“ zašeptala a pocítila nenadálou bolest, zasahující velmi hluboko.

„Paní Odette mi ji dala. Vypadá trochu jako ty.“

„Ne, já jsem nikdy nepůsobila tak nevinně.“ Lena chtě nechtě pohladila prstem tu mladičkou, dychtivou tvář.

Tu fotku dobře znala. Dokonce ji mnohokrát pečlivě zkoumala, zvláště v době, kdy se dověděla o záhadném a romantickém příběhu s ní spojeném. Tehdy byla tak mladá, že v tragédii ještě spatřovala romantiku.

„Divné,“ řekla, „vidět ji tady. Vidět tady moji součást.“

„Ona sem patří. Stejně jako ty.“

Raději to přeslechla a setřásla smutek, který v ní vy volávaly jasné tmavé oči na fotografii. Obrátila se k Declanovi a pátravě si ho prohlížela. Pracovní oblečení, pás s náradím a jednodenní strniště. Stále hůř si ho uměla představit v proužkovaném obleku s drahou koženou aktovkou.

A stále hůř si uměla představit svůj život bez něho.

„Proč jsi dneska ráno odešel?“

„Nenašlas vzkaz? Jsou tu truhláři.“ Ukázal palcem ke kuchyni. „Musel jsem je prosit a slíbit bonus, aby si na mě udělali čas v sobotu dopoledne.“

„Tak jsem to nemyslela. Přece jsi včera nepřišel do města, abys pracoval - jak dlouho? - celých šest hodin u nádobí a masíroval mi nohy, protože v pátek večer nemáš nic lepšího na práci. Šlo ti o sex, *cher*, a odešel jsi bez něho, pročpak?“

Cítil, jak zlost nahlodává jeho pohodovou ranní náladu. „S tebou je vážně potíž, Leno. Máš talent měnit jednoduché věci v komplikované.“

„To proto, že nic není tak jednoduché, jak se zdá.“

„Fajn, tak si to ujasníme. Přišel jsem, protože jsem tě chtěl vidět. Obsluhoval jsem lidi v baru, protože jsem ti chtěl pomoci. Masíroval jsem ti nohy, protože jsi na nich dvanáct hodin běhala. Pak jsem tě nechal spát,

protože ses potřebovala vyspat. Copak pro tebe nikdy nikdo něco neudělal jen tak?“

„Muži obvykle ne, ledaže by chtěli něco na oplátku. O co jde vlastně tobě, Declane?“

Raději počkal, až se první nával zlosti přežene. „Víš, tohle je docela urážlivé. Jestli máš dojem, že za všechno se platí, mám právě teď asi dvacet minut čas. Můžeme zajít nahoru a rozdat si to. V opačném případě mám hodně práce.“

„Nechtěla jsem tě urazit.“ Ale už docela jasně viděla, že se jí to podařilo. „Jen ti prostě nerozumím. Chlapi, co jsem blíž poznala, by se naštvali, že mezi námi ráno k ničemu nedošlo. Čekala jsem, že se budeš taky zlobit, a docela bych to chápala.“

„To je tak těžké pochopit, že mi na tobě záleží natolik, že se pro jednou vzdám sexu a nechám tě odpočinout?“

„Ano.“

„Možná to není urážlivé, ale spíš smutné.“ Všiml si, jak mírně zčervenala ve tváři, protože ji ta slova zasáhla. Cítila se trapně. „Já všechno neomezuju jen na sex. Je to příjemná věc, ale rozhodně ne ta hlavní.“

„Chci prostě vědět, na čem jsem. Když to člověk neví, nemůže se rozhodnout, jestli to chce nebo ne, a kterým směrem se pak vydá.“

„A ty se ve mně nevyznáš.“

„Dalo by se to tak říct.“

„Aha. Víš, Leno, já jsem docela dobře čitelný, ale asi mě nemůžeš házet do jednoho pytle se všemi ostatními. Nemůžeš si se mnou dělat, co chceš. Je to oboustranná záležitost.“

„Protože tak si to přeješ ty.“

„Ne, protože to tak má být.“ Znělo to rozhodně a definitivně. „Mezi námi nebude nic tak, jak jsme to zažili s někým jiným. Možná chvíli potrvá, než to pochopíš.“

„Takhle prosazuješ svůj názor?“ chtěla vědět. „Že druhým vysvětlíš svoje zásady tím otravně rozumným tónem?“

„To jsou fakta, ne zásady,“ opravil ji. „A otravuje tě to, protože se cítíš jistěji, když se můžeš hádat. Ale už jsme ztratili dost času z těch dvaceti minut. Tak sex, nebo hádka? Rozhodni se. Naučtuju ti klidně oboje.“

Zírala na něho a snažila se vymyslet nějakou urážlivou poznámku. Náhle to vzdala a zasmála se. „No, tak se nejdřív pohádáme a pak se udobříme sexem. To bude bonus.“

„To беру. Musíš se zase vrátit do práce, nebo máš chvíli volno? Potřeboval bych pomoc s kobercem, který mám připravený do téhle

místnosti. Chtěl jsem poprosit jednoho z těch truhlářů, ale přitom, kolik jim platím, si to radši udělám sám.“

„To už jsi začal šetřit? Ty, který se topíš v penězích?“

„Člověk se dlouho netopí v penězích, když ho pořád někdo bere na hůl. Takhle bych tě tady aspoň zdržel o něco dýl.“

„To je chytré.“ Ve skutečnosti chtěla zůstat, chtěla být s ním. „Fajn, pomůžu ti s kobercem, než půjdu. Kde ho máš?“

„Tady vedle.“ Ukázal na dveře spojující místnost s dámským salonkem. „Nastrkal jsem tam všechno, co jsem zatím koupil. Brzo se pustím do knihovny, a tak odtamtud musím ty věci pomalu vyklidit.“

Lena přešla ke dveřím, na něž ukázal, a tam vytřeštila oči. Aladinova jeskyně, pomyslela si, zařízená bohatým šilencem s mnohostranným vkusem. Stoly, pohovky, koberce, lampy a různé cetky, jak by řekla její babička, plnily pokoj od podlahy po strop.

„Proboha, kdys tohle všechno nakoupil?“

„Průběžně. Něco tady, něco tam. Vždycky si to zakážu a pak se neposlechnu. Ale v každém případě...“ začal si razit cestu mezi nábytkem, „...tohle je hodně velký dům a vejde se do něho spousta věcí. Nejdřív jsem si myslel, že se zaměřím na styl, který by ladil s dobou, kdy dům postavili. Ale asi by mě to brzo otrávil. Mám rád směs různých období.“

Všimla si měděného hrocha na bizarním servírovacím stolku. „To se ti teda povedlo.“

„Podívej na tuhle lampu.“ Ukázal na barevné stínidlo od Tiffanyho. „Pro takovéhle věci mám slabost.“

„Cher, rozhlídni se, vždyť ty máš slabost úplně pro všechno.“

„Pro tebe určitě. Tady je ten koberec.“ Poklepal na srolovaný teich, opřený o stěnu. „Zkusíme ho táhnout po zemi tou uličkou, co jsem prošel. Měl jsem ho asi dát blíž ke dveřím, ale to jsem ještě netušil, kam přesně přijde.“

Pak tahali každý za jeden konec. Declan cestou odklízěl překážející nábytek. Jednou přenesl stolec, podruhé nadzvedl pohovku.

„Víš,“ prohodila Lena, když s funěním dorazili do salonu, „za pár měsíců ho budeš zase uklízet. Tady v létě nikdo nenechává v pokojích koberce. Je od nich ještě větší vedro.“

„S tím si začnu lámat hlavu až v červnu.“

Posadila se na paty a pleskla ho po tváři. „Zlato, tady léto začíná v dubnu. Tak fajn,“ vyhrnula si rukávy a připravila se na rozbalování. „Můžem?“

Vkleče pak rozvinuli koberec v celé jeho kráse. Při stěhování Lena jen tušila, jaký má vzor a barvu. Ted' pochopila, proč ho chtěl mít právě tady.

Zeleň tkaných lístků přesně ladila s barvou stěn a doplňovala růžová poupata na tmavě zeleném pozadí. Vstala a posuzovala výsledný dojem, zatímco se ho Declan ještě snažil co nejlíp umístit.

„Hotová růžová zahrada, Decu. Člověk málem cítí tu vůni.“

„Dobré, ne? Myslím, že se sem přesně hodí. Budou tu ještě dvě empírové pohovky a nejspíš biedermeierový stůl a dál se uvidí.“ Zvedl hlavu ke stropu a zadíval se na štukový medailon. „Nedávno jsem narazil na krásný lustr z foukaného skla, snad to byl Dale Chuhuly. Měl jsem ho koupit.“

„Neměli bychom nejdřív zkusit, jak tady budou vypadat ty pohovky?“

„Hmm? No, ty jsou hrozně těžké. Řeknu Remymu, aby mi s nimi pomohl. Má se tady stavit.“

„Ted' jsem tady já.“

„Nechci, aby sis ublížila.“

Štělila po něm pohledem a rovnou zamířila zpět do provizorního skladiště.

Když usadili i druhý kus nábytku na své místo a studovali výsledný dojem, Lena zaslechla dětský pláč.

Zadívala se na Declana, ale právě byl pohroužený do myšlenek.

„Vzal sem někdo z těch truhlářů malé dítě?“ zeptala se.

Declan zavřel oči a svezl se na pohovku. „Ty to slyšíš? To jsi jediná. Bouchání dveří a puštěnou vodu, když v pokoji není nikdo, kdo by otočil kohoutkem, to slyší i ostatní, ale dítě ne.“

Po zádech jí přejel mráz a nejisté se ohlédla k chodbě. „Odkud to jde?“

„Většinou z dětského pokoje. Někdy i z ložnice ve druhém patře. Ta patřila Abigail. Ale obvykle z pokojíčku. Jakmile dojdou ke dveřím, přestane to. Remy tu byl už dvakrát, když se to ozvalo, a neslyšel nic na rozdíl od tebe.“

„Musím se tam podívat. Usedavý dětský pláč nevydržím jen tak poslouchat.“ Vyběhla do haly a vzhůru po schodišti. Vtom se rozhostilo ticho.

Jako by celý dům náhle utichl. Teprve po chvíli začala zase rozeznávat hluk z kuchyně, hudbu z rádia a hlasy řemeslníků.

„Je to tak divné.“ Stála ztuhle na schodech, přidržovala se zábradlí a srdce jí prudce bušilo. „Napadlo mě, že musím miminko pochovat. Lidi říkají, že se děti mají nechat plakat, ale já jsem nikdy nepochopila proč. Když jsem si tohle pomyslela, dítě se utišilo.“

„Není to zvláštní, žes chtěla vzít do náruče svoji praprababičku? Je to Marie Rose,“ přikývl, když se na něj Lena dolů zadívala, „jsem si tím jistý. Třeba ji slyšíš, protože jsi její krev, a já zas, protože mi dům patří. Dal jsem svoje číslo bývalým majitelům a chtěl jsem se jich na to zeptat. Ale neozvali se mi.“

„To ti asi neřeknou.“

„Neřeknou, když se nezeptám. Děsí tě to?“

Znovu se zadívala vzhůru do patra a položila si stejnou otázku. „Asi by mělo, ale ne, neděsí. Je to fascinující. Myslím...“ Zarazila se, když nahoře praskly dveře. „No, tak tohle už dítě nedělá.“ S těmi slovy běžela nahoru.

„Leno.“ Ale už byla na prvním odpočívadle a Declanovi nezbylo než vyrazit za ní.

Proběhla chodbou a prudce otevřela dveře do Abigailina pokoje. Rázem ji ovanul ledový vzduch, a to tak prudce, že jí téměř vyrazil dech. Omámeně zírala na oblak sražené páry a ovinula se pažemi kolem trupu.

„Tohle na dítě nevypadá,“ zašeptala.

„Ne. Je v tom vztek.“ Když ji chtěl obejmout kolem ramen a zahřát, dveře se jim zabouchly přímo před nosem.

Lena nadskočila - nemohla si pomoci - a nervózně se zasmála. „Ten tvůj duch není moc pohostinný.“

„To je poprvé, co jsem to viděl na vlastní oči.“ Declan ztěžka polkl a dvakrát se zhluboka nadechl. „Ten někdo je - teda byl - hodně našťavaný.“

„Asi Abigail. My Akáďani se umíme pořádně rozparádit, když nás někdo rozčílí.“

„Tohle mi nepřipadá jako dívčí vztek, aspoň ne vztek toho jemného stvoření z fotografie v salonu.“

„Nejspíš toho o holkách moc nevíš, *cher*.“

„Promiň, ale mám sestru, a ta dokáže prskat jako vzteklá kočka. Tohle prostě vypadá nějak víc... zlé.“

„Kdyby mě někdo zavraždil a zahrabal na neznámém místě, asi bych byla hodně zlá.“ Lena se natáhla po ledovém dveřním knoflíku. „Nejde to otevřít.“

Declan položil ruku na její. Znovu je ovanul chlad, ale dveře povolily. Spatřili prázdnou místnost plnou slunce i stínů.

„Je to dost strašidelné, co?“ řekla Lena, ale vstoupila dovnitř.

„Jo, to je.“

„Víš, co si myslím, zlato?“

„Co?“

„Že chlap, který dokáže v tomhle domě zůstat tolik nocí sám a ještě ho statečně zařizuje...“ Otočila se k němu a vzala ho kolem pasu. „Že takový chlap musí mít koule ze železa.“

„Ano?“ Declan vycítil výzvu a políbil ji. „To bych si na ten sex měl přece jen udělat čas.“

Se smíchem ho kamarádsky objala. „Promiň, *cher*, ale musím zpátky. Blíží se sobotní večer. Ale jestli budeš mít kolem třetí čtvrté ráno cestu kolem, myslím, že zůstanu vzhůru...“ Sjela mu dlaněmi do klína a přitiskla je k džínům, „...abych to tvoje nádobíčko trochu provětrala.“

Jen tak tak že nezasténal. „Ve středu,“ odpověděl. „To máš volno.“

Nechala dlaně v jeho rozkroku a cítila, jak se zvětšuje. „Ve středu?“

„To nemusíš pracovat.“ Rychle jí rozdrtil ústa v polibku, aby na ni přenesl něco ze svých pocitů. „Přijed' sem. Uděláme si večeři. Zůstaneš u mě.“ Zatlačil ji ke stěně a zlehka okusoval její rty. „Přes noc. V mé posteli. Řekni ano, že ve středu přijedeš a budeš tu se mnou?“

„Tak dobře.“ Vyprostila se z jeho náruče, jinak by do středy nevydržela a svedla by ho hned na té holé podlaze. „Musím jít. Už tak jsem se zdržela dlouho.“

Trochu nejisté se zadívala do chodby. „Nemůžu věřit, že opravdu strávím noc v domě, kde straší. V kolik mám přijít?“

„Brzo.“

„Platí. A ke dveřím mě vyprovázet nemusíš, *cher*.“ Spiklenecky na něho mrkla. „V tomhle stavu bys měl asi problém s chůzí. A kdyby sis to rozmyslel, stav se za mnou v baru.“

Přitiskla si ukazovák ke rtům, políbila ho, a než odešla, namířila na Declana ruku jako zbraň.

Příhodné gesto, pomyslel si. Někdy měl dojem, že by po něm dokázala střílet i pohledem.

Nezbylo mu než čekat do středy a pak se nechat znovu zasáhnout.

V sobotu večer přišel déšť a utábořil se za okny na celý zbytek víkendu. Počasí udrželo Declana v domě a o samotě. Pustil si hudbu Blind Lemon Jacksona a začal se připravovat na opravu knihovny.

Zatopil v krbu, kvůli teplu a pro radost, ale pak se přistihl, jak sedí poblíž a zamyšleně jezdí prstem po odštípnuté dlaždičce. Snad by to mohl nechat neopravené. Všechno přece nemusí být dokonalé. Člověk by měl v životě přijmout i nehody, co se stanou, a absorbovat jejich povahu.

Snažil se dům znovu probudit k životu, ale opravdu ho musel vracet do původní podoby? Některé změny už udělal a díky nim se dům stával jeho domovem.

Když opraví tu dlaždici, uctí tím historii domu, nebo ji spíš oživí?

Tohle rozhodně nebyvalo šťastné místo. Znovu ho zamrazilo, ačkoli se zády opíral o rozehrátý krb. Studený dům plný tajemství, zloby a závisti. I smrti.

Zatoužila po nějaké knize. Čtení ji vždycky těšilo a pohled na dlouhé řady knih od podlahy ke stropu v ní vzbuzoval stejně posvátnou úctu jako kostel.

Ted', když se Lucian s otcem zavřeli v pracovně, aby probrali obchodní záležitosti a na okna bubnoval déšť, se mohla v tichosti pobavit četbou.

Nebyla ještě docela zvyklá na volný čas, který může svobodně využít, a tak vklouzla do knihovny s téměř provinilou rozkoší. Jenže už opravdu nemusela skládat povlečení, oprašovat nábytek a odnášet nádobí.

Nebyla v domě jako služka, ale jako mladá paní.

Manželka. To slovo ji v duši potěšilo. Působilo tak nově a zářivě. Stejně jako nový život rostoucí v jejím lůně. Tak nový, že o něm ještě nevěděl ani Lucian.

Zpozdlila se jí perioda, což se nikdy nestávalo, a k tomu jí už třetí den bylo po ránu špatně. Ale snad bude lepší ještě týden počkat. Mluvit o tom příliš brzy by mohlo přinést smůlu.

Bože, jak moc ale toužila po děťátku. Jak moc si ho přála Lucianovi dát. S rukou položenou na břicho procházela podél polic s knihami a představovala si krásného synka nebo dcerku, kteří se jím mohli narodit.

A možná, možná že vnouček obměkčí Lucianovu matku. Třeba dítě přinese do domu radost, jakou jí přinesla jen myšlenka na ně.

Vybrala si knihu Pýcha a předsudek od Jane Austenové. Ten titul jako by jí přímo oslovil. Manet Hall byl plný obojího. Se skousnutým rtem

zalistovala v knize. Byla pomalý čtenář, ale podle Luciana to jen znamenalo, že hltá každé slovo.

Spíš louská, pomyslela si, ale lepší se to. Spokojená sama se sebou se otočila a spatřila Juliana usazeného v jednom z vysokých křesel se skleničkou v ruce a lahví u lokte.

Pozoroval ji.

Děsil ji. Odpuzoval. Ale připomněla si, že už v tomhle domě není služkou. Je žena jeho bratra a měla by se se švagrem přátelit.

„Ahoj, Juliane. Nevšimla jsem si tě. „

Chopil se lahve a dolil si do sklenice brandy. „ V té knize, „ prohodil a pak se dlouze napil, „jsou delší než jednoslabičná slova. „

„Já umím číst. „ Narovнала se v zádech. „A čtu ráda. „

„ Copak ještě děláš ráda, chère?“

Prsty na knize jí ztuhly, protože vstal, ale vzápětí je uvolnila. Přešel totiž ke krbu, nohu si opřel o ohniště a loket o římsu.

„ Učím se jezdit na koni. S Lucianem. Ještě mi to moc nejde, ale líbí se mi to.“ Opravdu se s ním chtěla sprátelit. Její nový domov si zasloužil atmosféru plnou smíchu a lásky.

Julian se teď taky smál, ale v jeho smíchu se ozývala spíš brandy. „ To teda věřím, že jezdíš. Hlavně na chlapovi, až z něj teče pot. Tyhle nevinné oči možná zabírají na bratra, to byl vždycky hlupák. Ale já vím, jaká jsi a oč ti jde. „

„Jsem žena tvého bratra. „ Ona přece musí udělat první krok, aby prolomila jeho nenávist. Kvůli Lucianovi, kvůli děťátku, co v ní roste. Sebrala odvalu a popošla k Julianovi. „Chci jen, aby byl šťastný. A se mnou je. Jsi přece jeho bratr, dokonce dvojče. Není správné, abychom se k sobě takhle chovali. Přála bych si, abys ve mně viděl sestru. A přítele. „

Obrátil do sebe zbytek brandy. „ Chceš být moje přítelkyně? Vážně?“

„Ano, už kvůli Lucianovi bychom měli... „

„A jak přátelská umíš být?“ Vyrazil kupředu a bolestivě jí sevřel řadra.

Šokované ztuhla. Pak si uvědomila své ponížení a vzedmul se v ní vztek. Uhodila ho do tváře s takovou silou, až odklopýtal dozadu.

„Bastarde! Zvíře! Ještě jednou se mě dotkneš a zabiju tě. Patřím Lucianovi. Jsem žena tvého bratra. „

„Děvka mého bratra!“ vykřikl, když běžela ke dveřím. „Cajunská čubka! To dřív chcípneš, než by sis dělala nárok na to, co patří jen mně.“

Vztekle se odrazil od krbu. Těžký stříbrný svícen na římse se zakymácel, přepadl a urazil rohovou dlaždici.

Declan se nehýbal. Když přišel k sobě, ještě stále seděl zády k hřejivému ohni. Děšť dál bubnoval do země a stékal po oknech.

Přesně jako v tom jeho vidění, uvědomil si. Nebo měl halucinaci?

Zápěstím zatlačil mezi obočí, kam mu nejvíc vystřelovala bolest hlavy.

Možná že v domě vůbec nestráší, uvažoval. Možná že má jen nádor na mozkou. To by dávalo větší smysl. Všechno by dávalo větší smysl.

S praskáním dveří, mrazivými místy a náměsíčností by se třeba nějak smířil, ale on ty lidi opravdu viděl! Slyšel je, jejich slova, tón hlasu. A co hůř, on za ně dokonce cítil.

Nohy se mu podlamovaly, když vstal. Musel se chytit krbové římsy tak silně, až se bál, že zase kus mramoru odlomí.

Jestli je s ním fyzicky nebo duševně něco v nepořádku, měl by s tím něco dělat. Fitzgeraldové přece nestrkají hlavu do písku, když se objeví problém.

Trochu se uklidnil a zamířil do kuchyně pro aspirin. Vysypal si na dlaň rovnou čtyři, ale i tak to bylo, jako by chtěl močením uhasit lesní požár. Zapil pilulky a studenou sklenici si přitiskl k čelu.

Zaletí do Bostonu za strýcem. Bratr jeho matky byl sice kardiolog, ale jistě znal nějakého schopného neurologa. Podrobí se několika testům a aspoň bude najisto vědět, jestli je blázen, nebo umírá.

Chtěl se natáhnout pro telefon, ale pak se zarazil a zavrtěl hlavou. To je ale nápad, pomyslel si, vždyť by se to hned rozkřiklo. Zpráva o jeho možných zdravotních problémech by se šířila mezi rodinnými příslušníky jako virus.

A proč by vlastně běžel zpátky do Bostonu? V New Orleansu taky musí být dobří doktoři. Nechá si poradit od Remyho. Řekne mu třeba, že hledá dobrého praktického lékaře nebo zubaře. To by nebylo nijak nápadné.

Zajde na prohlídku a doktor mu doporučí příslušného specialistu. To je jednoduché a účinné.

Jestli ho z Manet Hallu nevyhnalo strašidlo, mozkový nádor to taky nedokáže.

Odložil sklenici a dveře ve druhém patře zase bouchly. Declan zvedl hlavu ke stropu a pochmurně se usmál.

„Jo, já taky nemám nejlepší náladu.“

Do středy se však cítil o mnoho lépe. Možná jen proto, že se tak těšil na Lenu, anebo díky uspokojení z práce, kterou za těch pár dní vykonal. Dokonce i schůzku s Remyho doktorem si stihl domluvit, takže starosti o svůj zdravotní stav mohl na chvíli odsunout stranou.

K dalším výpadkům vědomí už nedošlo, anebo o tom prostě nevěděl.

Děšť se konečně přestěhoval někam dál na Floridu a zanechal po sobě stopu ve formě prvních hlaviček tulipánů podél zahradních cest.

V ranních zprávách hlásili, že v Bostonu napadlo dvacet centimetrů sněhu.

Ihned zavolal matce, aby ji naoko politoval.

Slunečné počasí ho přimělo přesunout se ven. Odložil rekonstrukci knihovny a pustil se do výměny poškozených prken v podlaze na přední galerii.

Pracoval při hudbě Raye Charlese a cítil se zdravý jako kuň. Tohle jaro nechá zahradu osázet, říkal si, protože by na to už nenašel čas, ale napřesrok se do toho pustí sám.

Příští jaro bude za slunných nedělních rán sedět na tomhle balkonu, jíst koblihy s bílou kávou a... s Lenou. Dlouhá, líná nedělní rána. Budou se kochat pohledem na trávníky a zahradu a za pár let možná i na hrající si děti.

Zatoužil po vlastní rodině a bylo dobré to vědět. Dřív takové touhy nemíval. Teď si přál spatřovat stejný význam v přítomnosti jako v budoucnosti.

Cítil, že je správné, co pro ně plánuje. Může Leně pomáhat v baru, kdyby potřebovala, ale on bude mít svou práci.

Obrátil ruce a zadíval se na dlaně, na mozoly, které si způsobil, na škrábance a zhojené jizvy, jež považoval za malé vyznamenání za statečnost.

Tyhle ruce, záda a taky představivost použije i při rekonstrukcích dalších domů. Lidé v kraji si brzy vzpomenu právě na jeho jméno, jakmile bude někdo chtít doporučit schopný stavební dozor.

Budou říkat, měli byste vidět, jak dal do pořádku svůj dům a jak to tam vypadalo předtím. Declanovi můžete věřit, to je šikovný člověk.

Při tom pomyšlení se musel usmát a s vervou vytrhl další shnilé prkno balkónové podlahy.

Kolem čtvrté odpoledne dokončil výměnu prken po celé délce přední galerie. Pak si na ni lehl na břicho, aby si odpočal. V té poloze usnul, zatímco B. B. King zapřísalhal svou Lucille.

A stále ještě spal, když vstal a sešel po zdevastovaném schodišti dolů na trávník.

Pod nohama cítil hustou trávu, slunce ho pálilo do tváře i hlavy, třebaže ji chránil pracovní klobouk.

Ostatní byli v domě, ale on se chtěl podívat na rybník a kvetoucí lekníny. Zatoužil posedět ve stínu košaté vrby a číst si.

Naslouchal zpěvu ptáků a horka si příliš nevšímal. Žár slunce byl alespoň poctivý, kdežto v domě cítil chlad a faleš.

A lámalo mu srdce, že se kdysi tak útulný domov rozpadá v hořkém předstírání.

Zastavil se na břehu rybníka, prohlížel si talířovité listy a krémové květy leknínů. Zahlédl vážku, na jejíchž křídlech se odrazilo slunce, zaslechl žbluňknutí žabky do vody a zpěv pěnkavy.

Někdo ho volal jménem. Otočil se a s úsměvem sledoval, jak k němu přes trávník míří jeho láska. Dokud budou spolu, napadlo ho, dokud se budou milovat, Manet Hall zůstane stát.

„Declane. Declane.“

Lena ho vyděšeně chytila za paži a zatřásla s ním. Když přijížděla k domu, zahlédla ho, jak schází po těch rozbitých schodech a pak se blíží k rybníku zvláště váhavým krokem, který u něho nikdy neviděla.

Oči měl otevřené, avšak zakalené, a díval se spíš skrze ni než na ni, jako by viděl někoho úplně jiného.

„Declane.“ Co nejklidnějším hlasem ho oslovila a vzala jeho tvář do dlaní. „Podívej se na mě. Slyšíš? Jsem Lena.“

„Pojďme si sednout pod vrbu. Tam nás nikdo nebude rušit.“

Nebyla tam žádná vrba, jen rozpadlý pařez. Zamrazilo ji na šíji, ale ovládla se. Spolehla se na instinkt a lehce ho políbila na rty.

Reagoval pomalu, zasněně, jako by se o ni měkce opíral. Proto ihned poznala, kdy přišel k sobě. Trhl sebou a jeho tělo ztuhlo. Pak zavrával, až ho musela přidržet.

„Jen klid, zlato. Chyt’ se mě, než se vzpamatuješ.“

„Promiň. Potřebuju si sednout.“ Sesunul se do trávy a opřel si čelo o kolena. „Uf.“

„Už je to dobré. Budeš v pořádku.“ Klekla si vedle, hladila ho po hlavě a šeptala slova útěchy. „Hlavně dýchej zhluboka.“

„Krucí, co se to se mnou děje? Byl jsem na galerii. Spravoval jsem podlahu.“

„To je poslední, co si pamatuješ?“

Zvedl hlavu a zadíval se na rybník. „Nechápu, jak jsem se dostal sem.“

„Sešel jsi po těch schodech napravo. Myslela jsem, že jimi propadneš dolů.“ Ještě teď se jí sevřelo hrdlo, když si uvědomila, v jakém jsou stavu.

„Po těch není bezpečné chodit. Měl bys je nějak zatarasit.“

„Jo.“ Přejížděl si rukama po obličejí. „A já bych se měl rovnou nechat někde zamknout.“

„Přece nejsi blázen.“

„Ale náměsíčný asi jo, a teď dokonce za denního světla. Mám halucinace. Slyším hlasy. To mi moc normální nepříjde.“

„Takhle to může vidět jen yankee. Nám tady dole to zas tak zvláštní nepřipadá. Moje prateta Sissy vede dlouhé hovory se svým manželem Joem, který je už dvanáct let po smrti. A nikdo ji nepovažuje za blázna.“

„A o čem spolu debatují?“

„No, o rodinných záležitostech, počasí i o politice. Strejda Joe si vždycky rád stěžoval na vládu. Už je ti líp?“

„Nevím. Co jsem dělal? Vidělas mě?“

„Jenom jsi sešel po schodech a pak z kopce sem k rybníku. Šel jsi, jako bys to nebyl ty, proto jsem pochopila, že se něco děje.“

„Jak to myslíš?“

„Pohyboval se tak nějak ladně, elegantně, jak normálně nechodíš. Pak ses zastavil na břehu.“

Raději mu neřikala, že měla jasný dojem, že chce skočit do vody.

„Volala jsem na tebe a ty ses po chvíli otočil a usmál se.“ Při té vzpomínce se jí stáhl žaludek. „Ale ne na mě. Jako bys mě vůbec neviděl. A řekls, že si sednem pod vrbu, kde nás nikdo nebude rušit.“

„Tady žádná vrba není.“

„No právě.“ Ukázala na zetlelý pařez. „Asi byla, kdysi. Vypadá to, že se v těch snech vracíš do minulosti. To je velký dar, Declane.“

„Hm a kde ho můžu vrátit?“ Zavrtěl hlavou. „Nevím, co to je, protože si nic nepamatuju, když se proberu. Ale začínám mít dojem, že bych se měl v noci přivazovat k posteli.“

„Dneska se o tebe postarám já.“

„Nabízíš mi snad bondáž, abys mi udělala radost?“

„A daří se mi to?“

„Jasně.“ Zhluboka vydechl, ale pak si všiml nějaké šmouhy na jejím čele. „Máš tady saze nebo co.“ Zaklonil jí hlavu, aby špínu otřel.

„To je posvěcený popel.“

„Aha.“ Jeho mozek si opravdu udělal prázdniny. „Vždyť je Popeleční středa. Já jsem vážně mimo.“

Nechtěla, aby se znova zasmušil, a tak ho začala škádlit. „Takže chceš říct, že ani v tak důležitý den nešel do kostela?“

Trhl sebou. „Mluvíš jako moje matka. Zapomněl jsem. Asi.“

Povytáhla obočí. „Nevím, nevím, asi budeš potřebovat všechno požehnání, které můžeš sehnat.“ S těmi slovy si sáhla na znamení na čele, nabrala na palec trochu popela a otřela ho nad jeho obočím. Usmál se.

„To je asi svatokrádež, ale dík. Kolik je hodin?“ zadíval se na hodinky a zaklel. „Musím je dát opravit. Pořád se zastavují. Poledne už bylo a půlnoc je rozhodně daleko.“

„Je pět. Říkals, že mám přijít dřív.“

„Jasně. Pojd'me si sednout na balkon a dát si trochu vína.“

Chvíli ho bedlivě pozorovala, ale když vybíral víno, zdál se už v pořádku. Z nových skříněk vytáhl nádherné skleničky na stopce.

Musela přiznat, že ji venku opravdu vyděsil. Měla neodbytný dojem, že chce vejít do vody a utopit se mezi lekníny jako kdysi Lucian Manet.

Když na to pomyslela, uvědomila si jednu novou možnost. „Declane...“

„Mám steaky a taky gril,“ oznamoval při nalévání vína. Potřeboval se soustředit na běžné věci, aby se zas bezpečně vrátil do přítomnosti. „Každý správný chlap umí ugrilovat steak. Ale jestli řekneš, že nejíš červené maso, budeme se muset spokojit s mraženou pizzou.“

„Pokud jím maso, co už záleží na jeho barvě? Pojd'me si sednout. Něco mě napadlo a chci to s tebou probrat.“

Přešli ke dvěma dřevěným bedýnkám, které používal místo křesel, a posadili se.

„Co když to nejsou duchové? Tedy nejen duchové?“ zeptala se.

„No, to je veselá představa. A co jiného tu ještě mám? Upíry? Vlkodlaky? Nějaké masožravé zombie? Ted' se mi bude usínat mnohem líp, děkuju ti.“

„Co si myslíš o reinkarnaci?“

„Minulé životy? Návraty duší?“ Trhl rameny. „Nevím.“

„Mně to vždycky připadalo pochopitelné a taky spravedlivé. Někdo si možná zaslouží dostat druhou šanci, co říkáš? Třeba si vzpomínáš na události, které se tady staly, protože v tomhle domě kdysi žil. Třeba jsi Lucian a vrátil ses po všech těch letech pro svoji Abigail.“

„To je romantická představa. Kdybych byl Lucian, pak ty musíš být Abby.“

„Asi bych si nemohla vybírat. Ale jestli si z toho budeš dělat legraci, už se o tom bavit nemusíme.“

„Dobře, tak se nezlob.“ Declan se napil vína a zadíval se do dálky. „Takže podle tvé teorie jsem tady proto, že jsem tu už kdysi žil jako Lucian Manet.“

„Je to asi tak stejně nepravděpodobné, jako že tady straší, a tomu jsi uvěřil docela rychle. Vysvětlovalo by to, proč jsi koupil právě tenhle dům, proč jsi po něm tak toužil. A proč se tak urputně snažíš vrátit mu bývalou krásu. Proto jsi taky mohl vidět původní nábytek v pokoji nahoře.“

„Reinkarnace,“ opakoval si to slovo. „To zní aspoň líp než nádor na mozku.“

„Cože?“

Zavrtěl hlavou a zase se napil. „To nic.“

„Tys myslel, že máš nádor na mozku? To je ale nesmysl, Declane,“ odbyla ho ostře a pak pokračovala už jemněji. „Pěkný nesmysl, věř mi. Ty máš hlavu i všechno ostatní v pořádku.“

„Jistě. Jen jsem uvažoval nahlas.“

Ale podle výrazu tváře mu nevěřila. Vstala a sedla si mu na klín. „Ty se vážně bojíš, že máš něco s hlavou, a proto vidíš a děláš všechny ty věci?“

„Nebojím se, jen... Hele, prostě si zajdu na testy a vyloučím některé možnosti.“

„Ty ale nejsi nemocný, zlato.“ Políbila ho na jednu a pak na druhou tvář. Ještě nepoznala muže, který by v ní neustále a bez boje probouzel něžnou strunu. „To ti garantuju. Ale jestli tě uklidní, když se to dovíš od uznávaného doktora, fajn.“

„Ale Remymu nic neřikej.“ Vzal ji za ruku a trochu se odtáhl, aby mu viděla do očí. „Brzy bude mít svatbu a už tak s tím má dost starostí.“

„Ty chceš jít na takové vyšetření úplně sám? Tak to tady ale nechodí. Dobře, já to Remymu nepovím, ale musíš mi říct, na kdy sis domluvil schůzku a já tam s tebou zajdu.“

„Leno, už nejsem malý kluk.“

„Sám tam nepůjdeš. Takže buď se mnou, nebo s Remym.“

„Dobrá, dám ti vědět, kdy to bude, abys mě mohla držet za ruku. A mezitím zkusím věřit té tvé teorii o převtělování. Je to dost šílené, ale zase přijatelnější než operace mozku.“

„Povídalo se, že Lucian Manet byl moc hezký člověk, takový zlatovlasý anděl.“ Prohrábla Declanovi rozčuchané vlasy. Byly špinavě blond, husté, bujné a letním sluncem jistě ještě zesvětlají. „Ale tys ho v tomhle životě stejně předčil.“

„Vážně?“ Objal ji kolem pasu. „Pokračuj.“

„O zlatovlasé anděly jsem nikdy moc nestála. Bývají na můj vkus až příliš hezcí.“ Naklonila hlavu ke straně, aby ho políbila. „Ty jsi totiž přesně můj typ, *cher*.“

Přitiskl ji k sobě a s hlavou na jejím rameni se zadíval kamsi přes zábradlí. „Miluju tě, Leno.“

„Jestli se mě snažíš dostat sladkými řečmi do postele ještě před večeří...“

Odtáhl ji. Úsměv jí zmizel z tváře, když uviděla jeho oči. „Miluju tě,“ opakoval. „Dřív jsem nevěděl, co to slovo přesně znamená, ani jsem to nemohl vědět.“

Přidržel si ji na klíně, protože chtěla vstát. „Teď by ses spíš měl usadit.“

„To ano, ale mám dojem, že to myslíš jinak než já. Chtěl bych se tady usadit s tebou. Je mi fuk, jestli je to poprvé nebo popadesáté, co jsme se potkali. Celou dobu jsem čekal na tebe.“

„Declane, tohle už přeháníš.“ Hlas se jí zachvěl a žaludek měla jako na vodě. „Jednou jsme byli na večeři, jednou v posteli a párkrát se sešli jinde.“

„A mně přitom stačil jediný pohled.“

Měl tak hluboké a jasné oči, napadlo ji. Jako hladinu jezera za soumraku. „Vždyť mě ani neznáš.“

Už podruhé ji nenechal vstát, a tím jí připomněl, jak umí být neústupný. „To se pleteš. Víím, že jsi chytrá a silná. Dost silná, abys vybudovala vlastní podnik z ničeho. Taky víím, že platíš svoje dluhy. Že jsi vstřícná a milující. Došlo mi, že ti někdo ublížil, a snad se o tom brzo dovím víc. A je mi jasné, že tě děším k smrti, protože se na takové řeči necítíš připravená.“

Srdce jí bolestně bušilo, jako by někdo tloukl do otevřené rány. „Já nehledám lásku, Declane, nezlob se.“

„Taky jsem ji nehledal a najednou jsi tady. Nemusíme spěchat. Ještě jsem s tím nechtěl začínat, ale... Asi jsem to potřeboval.“

„Cher, lidi se zamilovávají a odmilovávají v jednom kuse. Je to řádění chemických látek v těle.“

„On ti asi hodně ublížil.“

Unaveně ho odstrčila a tentokrát ji nechal jít. „Tak to není. Mně nezlomil srdce žádný milenec, na kterého bych nemohla zapomenout. Připadám ti tak?“

„Mně připadáš jako všechno.“

„*Mon Dieu*.“ Z toho člověka jí vážně bylo úzko. Rychle zahнала dojetí a promluvila co nejzřetelněji. „Líbíš se mi, Declane, a mám ráda tvoji společnost. I v posteli je to s tebou fajn. Jestli ti to ale nestačí, radši půjdu a ušetřím nám oběma trable a komplikace.“

„To se vždycky tak rozčílíš, když ti někdo vyzná lásku?“

Ještě nikdo to neudělal, řekla málem nahlas. Alespoň ne tak, aby to myslel vážně. „Jen nemám ráda, když mě někdo někam tlačí. To se většinou rozhodnu jít opačným směrem.“

„To máš moje uznání.“ Se škádlivým úsměvem vstal. „Taky se mi líbíš, Leno, a mám rád tvoji společnost.“

„Když ti to stačí... Nemáš hlad? Radši půjdu zapnout gril.“

Jestli seji schválně snažil šokovat, uvažovala Lena, tak se mu to opravdu dařilo.

Byl pro ni hádankou, kterou nedokázala rozluštit. Jeho věčné proměny ji však nutily zkoušet to dál.

Při přípravě jídla si počínal jako muž, jenž si v kuchyni moc nevěří. Grilované brambory ve slupce a steaky. Lenu přemluvil, aby si salát vzala na starost sama.

O lásce se už nezmiňoval.

Vyptával se jí na práci, jakou měli návštěvnost během dvou dnů, kdy přišlo. Pustil hudbu a povídal si s ní, zatímco se z grilu kouřilo a ona krájela zeleninu.

Chovali se jako staří přátelé anebo velmi spokojení milenci.

Najedli se v jeho krásné nové kuchyni u svíček. I dům se v tu chvíli uklidnil. Přesto - nebo právě proto - zůstala Lena celou dobu nervózní.

Po jídle vytáhl z lednice koupený dort. Ale ona s povzdechem zavrtěla hlavou. „Já už nemůžu.“

„Tak si ho schováme na později.“

„Tohle nebudu moct celých čtyřicet dní. Na půst jsem se rozhodla vzdát čokolády. Mám ji totiž děsně ráda.“

„Aha.“ Vrátil dort zpátky. „Tak to najdem něco jiného.“

„A čeho se odřekneš ty?“

„Nošení dámského prádla. Bude to kruté, ale snad to do Velikonoc vydržím.“

„Jestli budeš takhle mluvit, vezmu si zpátky svůj posvěcený popel.“ Vzrušoval ji, uvědomila si. Vyřešit to mohla jediné tak, že ho vzruší ještě víc. Stoupla si za něho, zatímco stále pátral v lednici, objala ho kolem pasu a přitiskla se k němu celým tělem. „Taky se musíš něčeho vzdát, *cher*, něčeho, na čem ti moc záleží.“

„Tebe bych se stejně vzdát nedokázal.“

Nechal se otočit a strčit zády na ledničku.

Jak dobře už ji znal, napadlo ho, když mu polibky rozpalovala kůži i krev. Využívala sex, aby byla o krok před ním. Nebo spíš aby se od něj o krok vzdálila.

Jestli ještě nepochopila, že ji i při milování bude tolik chtít, bylo načase ji přesvědčit.

„Ve tvé posteli, říkals.“ Její nepokojná ústa mu přejížděla po tváři. „Ve tvé posteli.“

Táhla ho ke dveřím do haly. Už už ji chtěl nasměrovat ke schodům z kuchyně, ale pak si uvědomil, že bude zajímavé projít celou tu dlouhou cestu nahoru.

V hale ji opřel zády o zeď a zaútočil zuby na její hrdlo. „Dostaneme se tam.“

Vytáhl jí triko z kalhot, svlékl ho přes hlavu a odhodil. Zapletení do sebe se několikrát převalili podél stěny a skončili v obrácené pozici. Netrpělivýma rukama mu rozepla košili, až pár knoflíků cinklo o zem.

Cestou po schodech dál bojovali s oblečením. Boty zaduněly na podlaze, podprsenka skončila na zábradlí a jeho džíny na třetím schodě.

Na odpočívadlo dorazili už bez dechu.

Měl drsné ruce, ruce řemeslníka, a jeho dotyky ji nesmírně dráždily. Její kůže jako by ožila.

„Honem.“ Zakousla se mu do ramene, protože ji už spalovala nesnesitelná horkost. „Bože, pospěš si.“

Málem si ji vzal, kde stáli. Ale ovládl se, toužil cítit ji pod sebou. Divokou a zmítající se.

Pustošil její rty, objal ji kolem pasu a zvedl ze země. Vjelo do něho cosi hrubě primitivního, teď už přece nebyla jiná možnost než se divoce spojit.

Na chodbě v patře je zahalil stín.

Zpod dveří vyrazil chlad a Lena se zachvěla.

„Declane.“

„To nic. Tohle je naše chvíle.“ Ta slova téměř zavrčel a přitiskl ji k sobě rukama ze železa. Ledový závan se kamsi vytratil.

Dopadli na postel v jeho ložnici. Změť propletených údů a naléhavosti. Když do ní pronikl, zaryla mu nehty do zad. Zahltla ji zoufalá, temná rozkoš, poháněná pekelnou silou, která ji nutila zaháknout se do něho a přizpůsobit se zuřivému tempu.

Neovládali se, neměli na to ani pomyslení. Spalovala je potřeba brát a brát a brát. A chuť dávat.

Držela se ho v té divoké jízdě smyslnosti a rychle mířila vzhůru k rozeklanému vrcholu.

Zaslechla ponuré odbíjení hodin. Slavnostní, těžké údery. Při dvanáctém dosáhla vyvrcholení.

Když se pokusil odsunout, zadržela ho na sobě. „Hmmm. Ještě ne.“

„Jsem na tebe moc těžký.“ Líbal ji v úžlabině hrdla.

„Líbí se mi to tak.“ Líně zaklonila hlavu, aby se na krku dostal ještě výš. Měla bolavé, použité a báječně uvolněné tělo. „Tohle je ještě lepší než čokoládový dort.“

Zasmál se a přetočil se tak, aby ležela na něm. „Takhle nebudu mít strach, že tě rozmáčknu.“

„Džentlmen každým coulem.“ Spokojeně se na něm uvelebila. „Mám ráda odbíjení hodin,“ řekla po chvíli. „Ale měl bys je seřídit. Ještě zdaleka není půlnoc.“

„Já vím.“

„Znělo to jako velké stojací hodiny mého dědy. Kam jsi je dal? Do salonu?“

„Ne.“ Pohladil ji po vlasech a zádech. „Nemám tady žádné hodiny.“

„*Cher*, s tebou mi vážně zvonilo v uších, ale k tomu jsem slyšela taky hodiny, jak odbíjejí dvanáct.“

„Jo, to já taky. Ale takové hodiny nemám.“

Nadzvedla hlavu a pomalu vydechla. „Uf. Teda... A děsí tě to?“

„Ne.“

„Pak mě taky ne,“ odpověděla a položila tvář zpátky na jeho hrud’.

Nejlepším způsobem jak prolomit zábrany a překonat překážky, uvažoval Declan, není prudký útok, ale spíš postupné nahlodávání. Rozumné, neustálé a nepolevující. Ať šlo o soudní spor, sportovní utkání nebo milostnou aféru, musel mít vždycky na zřeteli cíl a k jeho dosažení volit co nejlepší prostředky.

Zjistil si, do kterého kostela chodí Lena s babičkou na mši. Informace jsou základ každé dobré strategie.

Když se pak v neděli ráno vsunul do lavice vedle nich, vysloužil si od Leny dlouhý, pátravý pohled a od paní Odette spiklenecké mrknutí.

Věřil, že Bůh jeho snažení ocení a nebude se zlobit, že nedělní bohoslužbu zneužívá pro své záměry.

Ale matce by něco takového nikdy nepřiznal. Ta byla, podle Declanovy zkušenosti, mnohem méně přizpůsobivá než Všemohoucí.

Napráhl všechno své kouzlo směrem k paní Odette a brzy ji přemluvil, aby s ním zašly na svačinu. Lena ho znovu seřela chladným pohledem, když se servírce v restauraci ohlásil jménem. Měl už předem rezervovaný stůlek pro tři. „Jsi si nějak moc jistý sám sebou, že?“

Upřel na ni nevinné šedé oči někdejšího ministranta. „Jen připravený.“

„Už dávno nechodíš do skautu, zlato,“ zpražila ho.

„Máte cynickou vnučku,“ řekl Declan paní Odette a nabídl jí rámě.

„Spíš chytrou.“ Odette ho poplácala po ruce, až jí náramky zacinkaly. „To se ženám ve společnosti hezkých a zkušených mužů vždycky vyplatí. A muž, který přijde do kostela jen proto, aby s dívkou mohl strávit dopoledne, je vychytralý až až.“

„Chtěl jsem jen chvíli rozjímat při modlitbách.“

„A za co ses modlil?“

„Abyste se mnou utekla na Borneo.“

Odette se se smíchem usadila na židli, kterou jí Declan podržel. „Ty jsi ale číslo.“

Objednali si mimózu a několik předkrmů ze švédského stolu. Zatímco jazzový kvartet vyhrával dixieland, Declan jim pověděl, co je nového na přestavbě domu.

„Dokud počasí vydrží, budu pracovat venku. Tibald dokončuje štukování, takže musím sehnat ještě malíře. Sám bych to všechno nezvládl. Chlapík, co vymaloval salon, bohužel dost nečekaně odešel.“

Declan se s výmluvným výrazem napil mimózy. „Myslím, že už se nevrátí. A dlaždič taky ne. Nechal koupelnu napůl dodělanou a zabalil to.“

„Já se ti po někom poptám,“ nabídla se Odette.

„To budu rád. Ale asi budu muset hledat řemeslníky mimo tuhle oblast anebo se do některých prací pustit sám. V domě teď totiž začíná být nějak živo.“

„Dospělí chlapi utečou, když někde bouchnou dveře?“ Lena ohrnula horní ret. „To by tedy mohli mít víc odvahy.“

„Jenže ono to není všechno. Hodiny odbíjejí tam, kde žádné nejsou, v prázdných pokojích hraje hudba. Dveře v knihovně se začaly otvírat a zavírat, když tam byl ten malíř. A pak se ozval řev seshora.“

„Jaký řev?“

„To ten dlaždič.“ Declan se nepřítomně usmál. „Že prý slyšel, jak někdo vešel do ložnice, a myslel, že jsem to já. Mluvil na mě ze sousední koupelny, lepil tam dlaždičky a poslouchal, jak se pohybuju po pokoji. Když jsem mu neodpovídal, vešel dovnitř a tam nikdo. Když se konečně vzpamatoval, dostal jsem z něho, že prý se v tu ránu dveře do koupelny zabouchly a v krbu se sám rozhořel oheň. Pak prý jasně cítil, že ho někdo chytil za rameno. Málem jsem ho seškrabával ze stropu, jak vysoko nadskočil.“

„A co si o tom myslíš?“

„Třeba to, že čím víc pokračují práce na domě, tím se... paranormální aktivita, nebo jak to nazvat, projevuje zuřivěji. Zvlášť když se odchýlím od původního plánu.“

Lena nabrala na vidličku trochu kukuřičných krulek. Na tuhle jižanskou specialitu si Declanovy chuťové buňky ještě nezvykly. „Jak přesně?“

„Tam co se restaurují štučky, je docela klid. Ale v pokojích, kde jsem něco předělal - například uspořádání a obklady v koupelně - to začíná být zajímavé. Jako by ten neviditelný obyvatel dostával vztek, že se nedržím původních plánů a návrhů.“

„Nad tím by ses měl zamyslet,“ řekla na to Odette.

„To jsem udělal a napadla mě Josephine Manetová.“ I přes příjemnou atmosféru s dixielandem a šampaňským v něm to jméno vyvolalo mrazení. „Paní domu. Už při pohledu na její fotografie je vám jasné, že s tou ženou si nebylo radno začínat. A teď jsem se přistěhoval já a sahám na všechno, co kdysi bylo její.“

„A ty ses rozhodl tam s ní žít?“ zeptala se Odette.

„Jsem rozhodnutý žít na Manet Hallu a žít si po svém. Jestli se jí to nelíbí, je to její problém.“

Lena se zaklonila v židli. „Co myslíš, babi, je statečný, nebo jen tvrdohlavý?“

„No, trochu obojí. To je dobrá kombinace.“

„Díky, ale nevím, co je na mně statečného. Teď je to můj dům a hotovo. Přece neuteču, když už jsem do něj investoval tolik peněz, času a práce. Ale co myslíte, paní Odette, mám co do činění s Josephine?“

„Myslím, že v tom domě proti sobě stojí dvě síly. Jedna, která tě tam přivedla, a druhá, co tě chce vypudit. Záleží na tom, která je silnější.“

Otevřela kabelku a vyndala z ní váček z jemné látky. „Tohle jsem pro tebe vyrobila.“

„Co je to?“

„Trocha domácí magie. Schovej si ho do kapsy. Možná tě ochrání, ale rozhodně neuškodí.“ Znovu se s úsměvem chopila sklenice. „Jen si to představte, my si tu snídáme šampaňské.“

„Pojed'te se mnou na Borneo, tam se v něm můžete koupat.“

„Cher, jestli toho vypiju dost, možná tě nakonec vezmu za slovo.“

„Tak to objednáám další.“

Jak hezky se k babičce choval, uvažovala Lena. Flirtoval s ní a žertoval, až byla celá uzardělá a přitom si užívala dobrého jídla. Uměl se o lidi starat. Dal si práci, aby zjistil, co jim dělá radost, a pak jim to poskytl.

Byl pozorný, inteligentní, přitažlivý, bohatý, rozhodný a laskavý.

A k tomu tvrdil, že ji miluje.

Snad už ho natolik dobře znala, aby pochopila, že to myslí naprosto vážně. A to ji právě zneklidňovalo.

Protože při všech svých dobrých vlastnostech byl taky čestný a zatvrzelý.

Nakonec by ji přiměl, aby se zamilovala. Stejně už byla na dobré cestě. Ale pokaždé když měla dojem, že uklouzne, zapřela se oběma nohama a snažila se získat ztracenou rovnováhu.

Ale co když do té pasti opravdu spadne? Narazí na dno a už se nedokáže vyškrábat nahoru? Jedna věc jí byla jasná. Pokud šlo o ní, zažila hezké vztahy, jen když na nich nezáleželo a trvaly krátce.

Když byly životně důležité, narušily všechno kolem ní.

Jenže to už se s Declanem stejně stalo, musela připustit. Začalo to touhou po něm, pokračovalo pocitem úlevy v jeho přítomnosti a pokračovalo představami, že by tak dokázala žít dnem za dnem, rok za rokem.

Ale on by po ní chtěl sliby, které se bála dát.

Možná nebála, pomyslela si naštvaně, spíš zdráhala. Nebyla by ochotná je dát.

Když ho pak sledovala, jak se naklonil k babičce a políbil ji na tvář, dostala strach - tady nemohla předstírat, že to není strach - že mu nakonec dá cokoli, co bude chtít.

Dvořil se jí. Ten jižanský výraz se mu líbil a probouzel představy procházek při měsíčku, randění u limonády nebo v country tančírnách.

Celý březen ho zaměstnávaly dvě věci, Lena a dům.

Negativní výsledky neurologických testů se rozhodl oslavit nakupováním dalších starožitností. Jaro už vytáhlo květiny z půdy a lidi převléklo do krátkých rukávů. Po silnicích ve městě zvonila kopyta koní, zapražených do kočárů s turisty.

Blížilo se léto, které vzduch rychle změnil na sladkou a těžkou melasu. To Declanovi připomnělo, že musí zmodernizovat klimatizaci a v některých pokojích možná instalovat i staré otočné větráky.

Nakupoval jako vždy impulsivně a několika prodejcům zpříjemnil den, než se zastavil v obchodě s prostým názvem Yesterday.

Našel tam neuvěřitelnou změť plastik, lamp, bytových doplňků a šperků a také dvě zakryté kabiny, kde si zákazník mohl nechat hádat z karet.

Ze všeho nejdřív upoutal jeho pozornost prsten. Krvavý rubín a bělostný diamant spojené do tvaru srdce na obroučce z platiny.

Jakmile ho vzal do ruky, věděl, že jediné ten chce pro Lenu. Zdálo se mu ale bláhové kupovat zasnubní prsten na začátku jejich vztahu a taky bez rozmyslu, aniž hledal další možnosti.

Jenže právě tehle chtěl navléknout na její prst. Když dokázal z náhlého popudu koupit dům, proč by tak nemohl koupit jeden prsten, říkal si.

„Vezmu si ho.“

„Je krásný,“ ozvala se prodavačka. „Ta dívka má štěstí.“

„O tom se ji právě snažím přesvědčit.“

„Mám tady nádherné náušnice, které se k němu přesně hodí. Je rubín kámen jejího znamení?“ zeptala se, když mu ukazovala náušnice s dlouhými závěsy ve tvaru rubínových a diamantových srdíček.

„To nevím.“ Ale Lenino datum narození už z Odette vytáhl, aby ho náhodou neprošvihl. „Narodila se v červenci.“

„Pak je to její kámen. Šťastná volba.“

„To snad není možné.“ Pocítil lehké mrazení, když se na prsten znovu zadíval. Některé věci jsou asi vážně dané, napadlo ho. Zvedl jednu náušnici. Docela jasně ji na Leně viděl. Asi stejně jasně jako ta prodavačka na jeho čele nápis *Koupěctivý jeliman*.

Opřel se tedy o pult a pustil se do znaleckého vyjednávání. Že skončilo úspěšně, poznal podle toho, že se na konci stále usmívala, ale už méně nadšeně.

„Budete si přát ještě něco?“

„Ne, už musím běžet. Beztak mám...“ Když pohlédl na hodinky, zarazil se, protože zase ukazovaly dvanáct. „Víte, hodily by se mi jiné, nejradši kapesní. Tyhle mě dost zlobí. Poslední dobou truhlařím a nejspíš jsem s nimi někde uhodil.“

„Mám tu nádherné kapesní hodinky na zlatém řetězu. Jsou opravdu mnohem krásnější než ty naše moderní.“

Zavedla ho k jiné vitrině, vytáhla zásuvku a pokládala hodinky na pult.

„Takovéhle vám ukážou víc než správný čas,“ začala. „Vyprávějí celé příběhy. Třeba tyhle...“

„Ne.“ Zorné pole jako by se mu v tu chvíli na okrajích rozpilo. Hlasy jiných zákazníků se slily do nejasného šumu. Částečně věděl, že se sám sobě někam ztrácí, ale nemohl to zastavit. Sledoval svoji ruku, jak se natáhla a uchopila jedny z hodinek za řetízek.

Hlas prodavačky se vznášel někde těsně nad hranicí jeho vědomí. Mnohem jasněji zaslechl docela jiný, vzrušený hlas mladičké ženy.

Ty jsou pro manžela k narozeninám. Staré se mu rozbily. Chtěla bych mu dát něco výjimečného a tyhle jsou vážně krásné. Můžete mi na ně něco vyrýt?

A náhle přesně věděl, co uvidí, až hodinky v dlani otočí.

*Lucianovi od Abby
Ať měň náš společný čas.
4. dubna 1899*

„Pane Fitzgeraldde? Pane, Fitzgeraldde, jste v pořádku? Nechcete přinést trochu vody? Strašně jste zbledl.“

„Cože?“

„Nechcete se napít? Nebo se posadit?“

„Ne.“ Sevřel hodinky v dlani, ale vidění se už rozplývalo. „Ne, děkuji. Jsem v pořádku. Tohle si vezmu taky.“

Declan, silně otřesený, zamířil přímo do Remyho kanceláře. Doufal, že ho prostředí obchodní společnosti, racionální atmosféra advokátní kanceláře, vrátí do skutečnosti.

Snad ještě víc toužil po přítomnosti kamaráda, který ho možná bude mít za blázna, ale ani tak ho nezavrhne.

„Kdybys dal vědět, že se stavíš,“ začal Remy, když za ním zavřel dveře, „udělal bych si čas a zašli bychom na oběd.“

„Původně jsem měl namířeno jinam.“

„Tys zase nakupoval, že?“ Remy pokýval hlavou při pohledu na tašku v Declanově ruce. „Hochu, copak jsi v Bostonu nic neměl?“

„Zrovna příští týden mi mají přijít nějaké věci. Ale většinou knihy,“ odpověděl a procházel se po kanceláři. Zadíval se na tlusté fascikly, právnické knihy a poznámky a všechen ten advokátský nepořádek se mu najednou zdál neuvěřitelně vzdálený.

„Některé věci z mého bostonského domu se budou hodit do knihovny.“

Vzal do ruky měděné těžítko a zase ho odložil. Strčil ruku do kapsy a zacinkal drobnými.

„Řekneš mi, co se přihodilo, nebo mi tady jen vyšlapeš cestu na koberci?“ Remy měl sako přehozené přes opěradlo, vázanku uvolněnou a rukávy vyhrnuté. Posadil se do otočného křesla a začal si pohazovat jasně zeleným balónkem. „Unavuje mě to.“

„Už jsem ti vyprávěl o věcech, co se v domě dějí.“

„Jo a v sobotu jsem to zažil na vlastní kůži. Bylo by mi mnohem líp, kdybys mi dodatečně řekl, že jsem to piano slyšel z nějakého rádia, cos zapomenul vypnout.“

„Asi do dámského salonu nějaké koupím, nejspíš tam patří. A taky rád hraju, kdykoli se k tomu dostanu.“

Remy se na Declana pátravě zadíval. „Takžes mi přišel říct, že sháníš piano?“

„Dneska jsem koupil hodinky.“

„A já ti je mám pochválit? Tak to zavolám asistentku a další úředníky, ne?“

„Hodinky Luciana Maneta.“

„Nekecej?“ Remy upustil balónek. „Jak to víš? Kdes je vzal?“

„V jednom krámku ve Francouzské čtvrti.“ Declan vytáhl z tašky krabičku a postavil ji na stůl. „Podívej se.“

Remy nadzvedl víčko. „Elegantní, teda pokud je hodláš lovit v kapse pokaždé, když chceš vědět, kolik je hodin. A těžké,“ dodal, když je vyndal z krabičky.

„Ty z nich nic... necítíš?“

„Jak necítím?“

„Podívej se na zadní stranu.“

„Jména a datum odpovídají,“ uzavřel Remy. „Tomu říkám náhoda.“

„Náhoda? Ani bych neřekl. Vešel jsem do toho obchodu, koupil prsten pro Lenu a pak...“

„Jejda, jejda, zadrž na minutku! Prsten?“

„Říkal jsem ti přece, že si ji chci vzít.“ Declan trhl rameny. „Našel jsem ten správný prsten, tak proč ho nekoupit s předstihem. Ale o tom teď nechci mluvit.“

„Tak to bys teda měl. Ona už ví, k čemu se chystáš?“

„Řekl jsem jí, co cítím a jaké mám úmysly. Teď ji v tom nechám chvíli podusit. Můžeme se vrátit k těm hodinkám?“

„*Et la!* Tys byl vždycky mezek. Tak mluv.“

„Přišel jsem tam a uvědomil si, že potřebuju hodinky, protože ty moje pořád stávkují. Pak mě napadlo, že si koupím kapesní, i když jsem nikdy žádné takové neměl a neumím je používat. A jak jsem je uviděl, věděl jsem, že to jsou ty pravé. Věděl jsem, že byly jeho a že mu je Abby koupila k narozeninám. Věděl jsem přesně, co je vyryté na druhé straně. Slovo od slova.“

„Nevím, co si o tom myslet.“ Remy si rozpačitě prohrábl vlasy. „Není to něco podobného, jako když někteří lidé sáhnout na nějakou věc a vycítí, komu patřila a jakou má historii?“

„Tomu se říká psychometrie. Číst o těchhle věcech mě dřív hodně bavilo,“ vysvětloval Declan, když se Remy zamračil. „Ale nikdy jsem to na vlastní kůži nezažil. Lena má teorii, že by mohlo jít o reinkarnaci.“

Remy našpulil rty a vrátil hodinky do krabičky. „K tomu bych se přikláněl spíš.“

„Jestli je to pravda, pak dům a teď ty hodinky odstartovaly vzpomínky na minulé životy. Dost podivné, co?“

„Už od začátku je to celé podivné, kámo.“

„Ale jde mi o tohle. Když připustím, že jsem byl kdysi Lucian, pak Lena musela být Abigail. Jenže teď nevím, jestli ji do toho domu mám přivést a začínat vlastně znova, nebo ji držet co nejdál, aby se ten začarovaný kruh přerušil.“

Lena se ve Vieux Carre chystala odejít z bytu na odpolední směnu v baru. Když ale otevřela dveře, jako by se do začarovaného kruhu vrátila.

„Dceruško!“ Na prahu stála Lilibeth Simoneová s rozpřaženými rukama.

Šokovaná Lena nedokázala včas ustoupit, a tak se ty ruce kolem ní sevřely jako železný řetěz. Byla v pasti, uvědomila si své pocity. Ovanul ji silný parfém, který docela nepřekryl kouř z cigaret, ucítila váhu kostnatého

těla, poničeného léty nezřízeného života, a lepkavý lak, přidržující kudrny obarvené na černo.

A tím vším pronikal její vlastní panický strach.

„Nejdřív jsem zašla dolů a ten hezký mladý muž za barem mi řekl, že budeš ještě tady. To jsem ráda, že jsem tě zastihla!“ Slova vyrážela nakráplé zvonivým hlasem. „Ukaž se mi! Přísahám, že jsi vždycky o něco krásnější, vážně, cukroušku. Jen se na chvilku posadím, abych popadla dech. Je tak úžasné tě vidět, že jsem z toho celá pryč.“

Mluvila příliš rychle, všimla si Lena, pohybovala se trhaně na vysokých podpatcích bot stejně ostře růžových jako její těsné šaty s minisukní. To byly jasné známky, že si před pár minutami musela vzít nějakou drogu, co měla právě v oblibě.

„Panečku, jak sis to tady načančala!“ Lilibeth se svezla do křesla a květovaný kufřík upustila vedle sebe. Nadšeně tleskla jako malá holčička, až jí umělohmotné náramky na vyhublých zápěstích křísly o sebe. „Paráda! Moc se mi tu líbí. A k tobě se to dokonale hodí.“

Kdysi bývala hezká, pomyslela si Lena při pohledu na matku. Viděla ji na fotografiích. Ale všechna líbeznost se ztratila v ostrých, lišáckých rysech.

Ve čtyřiačtyřiceti odrážela Lilibethina tvář spotřebu velkého množství alkoholu, drog i mužů.

Lena záměrně nechala dveře otevřené a zůstala stát na prahu. Rámus z ulice a vůně ze sousedního pekařství jí vracely rovnováhu. „Co ode mě chceš?“

„Proč? Přece tě vidět.“ Lilibeth ze sebe vyrazila vysoký smích, který Lenu zaškrábal na mozku jako nehty na tabuli. „Co je to za otázku? Přijela jsem navštívit svoji dceru. Říkala jsem si, moje Lena sice má moc práce, ale měly bychom spolu strávit víc času. Tak jsem skočila na autobus a jsem tady. Stačí když si tady hezky sedneš a povíš mi všechno, co jsi zatím dělala.“

Lenu ovládlo znechucení a snažila se ho držet. Bylo pořád snesitelnější než zoufalství, které se tlačilo hned za ním. „Musím do práce.“

„Ale jdi, na vlastní mámu si snad trochu času uděláš. Ten bar ti přece patří. Jsem na tebe tak pyšná. Moje velká holčička má vlastní byznys.“

„A dobře se ti vede,“ pokračovala a přitom se rozhlížela po bytě.

Lena ten pohled dobře znala, byla v něm podlost. Okamžitě se narovnala v zádech. „Naposled jsem ti jasné řekla, že už se neuvidíme. Žádné další peníze ode mě nedostaneš.“

„Proč mě hned takhle urážíš?“ Lilibeth vytřeštila oči a ty se zaplnilly slzami. „Nechci víc než strávit pár dní se svou holčičkou.“

„Nejsem holčička,“ odpověděla Lena temně. „A tvoje už vůbec ne.“

„Nebud' zlá, baby, vždyť jsem se za tebou táhla takovou dálku. Víím, že jsem se nechovala jako dobrá máma, drahousku, ale všechno ti vynahradím.“

Vyskočila a přitiskla si dlaň na srdce. Nehet na malíčku pravé ruky měla příliš dlouhý a lehce zahnutý.

Kokainový malíček, uvědomila si Lena s lítostí. Ted' už jí bylo jasné, v čem Lilibeth právě jede.

„Udělala jsem hodně chyb, já víím.“ Hlas jí omluvně přeskakoval. „Pochop, jak jsem byla mladá, když ses narodila.“

„Na to už ses vymlouvala mockrát.“

Lilibeth sáhla do ostře červené kabelky a vytáhla potrhaný kapesník. „Proč jsi na maminku tak ošklivá, zlato? Proč mi chceš zlomit srdce?“

„Ty žádné nemáš. A nejsi žádná moje maminka.“

„Nosila jsem tě devět měsíců, nebo ne?“ Smutek jako na zmáčknutí knoflíku ustoupil vzteku a Lilibeth nepříjemně zvýšila hlas. „Devět měsíců jsem byla tlustá, trpěla nevolnostmi a musela trčet v té hnusné zátoce. A pak tě dlouhé hodiny v bolestech rodila!“

„A za týden jsi ode mě utekla. I toulavá kočka se stará dýl o kot'ata než ty o mě.“

„Bylo mi šestnáct.“

Jedině tehle smutný fakt vždycky znova přiměl Lenu, aby si pro matku udělala v srdci místo. Jenže časem to srdce od věčných ran zkornatělo. „Jenže šestnáct ti už dávno není. A mně taky ne. Nebudu tady s tebou ztrácet čas hádkami. Musím odejít a ty taky.“

„Ale zlato.“ Lilibeth začala panikařit a ihned se vrátila k uplakanému výrazu. „Musíš mi dát šanci něco napravit. Najdu si práci. Můžu chvíli pracovat i pro tebe, nebyla by to legrace? Než si seženu nějaké bydlení, pár týdnů zůstanu tady a užijeme si to spolu. Jako dvě kamarádky.“

„Ne, nebudeš u mě pracovat ani bydlet. Tuhle chybu jsem udělala před čtyřmi roky. A když jsem tě nachytala, jak si sem vodíš kunčofty, okradla jsi mě a zase utekla. Už to znova nedopustím.“

„Tenkrát jsem byla nemocná, zlato. Ale ted' nic neberu, přísahám. Nemůžeš mě jen tak hodit přes palubu.“ Prosebně před sebe natáhla ruce dlaněmi vzhůru. „Jsem na mizině. Billy si vzal všechno, co jsem měla.“

Lena se mohla jen dohadovat, že Billy byl poslední z asociálů, kterými se Lilibeth věčně nechala zneužívat. „Právě teď jsi sjetá. Myslíš, že jsem slepá, nebo tak hloupá?“

„Nejsem! Vzala jsem si jen trošičku, protože jsem z toho setkání byla děsně nervózní. Věděla jsem, že na mě budeš zlá.“ Z očí jí vyrazily slzy a začaly rozpíjet nánosy líčidla. „Musíš mi dát příležitost všechno odčinit, zlato. Změnila jsem se.“

„To už jsi na mě taky zkoušela.“ Lena rezignovaně přešla ke kabelce na botníku a odpočítala z peněženky padesát dolarů. „Tady máš.“ Vrazila je Lilibeth do ruky. „Vezmi si je, sedni na autobus a jeď, co nejdál to půjde. Ale sem se už nevracej. Není tu pro tebe místo.“

„Nemůžeš se ke mně takhle chovat, dítě, nemůžeš být tak chladná.“

„Ale můžu.“ Lena popadla kufřík a odnesla ho před vchodové dveře. „Asi to mám po tobě. Vezmi si těch padesát babek, protože víc nedostaneš, a vypadni odsud, nebo přísahám, že tě vyhodím.“

Lilibeth nakráčela ke dveřím. Peníze už dávno zmizely v její kabelce. Zastavila se ještě, aby se na Lenu nenávistně podívala. „Nikdy jsem tě nechtěla.“

„Tak v tom jsme si rovné. Já tebe taky ne.“ Zavřela matce dveře před nosem, otočila zámkem a sedla si na podlahu. Pak se tiše rozplakala.

Večer, když vyrazila na cestu k Manet Hallu, si byla téměř jistá, že stopy po té návštěvě zahladila. Už už chtěla večeri u Declana zrušit, ale tím by své matce jen přidala na důležitosti.

Přiznala by se tak k žalu, který k ní pronikl i přes zamčené dveře.

Potřebovala myslet na jiné věci, a to by se jí o samotě nepodařilo. Raději stráví večer s Declanem a do rána třeba na Lilibeth zapomene. Vystřadí ji z myslí i ze svého života.

Dům vypadal jinak. Způsobily to malé změny, ale díky nim se Manet Hall jevil nějak skutečnější. Bylo hezké vidět, že s dobrým plánem se některé věci přece jen mění k lepšímu.

Během let si zvykla na usedlost pohlížet jako na snové místo ukotvené v minulosti. Podvědomě možná i ve své minulosti.

S vyměněnými prkny na schodišti a umytými okny Manet Hall už působil jako místo, kde to žije.

To Declan ho vracel k životu.

Třebaže přední zahrada ještě nebyla dokončená, už tu kvetly první květiny. A na galerii se vyjímal velký hliněný květináč s begoniemi.

Ty určitě zasadil sám, pomyslela si na cestě ke dveřím. On přece rád vlastnoručně pečuje o své věci.

Napadlo ji, jestli i na ni pohlíží jako na takovou rozpracovanou věc. Nejspíš ano. Neuměla se rychle rozhodnout, zdali jí to pomýšlení vadí nebo ne.

Vešla bez zaklepání. Měla dojem, že když spolu dva lidé spí, jsou takové formality zbytečné.

Nejdřív ucítila lilie, jasně a silně, jako by zahrada pronikla i do domu. Do haly umístil krásný stolek, dvě židle s rovným, polstrovaným opěradlem a taky velkou keramickou krávu. Musela se usmát.

Někomu by se takový předmět zdál hloupý, někomu zase kouzelný, ale nikdo by už vstupní halu nepovažoval za chladně sterilní.

„Declane?“ Nakoukla do salonu, kde si všimla několika nových kusů nábytku. Přešla do knihovny, kde ji zaujaly těžké svícny na krbové římse.

Proč se jí náhle tak rozechvěly ruce? podivila se, když se jich chtěla dotknout. A proč se jí ty zašlé staré svícny zdály tak povědomé?

Ve skutečnosti na nich nebylo nic zvláštního. Jistě stály hodně peněz a na její vkus byly až příliš zdobné. Přes to... každý z nich lehce pohladila prstem. A přece jako by sem patřily. Uměla si živě představit bílé svíce i vůni tajícího vosku.

Zachvěla se znovu, ustoupila a raději vyšla z místnosti.

Cestou po schodech do patra volala Declana jménem. Když došla na první odpočívadlo, otevřely se dveře dobře skryté ve zdi. Oba naráz museli potlačit výkřik.

Lena zalapala po dechu a se smíchem se chytila za srdce. Měl vlasy plné pavučin a šmouhy na tvářích. V ruce držel baterku.

„Panebože, příště mě radši hned zastřel, abych to měla za sebou.“

„To bych mohl říct taky.“ Vydechl si a z vlasů vyhrábl pár pavučin. „Leknutím jsem zestárnul o pět let.“

„Volala jsem tě, ale když ses neozýval, šla jsem tě hledat.“ Nakoukla mu přes rameno do temné chodby. „Copak to je? Nějaké katakomby?“

„Jen spojovací chodba pro služby. Vedou tam dveře z každého patra, tak jsem to chtěl prozkoumat. Je to zajímavé, ale taky hodně špinavé.“ Zadíval se na umazané ruce. „Mohla by sis zatím něco nalít? Půjdu se umýt.“

„Naliju oběma. Co by sis dal?“

„Pivo.“ Protože už se vzpamatoval z leknutí, zaměřil se na její posmutnělou tvář. „Co se děje, Leno?“

„Nic, jen mi leknutím došla řeč.“

„Jsi rozrušená. To už poznám.“

Pokusila se o maskovací úsměv. „Asi proto, žeš mi hned nedal pusku na uvítanou.“

„Nebo mi ještě dost nevěříš a myslíš si, že si s tebou chci jen užívat.“ Hřbetem ruky jí nadzvedl bradu a zadíval se do očí tak, že jí začaly pálit. „Ale to se pleteš, já tě miluju.“ Odmlčel se a kývl hlavou. „Za minutku jsem dole.“

Už scházela po schodech, ale pak se zastavila a promluvila, aniž se ohlédla. „Declane, já si nemyslím, že by sis chtěl jen užívat. Ale nejsem si jistá, jestli pro tebe mám, co hledáš.“

„Angelino, ty jsi to, co jsem hledal celý život.“

Netlačil na ni. Jestli potřebovala předstírat, že se jí nic nestalo, ať je po jejím, říkal si. Za soumraku se spolu procházeli po zahradě za domem.

„Zvláštní místo. Celé dlouhé roky sem lidé přicházeli a zase odcházeli. Tedy spíš odcházeli. A najednou se objevíš ty a za pár měsíců uděláš víc než všichni ostatní za půl století.“

Zadívala se na dům. Ještě stále potřeboval mnohé opravy. Tesařskou práci a nátěry. Tu a tam nové okenice. Ale už vůbec nepůsobil tak... mrtvě, našla vhodný výraz. Ten dům nebyl jen opuštěný, než se nastěhoval Declan, byl prostě mrtvý.

„Vracíš ho k životu. A je v tom víc než jen práce a peníze.“

„Mohla bys tady žít?“

Poplašeně po něm střelila pohledem, ale on ji sledoval stále se stejným klidem a rozhodností. „Mám přece svůj byt.“

„Na to jsem se neptal. Chtěl jsem vědět, jestli bys mohla. Jestli by ses tady cítila dobře a jestli by tě neničila představa života s... duchy nebo vzpomínkami nebo jak to nazveš.“

„Kdyby mě to ničilo, nepřijela bych sem dneska na noc a na večeri. Což mi připomíná - čípak mě chceš pohostit, *cher*?“

„Pokusím se ugrilovat tuňáka.“ Vytáhl kapesní hodinky. „Za chvíli jdu na to,“ dodal, když si upřesnil čas.

Jako očarovaná zírala na hodinky v jeho dlani. Žaludek se jí stáhl stejně jako při pohledu na ty svícný na krbu. „Odkud je máš?“

„Našel jsem je v jednom krámku.“ Zaujatý jejím tónem zvedl hlavu a natáhl ruku s hodinkami. „Připadají ti známé?“

„Člověk nevidí hodně mužů s takovými hodinkami.“

„Věděl jsem, že jsou moje, už na první pohled. Myslím, žeš mi je dala k narozeninám.“ Všiml si, jak se Lena polekala. „Kdysi.“ Obrátil hodinky, aby si mohla přečíst vyryté věnování.

„Lucianovy?“ Opatrně vztáhla ruku a dotkla se nápisu. „Zvláštní. Opravdu zvláštní. Ty vážně věříš, že jsem byla Abigail?“

„Ano.“

Zavrtěla hlavou. „A není to tak trochu vypočítavé? To by se ti docela hodilo, ne?“

„Vražda, zoufalství, sebevražda, duše, co sto let nenašly klid?“ Zavrtěl hlavou a schoval hodinky zpět do kapsy. „Není o co stát, jestli chceš znát můj názor. Ale napadlo mě, že je láska trpělivá a počkala si na svůj správný čas.“

„Bože, ty jsi tak... dojemný. Ale docela mě otravuje, jak pořád útočíš. Jsem s tebou ráda, Declane.“

Pohrávala si s klíčkem na řetízku. Byl to zvyk, kterého si nejspíš nebyla vědomá.

„Líbíš se mi, ráda si s tebou povídám, ráda se s tebou miluju. Víc ode mě zatím nečekej.“

Sevřel ji v náruči. „Tak já to беру.“

Lena se překulila z jednoho polštáře na druhý. Zaslechla zpěv - hluboký, mužský hlas opakující zasněný refrén. S povzdechem pohladila prostěradlo vedle sebe.

Nebyl na svém místě. Jen jeho teplo tam zůstalo.

Otevřela oči a hned je zase v mlžném ranním slunci přimhouřila. Původně nechtěla zůstat přes noc, ale Declan její úmysly vždycky dokázal pozměnit. Nebo jí spíš svá přání vsugeroval, aby je považovala za vlastní.

Chytrý chlap, usmála se pro sebe. Pak zívla a zabořila tvář do polštáře. Nikdy na ni okatě netlačil a nikdy se nechoval nerozumně. A přece vždycky dosáhl svého.

Zatraceně, za to ho musela obdivovat.

I teď ji těšilo, že zůstala, třebaže by se radši probudila ve vlastní posteli. Když večer dorazila na Manet Hall, cítila se zničeně a podrážděně. Něco takového způsobila každá návštěva její matky. Ale pak na to díky Declanovi na pár hodin zapomněla a radovala se z jeho společnosti.

To muselo stačit, nic jiného mu ostatně nemohla nabídnout. Setkání s Lilibeth jí jen připomnělo, co si kdysi dávno slíbila.

Že bude úspěšná podle svých představ a že se v životě bude řídit jen vlastním rozhodnutím. A že nikdy, nikdy nespojí svoje sny a plány s někým jiným. Nikomu se nevydá na pospas.

Declan stejně dřív nebo později půjde svou cestou. Jako všichni. Ale protože jí na něm opravdu záleželo, postará se, aby z nich navždycky zůstali dobří přátelé.

Takže si musí dát pozor, aby se do něj nezamilovala a taky aby mu neublížila, když tolik věří, že je do ní zamilovaný.

Svraštila obočí. Někdo opravdu zpíval. Slyšela Declanův hlas do šumění proudu vody.

„Léta pádí, dítě mé, já jinou nikdy nechtěl jsem. Věrný zůstávám lásce své, i když ji kryje černá zem. „

Podivná písnička, aby si ji mužský prozpěvoval ve sprše, uvědomila si, ale vzápětí se k němu v duchu připojila s refrénem. *Než skončí bál, než se rozední...*

Odkud takový text zná? podivila se zmateně a vstala. Poznala nejen melodii, ale i slova. Byl to smutný příběh o zradě a smrti.

Srdce se jí náhle rozbušilo až v krku.

Tanec při světle měsíce. Zahrada a bílý dům zářící do tmy. Dívka v nuzných šatech a mladík s elegantní černou vázankou. Vůně šeráku. Sladká a těžká.

Vzduch, který se sotva dal dýchat. Tak silně provoněný, až se točí hlava. Je to i tím tancem a hudbou.

Omámená z tance... Hlava se točí, točí... Je zamilovaná.

Lena se zakymácela a chtěla se opřít o dveře koupelny. Jenže ty se otevřely a ona se propadla do oblaku páry.

„Hop!“ Declan ji zachytil a postavil na nohy. Byl ještě mokrý ze sprchy a z vlasů mu kapala voda. Odnal ji zpět na postel.

„To nic. Jen jsem ztratila... balanc.“

„Miláčku, hroznější zbledla.“ Odhrnul jí vlasy z tváře a ledové ruce ji třel v dlaních. „Co se stalo?“

„Nic.“ Zmatená a zaražená ho od sebe odstrčila. „Asi jsem vstala moc rychle. Zamotala se mi hlava a tys právě otevřel dveře, kterých jsem se chtěla chytit. Jsem v pohodě. *Ça va*. Je na mě moc brzo, touhle dobou většinou ještě spím.“

„Donesu ti trochu vody.“

„Zlato, uklidni se. Simoneové nejsou žádné padavky.“ Pohladila ho po tváři. Ten divný pocit se rozplýval - píseň, vůně šeráku i šťastná závrať. „Ale ta tvoje hezká tvář mi pořád bere dech. Nechals mi nějakou teplou vodu?“

„Asi ne.“ Posadil se vedle ní. „Musím ten bojler vyměnit. Když ale půl hodiny počkáš, ohřeje se nová.“

„Hmmm. A co bychom tu půlhodinu mohli dělat?“ Rozesmála se a stáhla ho k sobě na postel.

Tak tohle byl moc pěkný začátek dne, pomyslela si u šálku kávy. Popíjela ji u malého stolku na galerii, který tam Declan postavil. Z nabídky k snídani toho neměla moc na výběr, a tak se spokojila s ovesnými vločkami. Sledovala, jak si Declan na ty svoje sype závěje cukru.

„*Cher*, nechceš radši rovnou posnídat tabulku čokolády?“

„Žádnou tady nemám.“

Usmál se na ni přitom tak, že musela zadržet dech.

„Tohle je moc pěkné místo,“ rozhlédla se. „Zvlášť na ranní rozjímání.“

„Bude hezčí, až vyměním pár prken a všechna je znova natřu. Taky tady chybí květiny, houpačka a tak podobně.“

Nabrala si další lžící vloček. „Ty snad budeš domácí typ,“ zavrtěla hlavou.

„Vypadá to tak.“ Docela ho tím potěšila. „Kdo by si to byl pomyslel, vid’?“

„A co má domácí kutil v plánu dnes?“

„Dokončím ty schody dole. A jestli počasí vydrží celý víkend, bude přední část domu skoro hotová. Už jsem objednal řemeslníky na ty zbylé koupelny a půjdu znova nakupovat. Nechceš se připojit?“

„Ještě jsem nepotkala chlapa tak posedlého nakupováním.“ Ale sváděla ji představa, že s ním podnikne výpravu za novými poklady. A také pomůže s vybíráním nábytku pro tenhle dům.

A nebyl by to další krůček k závazku? Nevypadali by víc jako snoubenci místo párku, co si jen tak užívá?

Raději zavrtěla hlavou a tuhle radost si odepřela. „Pokud se to netýká utrácení peněz za boty nebo náušnice, musíš si poradit sám, zlato.“

„To by se snad taky stihlo mezi sháněním nábytku a hřebíků. Ale počkat... vydrž chvíli.“

Vstal a zmizel v domě. Lena se zatím protáhla, uchopila šálek do obou dlaní a zadívala se přes zahradu k rybníku.

Dnes ráno ho vyděsila, uvědomila si. I když se snažil nedávat nic najevo. Vždyť taky málem omdlela, a to se jí ještě nikdy nestalo.

Něco v tom domě na ni silně působilo, uvědomila si pobaveně. Stejně jako na Declana. Něco ji lákalo dál a něco nutilo utéct. Jenže ona se rozhodla zůstat pevná.

Mohl snad mít pravdu? Že by to bylo až tak snadné? On prožil minulý život jako Lucian a ona zas jako ubohá Abigail?

Třeba spolu opravdu kdysi tančili v zahradě za zvuku té staré, smutné písně.

A kdyby ano, co by to znamenalo pro jejich současný život?

Když se Declan znovu objevil, zatvářila se bezstarostně. Na stolek před ni postavil malou krabičku.

„Cher, jestli mi pořád budeš nosit dárky, co si počneš, až přijdou moje narozeniny?“

„Něco už vymyslím.“

„No, mám dojem, že nic lepšího než raci na pepř a sůl už se nedá vymyslet, ale...“ Otevřela krabičku, kde čekala nějakou legrační sponku nebo brož. Pak chvíli oněměle zírala na náušnice s diamantovými a rubínovými srdíčky.

„Nemohl jsem si pomoci.“

„To... to přece nejde.“ Poprvé, co ji znal, opravdu ztratila řeč. „Nemůžeš mi dávat takové věci. To jsou pravé kameny. Myslíš, že jsem tak hloupá a nerozeznám diamanty?“

„Ne.“ Zajímavé, pomyslel si, jak rozpaky nad dárkem ihned zamaskovala zlostí. „Myslel jsem, že by ti moc slušely.“

„Je mi fuk, jak jsi bohatý.“ Prudce zaklapla víčko. „Je mi jedno, kolik peněz sis nacpal na konta a do akcií. Nechci si od tebe brát drahé šperky. Až zatoužím po diamantech a rubínech, koupím si je sama. Nespím s tebou, abych za to něco dostávala.“

„No, tohle byla výhodná koupě.“ Když vyskočila a začala křičet, zhroupl se v židli, protože jí chtěl vidět do tváře. „Takže bys je přijala, kdyby byly ze skla? Radši si to ujasníme. Až zase uvidím něco, co by se mi pro tebe líbilo, nesmí to stát víc než kolik? Stovku? Padesát babek? To jen pro příště.“

„Nechci, abys mi kupoval věci.“

„Leno, kdybys potřebovala věci, zašel bych spíš do potravin. Proboha živého, náušnice se mi líbily a připomněly mi tebe. A podívej,“ vzal krabičku a opsal kolem ní rukou kolečko, „nikde žádné šňůrky, co by tě k něčemu zavazovaly.“

„Dárek, co stojí stejně jako slušné ojeté auto, člověka zavazuje vždycky.“

„Pleteš se. Peníze jsou relativní a já jich mám dost. Když ty náušnice nechceš, nech být.“ Pokrčil rameny a napil se kávy. „Dám je někomu jinému.“

Primhouřila oči. „Tak někomu jinému?“

„Když tolik nahlodávají tvoji morální rovnováhu, ještě to neznamená, že je musím vyhodit.“

„Snažíš se ze mě udělat idiota.“

„Ne já, ty se tak sama chováš. Já jen nechtěně dostal roli ve tvém dramatu. Chtěl jsem ti je věnovat, ale nemusím, pokud si myslíš, že ti tak platím za odvedené služby. To by mě urazilo ještě víc než tebe, Leno,“ dodal a ona jen bezmocně otevřela pusu. „Ty vážně věříš, že jsem ochotný platit ti za sex? Kruci, jsou to jenom kamínky.“

„Ale nádherné kamínky.“ Sakra, proč ji ten chlap neustále vyvádí z rovnováhy.

To mu bylo podobné. Jen si tam v klidu sedí a pozoruje její rozčilení.

Zhluboka se nadechla, zatímco se Declan stále bavil pohledem na ni. „Přeháním to a chovám se hrubě. Prostě nejsem zvyklá, že mi muži u misky vloček dávají diamanty.“

„Aha. Tak já počkám a dám ti je u steaku a vína.“

Chabě se zasmála a shrábla si vlasy z čela. „Jsi pro mě až moc dobrý.“

„Co to má zase znamenat?“

Ale Lena jen zavrtěla hlavou a znovu otevřela krabičku. Dlouhou chvíli si prohlížela náušnice na sametovém podkladu a pak si je navlékla do uší.

„Jak vypadají?“

„Skvěle.“

Naklonila se k němu a políbila ho. „Děkuju. Takový dárek mě prostě vyděsil, ale rychle si zvykám.“

„Fajn.“

„Budu si kvůli nim muset sčesat vlasy dozadu, jinak nevyniknou. Kruci,“ zaběhla do domu. „Jdu se podívat.“ Stoupla si k nejbližšímu zrcadlu a jednou rukou si přidržovala vlasy v týle. „Panebože! Ty jsou nádherné. Nic tak krásného jsem v životě neměla. Jsi moc sladký, Declane. Tvrdohlavý, šílený a sladký.“

„Až si mě vezmeš,“ ozval se z balkonu, „dostaneš diamanty u snídane každý týden.“

„Přestaň.“

„Dobře, ale pamatuj si to.“

„Už budu muset jít. Chci se ještě stavit za babičkou.“

„Nevzala bys mě s sebou? Něco pro ni mám.“

Zadívala se na něj přes sklo trochu vděčně a trochu vyčítavě. „Tys jí koupil další dárek?“

„Jen zase nezačíněj,“ varoval ji a začal sklízet misky ze stolu.

„Proč pořád musíš něco nakupovat?“

Už ho dobře znala a z malého trhnutí rameny pochopila, že ho ta otázka mrzí. Raději to hned napravila polibkem na tvář.

„Peněz mám dost a ty věci se mi líbí,“ odpověděl. „Nakupovat za ně dárky je mnohem lepší než je nosit nacpané v peněžence.“

„To nevím. Já proti nacpaným šrajtoflím nic nemám. Ale...“ dotkla se náušnice v uchu, „tyhle kamínky se mi moc líbí. Tak běž pro to, cos babičce koupil. Ať je to, co je to, bude mít radost, protože je to od tebe.“

„Myslíš?“

„Má tě moc ráda.“

„To já taky.“ Otočil se a vzal Lenu kolem pasu. „A co ty? Ty mě máš ráda?“

Po páteři se jí rozlilo zvláštní teplo, až málem povzdechla. „Je těžké nemít.“

„Fajn.“ Lehčeji políbil. „To se mi moc líbí.“

Zanesl do auta dárkovou taštičku. Lenu znovu udivilo, že myslí i na takové věci. Nejen na dárek samotný, který si mohl snadno dovolit, ale i na jeho obal. Se stuhami a balícím papírem by se většina mužů neobtěžovala.

Každá jiná žena by Declana Fitzgeralda považovala za skvělou partii. A on chtěl právě ji.

„Chtěla bych ti položit otázku,“ promluvila při startování auta.

„Mám odpovídat ano ne, anebo mám na výběr z možností?“

„Zas tak složitá nebude.“

Pohodlně se opřel a natáhl si nohy. Jeli cestou mezi duby. V testech na škole vždycky vynikal. „Tak do toho.“

„Jak to, že sis ze všech těch vzdělaných dam v Bostonu a hezkých holek tady dole vybral právě mě?“

„Protože se mi v přítomnosti žádné jiné nezastavilo a zase nesplašilo srdce. To jen s tebou. S nikým jiným jsem se neuměl představit ještě po deseti nebo dvaceti letech. Moje největší přání je zůstat s tebou, Leno.“

Nepodívala se na něho, neodvážila se. Naplnilo ji to tak silnými emocemi, že by se při pohledu do jeho očí určité vyplavily ven, sladké, vřelé a poražené.

„To je hezká odpověď,“ zašeptala.

„Pravdivá.“ Stáhl její napjatou ruku z volantu a políbil ji. „Věř mi.“

„Věřím. Ale nevím, co si s tím počít. Jsi první muž, který mi dělá opravdové starosti. Něco k tobě cítím, i když ani nechci.“

„Víš, co si myslím? Že bychom spolu měli utéct do Las Vegas. Pak už by sis starosti nedělala.“

„Jasně, bostonští Fitzgeraldové budou radostí bez sebe, žes utekl do Vegas s míšenkou a barmankou ze zátoky. Úplně se pominou.“

„Spíš budou mít deset let o čem povídat. Matce se budeš líbit,“ dodal skoro sám pro sebe. „Není to s ní zrovna snadné, ale ocení, že jsi samostatná a přímá ženská. Taky že máš svůj podnik a hezky se staráš o babičku. Bude tě respektovat a taky mít ráda, protože tě mám rád já. A táta? Ten se na tebe podívá a stane se tvým otrokem.“

Zasmála se tomu a trocha tíhy z jejích prsou spadla. „Jsou všichni muži ve vaší rodině tak snadno zpracovatelní?“

„Ne. My jen máme výjimečně dobrý vkus.“

Lena zastavila před Odettiným domem a konečně na Declana pohlédla. „Přijede někdo z nich na Remyho svatbu?“

„Rodiče.“

„Tak to brzo uvidíme, co budou říkat, ne?“

Vyskočila z auta a vběhla do domu jako první. „Babi! Vedu ti tvého hezkého nápadníka.“

Odette vyšla z kuchyně a otírala si ruce do kostkované utěrky. Přinesla s sebou vůni čerstvě mleté kávy a pečiva. Jako vždy byla ověšená bižuterií, ale kolem očí a úst se jí zračilo podivné napětí, čehož si i Declan hned povšiml.

„Nápadníky vždycky rádi vidíme. *Bébé*,“ odpověděla a nastavila Leně tvář k polibku.

„Co se stalo?“

„Upekla jsem tmavý chleba,“ vyhnula se Odette odpovědi. „Pojďte do kuchyně.“ Vzala Lenu kolem pasu a vedla ji dál. „Copak to neseš v té pěkné taštičce, *cher*?“

„Takovou drobnost, co by se vám mohla líbit.“ Declan postavil tašku na kuchyňský stůl. „Voní to báječně. Asi bych se měl taky naučit péct chleba.“

Odette se usmála, ale zvláštní strnulost nezmizela. „Možná tě to naučím. Při hnětení těsta se člověk uvolní. Je to jako terapie, při které zapomeneš na všechny trable.“

Vytáhla z tašky balíček se stuhou a rozvázala ji. „Leno, jestli tohohle chlapíka pustíš k vodě, vážně po něm půjdu sama.“ Když dárek rozbalila, její tvář zjihla.

Byla to maličká skříňka ve tvaru srdce. Vešla se do dlaně a zdobil ji ručně malovaný obrázek páru ve večerních šatech na lavičce. Když Odette zvedla víčko, ozvala se melodie.

„Tahle písnička mi zní v hlavě už několik týdnů,“ vysvětloval Declan. „Takže když jsem tu skříňku uviděl, řekl jsem si, že bych ji měl radši koupit.“

„Až skončí bál,“ rozeznała Odette skladbu. „To je starý waltz, taková sladkobolná píseň.“ Zvedla oči k Declanovi. „A neměl bys aspoň nějakého pohledného ovdovělého strýčka?“

„No, jen strýčka Dennise, ale to je takový domácícky prostý člověk.“

„Jestli má z poloviny takové srdce jako ty, беру ho.“

„No, není to hezké shledání?“

Když Lena zaslechla ten hlas, cukla sebou, jako by jí někdo přiložil hlaveň ke spánku a stiskl spoušť. Declan si všiml, že si s Odette vyměnily pohledy. Omluvný a šokovaný.

Pak se otočily.

Za jejich zády se o dveře opírala Lilibeth. Měla na sobě kratoučkový červený župan, vpředu jen volně převázaný. Černé vlasy se jí vlnily kolem

ramen, oči si už stihla zvýraznit silnou černou linkou a rudé rty ladily s barvou župánku.

„A kdopak je asi tohle?“ Jednou rukou si ležérně prohrábla vlasy a věnovala Declanovi kočičí úsměv.

„Co tady dělá?“ vypálila Lena. „Krucí, co dělá v tomhle domě?“

„Je to můj dům stejně jako tvůj,“ odsekla Lilibeth. „Aspoň někdo tady respektuje svoje příbuzné víc než ty.“

„Řekla jsem, že máš sednout na autobus a zmizet.“

„Od své dcery rozkazy nepřijímám.“ Lilibeth se odrazila ode dveří a přešla ke sporáku. „To je čerstvé kafe, mami?“

„Jak jsi mohla?!“ lapala Lena po dechu a zírala na babičku. „Jak jsi ji zase mohla pustit do domu?“

„Leno,“ Odette chytila vnučku za ruku. „Je to přece moje dítě.“

„Já jsem tvoje dítě!“ Lena pocítila nával hořkosti a vzteku. „Necháš ji tady, až tě zase vycucá a než tě nějaký další feták, se kterým se tahá, o všechno obere? Je na kokainu. Copak to nevidíš? A ten není zadarmo.“

„Říkala jsem, že jsem čistá.“ Lilibeth bouchla hrnkem o přepážku.

„Lžeš. Lžeš jako vždycky.“

Lilibeth vyrazila směrem k Leně, a ta nastavila bradu, jako by se chystala přijmout ránu. Vtom se mezi ně postavil Declan. „Radši toho nechte.“ Promluvil tiše, ale víc než hrozivě.

„Jestli se jí dotkneš, Lilibeth, vyhodím tě.“ Odette si rozechvělými rukama také nalila kávu. „Myslím to vážně.“

„Takhle se mnou nemá co mluvit.“ Lilibeth se zachvěl spodní ret. „A před cizím člověkem.“

„Declan Fitzgerald. Jsem přítel Leny i paní Odette. Odnesu vám to kafe, paní Odette. Sedněte si.“

„Tohle je rodinná záležitost, Declane.“ Lena se zuřivě vpíjela matce do očí. Trapnost té chvíle bude rozebírat později. Teď ji docela zaměstnával slepý vztek. „Měl bys jít.“

„Hned to bude.“ Dolil Odette kávu a odnesl hrnek na stůl. Pak si dřepł a zadíval se babičce do očí. „Já jsem Ir,“ řekl. „A nikdo není v rodinných sporech lepší než Irové. Kdybyste mě potřebovala, stačí zavolat.“

Stiskl jí ruku a pak vstal. „To platí i pro tebe,“ prohodil směrem k Leně.

„Já tady nezůstanu. Dovezu tě domů.“ Musela se párkrát zhluboka nadechnout, aby zvládla slova, co měla na srdci. „Babičko, mám tě moc ráda, ale dokud tu bude ona, já sem nepřijdu. Omlouvám se, ale znovu bych to nezvládla. Dej vědět, až odjede. A ty,“ obrátila se k Lilibeth, „jestli jí zase ublížíš, jestli jí sebereš jediný dolar nebo sem přivedeš některého ze

svých kunčoftů, budeš mít co dělat se mnou! Přisahám, že po tobě půjdu a vyřídím si to s tebou ručně.“

„Ale Leno! Dítě moje!“ Lilibeth vyběhla za dcerou do úzké chodby. „Já jsem se změnila! Chci ti všechno vynahradit. Dej mi ještě šanci.“

Lena se už před domem prudce otočila. „Ty už jsi poslední šanci dostala. Nepřibližuj se ke mně. Ani k mému bytu. Pro mě jsi mrtvá, slyšíš?“

Zabouchla dveře auta, prudce nastartovala a vyrazila od domu, až ho i s Lilibeth zahalil oblak výfukových plynů.

„No, to byla legrace, co?“ řekla pak a přidala na rychlosti. „Tvoje rodina bude jistě štěstím bez sebe, až uvidí Lilibeth Simoneovou. Šlapku, feťačku, zlodějku a lhářku.“

„Babičku z toho ale nemůžeš obviňovat, Leno.“

„Já ji neobviňuju,“ odpověděla skoro plačtivě. „Ale účastnit se toho nemůžu.“ Před Manet Hallem dupla na brzdy. „Už musím jet.“ Ale vzápětí si položila hlavu na volant. „Vystup a běž domů. *Va t'en*.“

„Ne. Teď nikam nepůjdu.“ To jiní odešli, uvědomil si. Proto se cítila tak ublíženě. „Chceš si o tom promluvit tady, nebo uvnitř?“

„Už o tom vůbec nechci mluvit.“

„Ale ano. Vyber si kde.“

„Už víš všechno. Moje matka je zfetovaná děvka. A když nedokáže uživit všechny svoje návyky, začne krást. Přitom lidem lže přímo do očí.“

„Ale nežije tady v okolí.“

„Já ani nevím, kde žije. Asi nikde nastálo. Včera za mnou přišla do bytu. Sjetá. A zase řečnila o nových začátcích a kamarádství. Myslela si, že se ke mně nastěhuje. To už nikdy nedopustím,“ dodala a zvrátila hlavu na sedadlo. „Dala jsem jí padesát dolarů na autobus. Měla jsem být chytřejší. Určitě si je už protáhla nosem.“

„Pojďme se projít.“

„Tohle se žádnou procházkou nevyvětrá, Declane. Musím do práce.“

„V tomhle stavu nikam jet nemůžeš. Pojď.“

Aby si pojistil, že neujede, až vystoupí, vytáhl klíčky ze zapalování a strčil si je do kapsy. Pak obešel auto, otevřel dveře a vztáhl k ní ruku.

Už ani neměla sílu se hádat. Za ruku ho ale nevzala. Vystoupila a nacpala si pěsti do kapes.

Dobře, promluví si s ním a pak to třeba přejde.

Asi věřil, že ji pohled na kvetoucí, voňavou zahradu uklidní. Nebo že ji utěší on sám. Byl na to stavěný. A nejspíš by chtěl hledat nějaká řešení.

Jenže pokud šlo o případ Lilibeth, ten žádné řešení neměl.

„S rodinou jsou potíže, co?“

Pohlédla na něho vášnivě tmavýma očima. „Ona není moje rodina.“

„Chápu. Ale jde o rodinný problém. K těm u nás dochází často. Asi proto, že je nás tolik.“

„Myslíš třeba, když vám chybí další kanape na party nebo dorazí dvě tetičky ve stejných nových šatech?“

Uvažoval, jestli se má urazit nebo ne. Přece jen měla důvod k podrážděnosti. Ale jen tak to přejít nemohl.

„A ty myslíš, že dostatek peněz vyřeší osobní problémy? Že finance vymažou urážky a tragédie? To je dost povrchní názor, Leno.“

„Asi jsem povrchní holka. Mám to mít po kom.“

„Pitomost. Máš jen právo se zlobit, protože jsi málem dostala facku. Peníze ale určitě nepomohly sestřenici Angii, když ji manžel přivedl do jiného stavu ve stejnou dobu jako svoji milenkou. A neutěšily ani moji tetu, když se jí v autě zabila osmnáctiletá dcera. Život s člověkem zatočí, ať je v jakékoli příjmové kategorii.“

Lena se zastavila a zhluboka se nadechla. „Promiň. To ona mě vždycky dostane do stavu, ve kterém se nehodím pro ničí společnost.“

„Já nejsem společnost.“ Než mohla uhnout, uchopil její tvář do dlaní. „Já tě miluju.“

„Nezačínej, Declane.“

„Nemůžu si pomoci.“

„Já nejsem ženská pro tebe. Nehodím se pro nikoho, a ani nechci.“

„To je klíč k problému, vid’?“

Vzal do prstů klíček, který nosila na řetízku. „Ne muž, ale žena ti zlomila srdce. A teď bys ho chtěla nechat zamčené, abys nemohla přijmout lásku, co se nabízí. Nedovolíš si to. Je to tak bezpečnější. Protože když se nezamiluješ, nebudeš se trápit, kdyby to skončilo. Ale to z tebe dělá zbabělce.“

„No a co?“ odstrčila ho. „Je to můj život. Žiju si po svém a jsem tak spokojená. A ty jsi romantik, *cher*. Pod vší tou yankeeskou výchovou a rozumováním jsi zatracený snílek. Já ale na sny nevěřím. Beru jediné realitu. Jednoho krásného dne se v tomhle velkém baráku uprostřed pustiny probudíš a řekneš si, že ses asi pomátl. Utečeš zpátky k právníččině do Bostonu a oženíš se s nějakou dokonalou dámou jménem Alexandra, se kterou si pak pořídíš párek vzorných dětiček.“

„Zapomnělas na párek zlatých retrieverů.“

„Hm.“ Rozhodila rukama. „*Merde!*“

„Souhlasím. Takže za první, jediná ženská jménem Alexandra, co znám, má zuby jako kuň a nahání mi strach. Za druhé, a to je důležitější, já

hodlám prožít život v tomhle velkém domě, Angelino, a jedině s tebou. S tebou tady taky klidně založím rodinu, ale o těch retrieverech si ještě promluvíme.“

„Tím, že to pořád opakuješ, se to nestane skutečností.“

Šťastně a široce se zazubil. „Chceš se vsadit?“

Vážně měl něco do sebe, když se takhle tvářil, uvědomila si. Něco silného a trochu děsivého, protože za vlídným úsměvem tušila jádro tvrdé jako beton.

„Musím pracovat. A ty mi dej chvílku pokoj, rozumíš? Jsem moc našťavaná, abych s tebou měla trpělivost.“

Nechal ji odejít. Pro tu chvíli mu stačilo, že ji dokázal rozčítit tak, aby zapomněla na slzy, co se jí předtím třpytily v očích.

Julian byl zase opilý, protože tomu dával poslední dobou přednost. Na klíně houpal polonahou prostitutku a pohrával si s jejím těžkým nadrem. Starý černochoch u piana vyluzoval hbitou melodii a hudba se příjemně mísila s divokým ženským smíchem.

Vzduch byl plný kouře z doutníků, což v Julianovi probouzelo chuť na tabák. Ale v tom rozpoložení se mu nijak zvlášť nechtělo se po něm shánět, ani se namáhat s děvkou nahoře v pokoji.

Fakt, že už je zase na mizině, mu nedělal větší starosti. Na tenhle bordel pravidelně přispíval a nakonec vždycky někde získal finance, aby zaplatil dluhy. Pro tuhle chvíli tu měl otevřený účet.

Světlovlasou, plnoštíhlou a hloupou prostitutku si ten večer vybral záměrně. Až se na ní později bude ukájet, nestane se, že by mu její tvář připomněla Abigail.

Tentokrát už ne.

Napil se zhluboka bourbonu a štípl holku do bradavky.

Zapištěla a rozmarně ho plácla po ruce. Ještě se tomu smál, když do místnosti vešel Lucian.

„Á, náš svatoušek je tady.“ Slova se mu spíjela na jazyku, ale hořkost v nich byla jasně patrná. Raději se znovu napil a sledoval bratra, který vrtěním hlavy právě odmítl zrzku, co se mu přišla nabídnout.

Lucianova bledá tvář rámovaná zlatými vlasy působila na pozadí křiklavých barev a kouře naprosto dokonale.

Juliana napadlo, jestli Kain při pohledu na Ábela cítil takový odpor jako on.

Vyčkával, nadhazoval si děvku na klíně a mačkal jí prsa, zatímco Lucian pohledem pátral po salonu. Když se jejich identické oči setkaly, bylo to, jako by o sebe cinkly meče. Julian by přísahal, že takový zvuk v duchu zaslechl.

„Copak tu chceš?“ zeptal se, když Lucian přišel blíž. „Konečně ses snížil na úroveň obyčejných smrtelníků? Můj bratr se chce napít. Pití a ženskou pro *mon frère*!“ vykřikl. „I když asi vůbec neví, co se s tím dělá.“

„Zahanbuješ sebe i svoji rodinu, Juliane. Poslali mě, abych tě přivedl domů.“

„Není hanba zaplatit si děvku.“ Julian odložil sklenici a pohladil blondýnu po stehně. „Vzít si ji, to už by bylo horší. Ale v tom jsi mě stejně předběhl, bratříčku, nebo ne?“

Lucian zbledl. „Takhle o ní mluvit nebudeš.“

„Můj bratr se oženil s běhnou ze zátoky,“ prohodil Julian nevzrušeně a strhl blondýnu zpátky na klín, protože se snažila zvednout. Cítil, jak jí srdce pod jeho rukou silně buší, polekané nepřátelským tónem rozhovoru.

A právě ten strach ho vzrušil víc než všechny sliby, které mu předtím šeptala do ucha.

„Lucian, chloubá Manetů, přivedl svoji čubku do rodiny a teď si může oči vyplakat, protože utekla s jiným a nechala mu doma malého parchanta.“

Musel tomu věřit. Už celou zimu se pokoušel utopit v bourbonu pohled jejích strnulých očí a to odporné šplouchnutí těla do vod zátoky.

Musel tomu věřit, jinak by se zbláznil.

„*Allez*,“ nařídil Lucian blondýně. „Běž.“

„Chci ji mít tam, kde je.“ Julian ji chytil za obě ruce, aby se nemohla vytrhnout.

Ani jeden z nich si nevšiml, že místnost utichla, piano doznělo a smích se vytratil. Lucian popadl dívku a odtáhl ji z bratrova klína. Vyrasila pryč jako splašený králík, ale to už Lucian zvedl ze židle i Juliana.

„Pánové,“ přispěchala k nim rychle šéfová podniku po boku s obrovitým chlapem ve svátečním obleku. „My tu nechceme žádné potíže. Pane Juliane,“ zašveholila a důvěrně ho pohladila po tváři, ale oči měla tvrdé. „Jděte se svým bratrem domů, *mon cher ami*. Tohle není vhodné místo pro rodinné hádky.“

„Jistě. Omlouvám se.“ Chopil se její ruky a políbil ji. Pak se otočil a skočil na Luciana.

Stolek s lampou se převrátil a roztříštil. Zákazníci se klidili z cesty, ženské ječely a bratři Manetové se váleli v klubku a se zuřivostí psů do sebe tloukli pěstmi.

Vyhazovač ihned zakročil a popadl Juliana za límec. Nakráčel s ním ke dveřím a vyhodil ho na ulici. Lucian se sotva stačil zvednout do kleku, když bratra nedobrovolně následoval.

Cestou ven ho provázely kletby a křik osazenstva bordelu. Jeho zlost ihned zastínil pocit trapnosti. Rychle se proto otřepal a postavil na nohy.

Chvilí se díval na svého bratra na zemi, na ten zrcadlový obraz sebe sama, a pocítil jiný druh hanby. „Až sem jsme se museli dostat?“ zeptal se

unaveně. „Pereme se v bordelu a válíme v kanále. Nechci s tebou být na kordy, Juliane. Bůh ví, že nikde jinde nemám klid.“

Natáhl ruku ve smířlivém gestu, aby bratrovi pomohl vstát.

Ale Julianova hanba měla zcela jinou barvu. Černou.

Snad by si ani nepamatoval, že vytáhl z boty nůž. Alkohol, vztek a tíha viny ho docela oslepily. Neuvědomoval si, že vyskočil a zaútočil.

Ucítil jen podivnou radost, když čepel zajela bratrovi do masa. S vyceněnými zuby a šíleným výrazem v očích nasál pach první prolité krve.

Zápasili. Lucian v šoku a bolesti, Julian v temném omámení. Rukojeť nože jim prokluzovala v rukou.

Čistá hrůza ochromila Luciana, když se smrtící hrot obrátil a zajel do bratrova těla.

„*Mere de Dieu*,“ zašeptal Julian a třeštil oči na krev, která mu prýštila z prsou. „Tys mě zabil.“

Manet Hall
2002

Z jihu dorazila vlna veder. Declan měl dojem, že se potí i sám vzduch. Venku teď pracoval jen ráno a večer, kdy se horko dalo snést. Přes den vyhledával nejchladnější místa v domě.

Nebyl zdaleka tak výkonný. Někdy jen stěží vytahoval náradí z opasku, ale přece jen zase o něco pokročil.

Leně raději nevolal - tušil, že si teď potřebuje držet odstup a trochu se uklidnit. Myslel na ni ale bez přestání.

Představoval si ji, když přitloukal nová prkna na schodech, když vybíral ze vzorků barev, když instaloval ozdobné větráky.

Vzpomněl si na ni také, když se uprostřed noci probudil v trávě na břehu rybníka s Lucianovými hodinkami v ruce a s tváří zalitou slzami.

Přes den se snažil na noční zážitek zapomenout. Jen na Lenu zapomenout nedokázal.

Ještě jeden den vydrží, přikazoval si a setřel si z čela pot. Pak pojede do města a zabuší na její dveře. Jestli chce, aby ji zahnal do rohu, aby s ním konečně mluvila, udělá to.

Remyho svatba se rychle blížila. To znamenalo, že se mu ožení nejlepší přítel a ve městě se objeví jeho rodiče.

Byl jim docela vděčný, že odmítli nabídku ubytovat se v jeho domě. Oběma stranám prospěje, když zůstanou v nějakém pěkném hotelu.

I přesto chtěl za každou cenu dokončit opravu obou galerií a jedné volné ložnice. Jen tak na ně dům udělá dojem, až se přijedou podívat, a on bude moci dokázat, že pro ně měl přichystané ubytování.

O tom se jeho matka rozhodně půjde přesvědčit.

Slezl ze žebříku, vytáhl z chladicího boxu láhev s vodou a zhluboka se napil. Zbytek vody si pak vylil na hlavu. Trochu osvěžený sešel po trávníku o něco níž, obrátil se a prohlížel si dům.

Kapky vody se z něho téměř ihned vypařily, ale na tváři se mu usadil spokojený úsměv.

„To není špatné,“ řekl nahlas. „Na yankeeského amatéra to vůbec není špatné.“

Obě schodiště byla dokončená. Stáčela se zprava i zleva z galerie v patře a jejich elegance stála za všechen pot, škrábance a hodiny dřiny.

To průčelí bude moje chloubka, uvědomil si.

Ted' zbývalo jen uplatit natěrače, aby pokračovali v práci i v tomhle horku, aby se schodiště rozzářilo panensky bílou barvou.

Jen tak pro radost se vrátil, vyšel po pravém schodišti, přešel po galerii a seběhl dolů po levém. Tolik ho to potěšilo, že to hned musel zopakovat.

Pak našel mezi nářadím mobilní telefon a vytočil Lenino číslo.

Chtěl se s ní podělit o radost. Co na tom, že o den dřív, než zamýšlel?

Telefon v jejím bytě vyzváněl, když se ohlédl k rybníku a spatřil přicházet Lilibeth. Zastavil hovor, vstal a schoval telefon zpět do kufříku s nářadím.

„Přísahám, že mě to horko zabije.“

Široce se usmívala, ovívala si dlaní tvář a přitom zamrkala prodlouženými řasami. Declan si všiml, že má na ruce Odettiny náramky.

„A to ještě není poledne. No vy vypadáte,“ zamručela koketně, přešla k němu a přejela mu prstem po nahém hrudníku. „Jste celý mokrý.“

„Improvizovaná sprcha.“ Instinktivně ustoupil, aby na něho nedosáhla. „Co pro vás můžu udělat, slečno Simoneová?“

„Nejdřív to, že mi budete říkat Lilibeth. Jste přece přítel mé matky a taky její holčičky, nebo ne?“

Pooděšla pár kroků a úžasem rozevřela oči. „Nemůžu uvěřit, že jste ten velký starý dům dokázal zvelebit. Musíte být moc šikovný, Declane,“ dodala dvojsmyslně. „Můžu vám tak říkat, vidíte?“

„Jistě. Člověk ale nemusí být zvlášť šikovný,“ odpověděl. „Hlavně když má dost času.“

A peněz, dodala v duchu, hromadu peněz. „Ale nebuďte tak skromný. Děláte tady zázraky. Doufám, že vás nezdržuju, ale určitě mi to vevnitř rád

ukážete. Taky bych něco studeného vypila. Už ta cesta sem mi stačila. Jsem docela vyprahlá.“

Nechtěl ji ve svém domě. Víc než nechut' v něm probouzela zvláštní strach. Ale ať byla, jaká byla, pořád ji musel brát jako Leninu matku, a ta jeho ho zase naučila slušnému vychování.

„Samozřejmě. Mám tam trochu ledového čaje.“

„Nic lepšího bych ani nevymyslela.“

Následovala ho ke dveřím a potěšilo ji, když jí je přidržel, aby mohla vstoupit první. Přitom se o něj jen náznakem otřela. Vešla dovnitř a zalapala po dechu.

Tady nemusela údiv předstírat. Byla to grandiózní vstupní hala. A už ji dobře znala. Remy s Declanem nebyli jediní, kdo se v alkoholovém opojení do opuštěného Manet Hallu vlámali.

Tehdy se jí dům nijak zvlášť nelíbil. Stíny, pavučinami a zašlou slávou jí spíš naháněl husí kůži.

Ale teď byl plný světla a lesku. Zářivé podlahy, dokonalé stěny. Starožitný nábytek jí sice nic neříkal, ale nepochybovala, že každý ten kus musel stát jmění.

Staré bohaté rody nakupovaly staré věci. Věděla o tom, i když nechápala proč - vždyť svět je plný nových a barevnějších.

„Ale cukroušku, to je jak ve výkladní skříni. Prostě nádhera!“ trylkovala a už běžela do salonu.

Sama sice dávala přednost městu, kde to žilo, ale teď si uměla představit, že královna na tomhle panství vždycky může lusknout prsty a pozvat si všechn život domů.

„Panečku, vy nejste jen šikovný. Vy jste génus. Jak je to všechno krásné a nové.“ Obrátila se k Declanovi. „Musíte na sebe být pyšný.“

„Trochu určitě. Kuchyně je tam vzadu. Najdeme vám něco k pití.“

„To bude fajn, ale nespěchejte na mě.“ Zavěsila se do něho, jako by hledala oporu, a nechala se vést chodbou. „Prostě žasnu, co jste z toho dokázal udělat. Máma říkala, že jste začal teprve před pár měsíci.“

„Člověk stihne hodně věcí, když se drží nějakého plánu a má před sebou jasný cíl.“

Jeho cílem teď bylo dostat ji co nejdřív pryč. Když odbočila do knihovny a zase uznale mručela, využil příležitosti, aby si ji lépe prohlédl.

Lenu mu nijak nepřipomínala. Při bližším pohledu by objevil několik společných rysů, ale kde jedna měla souměrné tělo sexbomby, druhá jen vychrtlý trup, poničený časem a špatnou životosprávou.

Tím že ho co nejvíc ukazovala v kratičkých červených šortkách a těsném triku, se jevila ještě lacinější a ubožejší - jako stará mrkáč panna, vyspravená na poslední karneval. Pociťl soucit se ženou, která se snažila budit zájem předváděním sexuality, o niž dávno přišla.

Při nanášení make-upu měla taky poněkud těžkou ruku a horko udělalo své. Její tvář působila pod nánosem barviček plakátově a falešně. Vlasy měla natupírované, ale u kořínků jí šedavě prosvítaly.

Než dorazili do kuchyně, připadala Declanovi už jen politováníhodná.

„Posaďte se,“ vyzval ji. „Donesu to pití.“

Jeho vlídnost si bohužel vyložila jako erotický zájem.

„Taková krásná kuchyň...“ Usedla na židli a zaklonila hlavu, aby se nechala chladit větrákem a zároveň ho mohla pozorovat. „Snad ještě ke všemu nevaříte? Kdyby ano, cukrouši, odstavila bych Lenu a vzala si vás místo ní.“

„Lituju,“ zmínka o Leně ho zase napružila, ale byl otočený zády a nemohla mu vidět do tváře, „nevařím.“

„No, ženy jsou přizpůsobivé.“ Olízla si rty. Kromě tučného konta byl i majitelem mužné figury. Začala cítit svrbění.

„Neměl byste náhodou něco silnějšího než čaj, zlato?“

„Chcete radši pivo?“

Měla na mysli spíš sklenici bourbonu, ale přikývla. „To by bylo fajn. Dáte si se mnou?“

„Zůstanu u čaje. Ještě musím pracovat.“

„Na práci je přece moc horko.“ Přivřela oči a pozorovala ho skrze řasy. „Člověk by se měl radši naložit do vlažné vany, pak se natáhnout na postel a nechat si kůži chladit větrákem.“

Vzala si od něj sklenici piva a napila se. „A jak vy přemáháte horko?“

„Poliju si hlavu studenou vodou. Jak se daří paní Odette?“

Lilibeth našpulila rty. „Ale dobře. V domku je jako v pekle z toho jejího pečení. Ale ona si tím přivydělává. Snažila jsem se jí finančně pomáhat, ale jde to ztuha. Declane...“

Přejela prstem po orosené sklenici a znova se napila. „Chtěla jsem se omluvit za tu scénu u Odette. Víte, my s Lenou si prostě občas vjedeme do vlasů. Musím přiznat, že jsem se k ní nechovala nejlíp, když byla malá, ale pořád se jí to snažím vynahradiť.“

Trochu vytřeštila oči, dokud nezačaly pálit a nezalily se slzami. „Změnila jsem se. Už jsem pochopila, co je v životě nejdůležitější. Rodina. Jistě mi rozumíte. Taky máte rodinu?“

„Ano, mám rodinu.“

„A když jste teď tady, jistě rodičům chybíte a oni zase vám. I přes všechny trable určitě jeden druhého podržíte, že ano?“

„Ano.“

Decentně si osušila slzy. „Chtěla bych, aby Lena pochopila, že mi jde o to samé. Jenže ona mi nevěří a já se na ni nemůžu zlobit. Myslela jsem, že byste mi třeba pomohl přesvědčit ji, aby mi dala šanci.“

Natáhla se přes stůl a dotkla se hřbetu jeho ruky. „Moc by mi to pomohlo. Cítím se tak osamělá. Žena v mé situaci potřebuje přítele. Silného muže na své straně. Kdybyste to mohl být vy, všechno by vypadalo jinak.“

„Jestli už musím být na něčí straně, pak budu na Lenině. Ale nemůžu se plést do rodinných záležitostí. A kdybych to zkusil, stejně by mě neposlechla.“

„Třeba si nejste zase tak blízcí, jak jsem předpokládala.“

„Předpoklady někdy nevycházejí.“

Lokla si piva. „Tak spíte s ní, nebo ne?“

„To s vámi nehodlám rozebírat.“

„Pročpak?“ Lilibeth si chladnou sklenici přitiskla do výstrihu a pak se smíchem vstala. „Snad byste se nestyděl, cukrouši? Před Lilibeth nemusíte. Z nás dvou můžou být kamarádi.“ Obešla stůl a opřela se o jeho záda. „Dobří kamarádi,“ dodala, naklonila se a kousla ho do ucha.

„Slečno Simoneová, nutíte mě, abych byl nezdvořilý, ale dejte ty ruce pryč.“

„Tak on se vážně stydí.“ Zahihňala se a dýchla mu do tváře. Ucítil pivo a pak její ruce v klíně.

Popadl ji za obě zápěstí a prudce ji odstrčil. „Jenom se ztrapňujete.“ Rychle vstal a obrátil se k ní čelem. „To je vaše věc. Ale nemůžete mě využívat, abyste pronikla k Leně.“

Na tvářích se jí rozlil ruměnec. „Asi si myslíte, že pro vás nejsem dost dobrá.“

„O tom nepochybujte. Ale když hned vypadnete, zapomenou, co jste na mě zkoušela.“

Měla chuť zaječet a uhodit ho. Ale ještě se dokázala ovládnout. Pivo ji nestačilo otupit a dávka koksu, kterou tady sehnala, nebyla nijak valná. Zkusila to tedy jinak. Sesunula se zpátky za stůl, položila hlavu na složené ruce a rozvzlykala se.

„Když já nevím, co si počít. Jsem tak sama. Bojím se. Potřebuju pomoci. Napadlo mě... napadlo mě, že když se vám nabídnu, pomůžete mi. Prostě si nevím rady.“

Zvedla hlavu a dvě slzy, které dokázala vytlačit, si brázdily cestu jejím make-upem. „Jsem v hrozným maléru.“

Přešel ke dřezu, pustil studenou vodu a natočil trochu do sklenice. „V jakém?“

„Dlužím nějaký prachy. Proto jsem musela odejít z Houstonu, ale bojím se, že mě tady najdou. Že mi ublíží a Leně taky. Nechci, aby někdo ublížil méj holčičce.“

Postavil před ni sklenici. „Kolik?“

Zaregistroval spokojený záblesk v jejích očích, než je stihla sklopit. „Pět tisíc dolarů. Nebyla to moje chyba. Opravdu. Jen jsem uvěřila nesprávným lidem. Jednomu muži,“ dodala unaveně. „Utekl s mými penězi a nechal mě v dluzích. Jestli nevymyslím, jak je splatit, najdou si mě a něco mi udělají. Nebo mamce s Lenou.“

Znova se posadil a významně na ni pohlédl. „Lžete. Snažíte se ze mě vytáhnout prachy, abyste si mohla koupit koks a vypadnout z města. Považujete mě za snadný cíl, ale spletla jste se. Kdyby nebylo Leny, dal bych vám pár stovek, abych se vás zbavil. Jenže ona tady je, víte? A tohle by se jí nelíbilo.“

Chrstla mu vodu do tváře, ale Declan ani nezamrkal. „Jebu tě.“

„Už jsme si vysvětlili, že k tomuhle nedojde.“

„Myslíš, že seš děsně inteligentní, co? Pan Důležitý. Jen proto, že ses narodil v prachatý rodině.“ Prudce vyskočila. „V prachatý, nafoukaný famílii. Vím o tobě všechno, Fitzgerald. Tak mi pověz, co to tvoje nóbl příbuzenstvo řekne tomu, že se taháš s míšenkou ze zátoky?“

Ta věta oživila něco v jeho mysli, něco hluboko zasunutého. Její tvář jako by se mu proměnila přímo před očima. Náhle byla plnější a starší. Ledovější.

Josephine.

„Vypadněte.“ V tu chvíli netušil, jestli mluví k ženě z masa a kostí nebo k přízraku. Chvějícíma se rukama raději uchopil hranu stolu.

„Jak se všichni ti fajnoví doktoři a právníci z Bostonu budou tvářit, že se jejich zlatý hošánek zahazuje s parchantem bez peněz a vzdělání? S parchantem, co vede druhořadý bar a její babička si přivydělává pečením pro jiné? Hned tě vyškrtnou z poslední vůle, cukrouši. Zůstaneš tady jak kůl v plotě s tímhle velkým bílým slonem a ne barákem. Zvlášť když jim povím, že ses vyspal taky se mnou.“

Nohy měl jako z gumy, ale stále se na nich držel. „Vypadněte z mého domu, než vám ublížím.“

„Typ jako ty na ženskou nesáhne. Myslíš, že se nevyznám?“ Koks jí dodával sebedůvěru. Odhodila si vlasy z tváře. „Jestli chceš dál píchat s mojí dcerou a vynechat z toho svoji famílii, tak si sedneš a napíšeš mi šek. A hezky rychle. Ale teď už na deset tisíc, protože jsi ranil moje city.“

„Vaše city jsou mi ukradené, Lilibeth.“

„Nebudou, jen co si poklábosím s tvou maminkou.“

„Moje matka vás překousne vejplů a pak s gustem vyplivne.“ Přešel k lince, otevřel zásuvku a vytáhl z ní notes. Pak na něj cosi načmáral. „Tady je její číslo. Jen zavolejte. A klidně z mého telefonu, rád bych si to poslechl. Hlavně to, jak vás rozcupuje na kousky.“

„Já potřebuju prachy!“

„Tady je nedostanete.“ Protože mu došla trpělivost, chňapl ji za ruku a táhl ke dveřím. „A můžu vám způsobit mnohem větší potíže než vy mně, na to vemte jed,“ dodal a zabouchl jí dveře před nosem.

Pak se musel posadit, aby zase nabral dech. Cítil se slabý, neuvěřitelně slabý. Ve chvíli, kdy na něho začala křičet, se přihodilo něco divného. Najednou měla tvář, kterou znal zatím jen ze sna.

Ta tvář patřila k jeho domu. Tedy k té síle, která měla na svědomí praskání dveřmi a přála si ho odsud vypudit.

A nebylo pochyb, že i Lenina matka mu teď přeje jen to nejhorší.

Vstal a přešel k telefonu. Nepříjemný zážitek přinesl přinejmenším jednu pozitivní věc. Aspoň si uvědomil, jak miluje svou matku.

Vytočil známé číslo a při zvuku jejího hlasu se cítil jako očištěný.

„Ahoj, mami.“

„Declane? Copak že voláš uprostřed dne? Děje se něco? Měls nehodu?“ „Ne, já...“

„To všechny ty hrozné nástroje. Uřízl sis ruku.“

„Pořád mám obě dvě a všechno ostatní taky. Chtěl jsem ti jen říct, že tě mám rád.“

Nastala významná odmlka. „Právě ses dověděl, že jsi smrtelně nemocný a do půl roku tu nebudeš.“

Teď už se rozesmál. „Dostala jsi mě. Já už jsem totiž dávno mrtvý a snažím se kontaktovat svoji rodinu, abych se trochu vyřádil.“

„Nechceš, aby ti strýček Jimmy zazpíval ‚Danny Boy‘?“

„To teda ne. To budu radši odpočívat v pokoji.“

„Chápu. Tak vážně, o co jde, Declane?“

„Chtěl jsem ti říct o ženě, kterou miluju a kterou si chci vzít.“

Nastalo ještě delší ticho. „Není to vtip?“

„Ne. Měla bys pár minut?“

„Myslím, že na tohle si čas udělám.“

„Fajn.“ Declan si zašel pro ledový čaj. Led se v něm dávno rozpustil, ale i tak ho vypil do dna. „Jmenuje se Angelina Simoneová, je krásná, úžasná, nedostižná, tvrdohlavá a dokonalá. Prostě super.“

„Kdy ji uvidím?“

„Na Remyho svatbě. Ale je tu jeden háček - tedy kromě toho, že ona si mě vzít nechce.“

„Mám dojem, že s tím si nějak poradíš. Jaký háček?“

Znova se na to posadil a pověděl jí o Lilibeth.

Když konečně vstal od telefonu, cítil se mnohem lehčí. Posedlý náhlým rozhodnutím vyběhl do patra, aby se osprchoval a převlékl. Vypořádá se s Lenou o něco dřív, než zamýšlel.

Cestou do baru Et Trois zajel ještě do Remyho kanceláře. Svatba se rychle blížila a jednou z jeho povinností jako ženichova družby byla organizace mejdanu na rozloučenou se svobodou. Třebaže hlavní program nemusel dlouho vymýšlet - dost piva, aby se na něm udržela bitevní loď, a místo v nějakém strip baru - několik detailů bylo třeba dořešit.

Když sekretářka na recepci prozvonila Remyho kancelář, ozvalo se skoro hystericky: „Ať jde rychle sem.“

Declan vstoupil a pochopil, proč se ho Remy nemohl dočkat.

Effie s tváří zbrocenou slzami se hroutila v jednom z křesel a Remy jí klečel u nohou. Otíral jí slzy a šeptal slova útěchy. Na Declana vrhl bezmocně zoufalý pohled.

Declan ve jménu přátelství potlačil chuť otočit se a utéct. Místo toho přešel místnost a pohlídl Effii po rameni.

„Zlatíčko, já jsem mu musel říct, že chceš utéct se mnou.“

Effie sotva zvedla hlavu, pak si zakryla rukama tvář a vzlykala dál.

„O. K., špatný vtip.“ Declan si otřel zpoceně dlaně do kalhot. „Co se stalo?“

„Nastal problém s místem konání obřadu,“ vysvětloval Remy, ale Effie do toho zakvůli.

„Není žádné místo konání.“ Chňapla po Remyho kapesníku a zabořila do něho obličej. „Něco jim chytlo v kuchyni a oni... oni zavolali hasiče a... A pak... Co budeme dělat?!“

„Je to tam zničené kouřem a vodou,“ pokračoval Remy. „Ještě navíc k tomu, co shořelo. Nestihnou to dát včas dohromady.“

„Je to moje vina.“

Declan si po vzoru Remyho dřepł před Effii. „Fajn, tak proč jsi to zapálila?“

Přece jen se trochu usmála. „Chtěla jsem mít svatbu v tom romantickém plantážnickém domě. Remy tvrdil, že bude jednodušší zamluvit si sál v hotelu, ale ne, muselo být po mém. A teď tohle! Zbývají nám tři týdny a my... My jsme prostě v háji!“

„Ale nejsme, kotě. Najdeme něco jiného. *Pleure pas, chère.*“ Remy ji líbнул na špičku nosu. „Přinejhorším se prostě vezmeme a party uspořádáme později. Třeba až po líbáncích.“

„A kde se budeme brát? Na radnici?“

„Mně je fuk, kde to bude.“ Políbil jí konečky prstů. „Hlavně když si mě vezmeš.“

Popotáhla, vzdychla a opřela se o něho. „Promiň. Chovám se děsně. Máš pravdu. Vždyť na tom nesejde, kde a kdy to bude.“

„Jasně že sejde.“ Declanovo prohlášení jim oběma vzalo dech. Effie měla slzy na krajíčku a Remy se tvářil zoufale. „Přece vám nějaký požár docela nezkazí plány. Uspořádejte to u mě.“

„Jak to myslíš, u tebe?“

„Na Manet Hallu. Je snad velký dost, ne? Plesový sál se musí dokončit, ale to se dá stihnout. Musím jen přemluvit natěrače, aby sebou švihli, ale vstupní halu jsem dodělal dnes ráno. Zahrada už vypadá mnohem líp, kuchyň, salony i knihovna jsou v pohodě. Pár nedodělků se tam najde, ale toho si lidi nebudou všímat. Budou mít dům, zahradu a taky strašidla. Celé roky si o tom budou vyprávět.“

„Myslíš to vážně?“ Effie popadla Declana za ruce, než Remy stačil něco říct.

„Jasně. To zvládneme.“

„Decu,“ Remy chtěl poděkovat, ale Effie ho předběhla.

„Panebože, já tě miluju!“ Vrhla se Declanovi kolem krku. „Jsi ten nejbáječnější člověk na světě. Hotový anděl,“ dodala a políbila ho.

„Jestli ti to nevadí,“ obrátil se Declan k Remymu, „byli bychom rádi o samotě.“

Effie se se smíchem zatočila dokola. „Páni, asi bych to neměla přijmout. Tolik cizích lidí ti bude chodit po domě a šlapat po trávníku. Ale kdybych nebyla tak bezradná... Je to perfektní nápad. Přísahám, že už nebudeš muset nic dělat. O všechno se postarám. A nikdy ti to nezapomenu.“

„Stačí, když mi dáš svého prvorozeného syna.“

Remy dosedl na okraj stolu a zavrtěl hlavou. „Tak já ti slíbím, že si tě vezmu kdy a kde budeš chtít, kdežto on ti nabídne starý dům, a líbáš jen jeho.“

„Tebe už mám přece jistého.“ Ale přece jen ho šla obejmout. „Když já chci, aby to bylo krásné a výjimečné. Moc to pro mě znamená, víš?“

„Vím. A tím pádem pro mě taky. Bude to skvělá oslava, vid’?“

„Bude.“ Naposled ho sevřela v náruči a už nadšeně odbíhala. Zhroucená dívka se proměnila v dervíše. „Můžeme tam zajet?“ zeptala se Declana. „Potřebuju naložit mámu a sestru a zjistit, jak to uděláme.“

„Jen do toho.“

„Díky.“ Políbila ho na tvář. „Děkuju.“ Další polibek. „Děkuju.“ Přidala jednu mlaskavou pusu na ústa. „Remy, ty přijed’ co nejdřív za námi. Jo,

Decu?“ Na cestě ke dveřím vytahovala mobilní telefon. „Moje svatební barvy jsou modrá a růžová. Nevadí, když dům vymalujeme taky tak, že ne?“

Stačil jen otevřít pusu dokořán a sklapl ji naprázdno zároveň s bouchnutím dveří. „To si dělala legraci, vid’?“

„Snad,“ řekl Remy. Ale protože už svoji dívku a její družinu dobře znal, zhluboka si povzdechl. „*Cher*, ty asi netušíš, do čeho ses zapletl. Udělalš jí radost a jsem ti vděčný, ale musím tě upozornit, že příštích pár týdnů zažiješ hotové šílenství.“

„Nemohl jsem snést, jak plakala. A bude to tak nejlepší.“ Růžová a modrá, copak mohou tak nevinnými barvami nadělat nějakou škodu? „A navíc,“ dodal a nejisté se chytil za srdce, „svatební přípravy už jsem jednou zažil.“

„Jenže jsi ještě nepotkal Effiinu matku.“

Declan přešlápl z nohy na nohu. „Mám se bát?“

„Je strašidelná dost.“

„Pomóóc.“

Dobrý skutek ho dobře naladil. Když vešel do Et Trois, byl zralý na jedno vychlazené a pochvalu od Leny.

Stála za barem, točila pivo a konverzovala s jedním ze stálých zákazníků. Čekal, až se pohledem zastaví u něho. Všimla si ho brzy a pak z něj nespustila oči, protože rychle přišel k baru, zvedl odklapovací přepážku a stál u ní.

Jen tak tak stačila poslat přes pult napěněnou sklenici, ale to už ji Declan zvedl do náruče a vášnivě líbal.

Několik hostů začalo tleskat a houkat. Stále držel Lenu pár centimetrů nad zemí. „Stýskalo se mi.“

Stiskla rozpálené rty. „A má to výsledky.“ Plácla ho po tváři a šibalsky se usmála. „A teď mě postav, mám tady práci.“

„Asi budeš muset sehnat záskok.“

„To nejde. Sedni si, donesu ti pivo.“

Ale on si ji nadhodil, aby ji mohl podebrat pod koleny. Loktem otevřel dveře do kuchyně a zavolal: „Lena potřebuje na chvíli záskok.“ Pak kývl k zaklapnuté přepážce v pultu. „Pomůžete mi?“ zeptal se nejbližšího zákazníka.

„Jistě.“

„Declane.“ Nebránila se, protože ji sledovalo příliš mnoho očí. „Musím se starat o svůj podnik.“

„A děláš to moc dobře. Díky,“ řekl muži, který mu nadzvedl přepážku. „Jenže půl hodinky se to tu bez tebe obejde.“ Poděkoval znovu, když mu nový přítel přispěchal otevřít i vchodové dveře.

Vynesl ji před bar a všiml si několika zaujatých pohledů kolemjdoucích. To už s Lenou v náruči zabíhal na dvorek před jejím bytem.

„Nemám ráda, když se mnou někdo manipuluje.“

„Já nemanipuluju, jenom tě nesu. Kde máš náhradní klíč?“ zeptal se, když vyšplhal po schodech. Protože neodpovídala, pokrčil rameny. „Fajn, tak to nás asi zavřou, že to děláme tady na galerii, ale mně je to fuk.“

„Pod květináčem. Tím druhým zleva.“

„No vidíš.“

K jejímu překvapení si dřepł, přehodil si ji přitom přes rameno a sehnul se pro klíč. Ještě pořád podceňovala jeho sílu, uvědomila si, a taky svoji reakci na ni.

„Trochu jsi shodila,“ oznámil jí při odemykání. „To je dobře.“

„Proč?“ zeptala se co nejvíc odměřeně. „To určitě proto, jak jsi po mně toužila.“ „A ty si chceš sáhnout?“

„Už se stalo,“ kopnutím zavřel dveře a štípl ji do zadku.

„Jsem opravdu poctěna, že sis během práce udělal čas, abys sem zajel kvůli jednomu číslu, ale já...“

„Skvělý nápad. V tomhle pořadí jsem to neplánoval, ale proč to odkládat?“ Přidržel si ji na rameni a zamířil rovnou do ložnice.

„Declane, teď už mě vážně začínáš štítat. Radši mě hned pusť a...“

Nedořekla. Vyrazil jí dech, protože skončila na zádech na posteli. Všiml si, jak jí z očí šlehaají blesky i přes prameny vlasů, které jí padly do tváře. A to mu přišlo dokonalé. Měl právě chuť na něco rychlého, divokého a smyslného.

„Krucí, co to do tebe vjelo? Příběhneš si do mého baru, jako by ti patřil, a odneseš mě pryč jako válečnou kořist. Jestli si myslíš, že jsem tady proto, abych ti poškrábala svrbění, kdykoli se ti zamane, tak se šeredně pleteš.“

Zazubil se a odkopl jednu botu.

„Zase se obuj, nebo půjdeš ven bos.“

Sundal si druhou a vzápětí i košili. Reagovala na to tím, že se vyškrábala na kolena a zasypala ho nadávkami ve svém nářečí tak rychle, že zachytil sotva každé šesté slovo.

„Promiň,“ řekl omluvně a rozepínal si džíny. „To na mě bylo moc rychlé. Říkalas, že jsem prase a budu se smažit v pekle, nebo že mám táhnout do pekla a dát si tam smažené vepřové?“

Skočila po něm, ale byl připravený. Smál se, když se váleli v divokém klubku. Její nehty a vyceněné zuby ho ještě víc vzrušovaly.

Nadávala a kopala. Pak se pod ním vzepjala jako divoká klisna, protože ji vtlačil tělem do matrace a zkrivená ústa pokryl vášnivými polibky.

„Tos ode mě nečekala, co?“ Bez dechu z ní trhal oblečení. „Zatím jsem dělal přesně to, cos chtěla.“

„Přestaň. Hned toho nech.“ Srdce jí pod jeho hrubou rukou bušilo na poplach. Ne, tohle opravdu nečekala, ale ani silnou reakci svého těla na jeho dominantní chování ne.

„Podívej se mi do očí.“ Chytil její tvář do dlaní. „Řekni, že to nechceš a že nechceš mě, a hned toho nechám.“

„Pust' mi ruce.“ Dívala se na něho upřeně, ale nezadržitelně se chvěla. „Pust'.“

Pustil jen jednu. „Řekni to.“ Celé tělo měl napjaté. „Chceš to, nebo ne?“

Hrábla mu do vlasů a přitáhla si ho k ústům. „*J'ai besoin.*“ zašeptala. Potřebuju.

Kousala ho nepokojně do rtů. Stehny se zahákla kolem jeho trupu, aby ho k sobě připoutala.

„Vezmi si mě,“ dožadovala se. „Rychle. Rychle a tvrdě.“

Prudčeji sáhl pod krátkou sukni a roztrhl tenoučké kalhotky. Oba už byli zalití potem, když se k němu zvedla.

„Drž,“ varoval ji a ponořil se co nejhlouběji.

Vykřikla, jak v ní explodovala rozkoš, a znovu, když se dral hloub. Naplnil ji, útočil, zabral všechno místo. Škrábala ho na zádech, štípala do zadku.

De plus en plus. Víc a víc, křičela v duchu. „Ještě,“ vyrazila nahlas. „Chci ještě.“

To chtěl i on. Vyhodil jí kolena vysoko a nelítostně do ní pronikal.

Pálilo to. Plíce, srdce i rozkrok. Pekelné horko, nevyslovitelný požitek z toho divočení mu zatemňoval skutečnost.

Bílé paprsky slunce v okně, zvuk trumpety z ulice, vrzání per v matraci a vlhké pleskání kůže o kůži. A její oči, černé a lesklé jako onyx, přibité k jeho tváři.

Miluju tě. Nekonečně.

Netušil, jestli to vyslovil, nebo zda se ta slova jako zadrhnutá smyčka opakovala jen v jeho hlavě. Pak si všiml, že se její oči rozpíjejí, jako by osleply.

Místo nadechnutí vzlykla, sevřela se kolem něho a vyvrcholila. Bezmocný a napůl šílený se v ní rozpadl.

Pak se na ni bez dechu zhroutil. Ona se ještě chvíli třásla a chvěla v dozvucích té erupce. Pak znehybněla.

„Ještě se nemůžu hýbat,“ zamumlal. Cítil se prázdný a lehký jako oblak, který odvané sebemenší vítr.

„Nemusíš.“

Rty měla vtisknuté ke straně jeho krku a jejich pohyb v něm probudil nekonečnou něhu. Duhu po bouři. „Věříš, že jsem si s tebou přišel promluvit?“

„Ne.“

„Vážně. Napadlo mě, že se dostaneme i k tomuhle, ale plány se změnily. Dlužím ti triko a kalhotky.“

„Mám jich víc.“

Vzchopil se natolik, aby se zvedl na lokti a podíval se jí do tváře. Celá zrůžověla. Vlhké lokny se jí lepily ke spánkům a přelévaly se na zmuchlané prostěradlo.

Měl chuť ji olízat jako kočka smetanu.

„To jak jsi zuřila, mě děsně vzrušilo.“

„Už to tak vypadá, že mě taky. Přitom jsem byla rozhodnutá to s tebou víckrát nedělat.“

„Fakt?“

„Fakt.“ Položila dlaň na jeho tvář a pocítila nával něhy. „Pevně rozhodnutá. A ty si pak přijdeš, jsi tak sexy a přepadneš mě. Děláš si se mnou, co chceš, *cher*. Měníš všechna moje rozhodnutí.“

„Jsi všechno, co jsem kdy chtěl.“

„Jsem všechno, co se pro tebe nehodí. No tak,“ strčila do něho, „slez ze mě. Vždyť jsme strašně zpocení.“

„Osprchujeme se a pak si promluvíme. Vážně jen promluvíme,“ opakoval, když povytáhla obočí. „Máš čestné slovo skauta.“ Na důkaz zvedl dva prsty.

„Měla bych se vrátit do práce.“

„Angelino.“

„Dobrá.“ Mávla rukou. Stejně bylo zbytečné se s ním hádat, uvědomila si. A nechápala, proč se jí ta jeho urputnost tak líbí. „Běž se umýt. Zavolám dolů, že přijdu až za chvíli.“

Vešla do sprchy, teprve když vylezl. Asi záměrně, aby se vyhnula další intimitě, pomyslel si. Nechal to být a zašel do kuchyně. Objevil konvici s čajem a rozlil ho do dvou sklenic.

Když se vynořila zase v té sexy sukni a čistém triku, podal jí jednu. Zanesla si ji do obývacího pokoje.

Za posledních pár dní si ujasnila, co má a nemá být. Přesto ji čas od času ovládla touha vidět se s ním, v baru se ohlížela ke dveřím a v noci natahovala ruku na místo vedle sebe. A pokaždé se proklela, že je ubohý slaboch.

Pak se jednou podívala ke dveřím a on tam opravdu stál. Radost a úleva, kterou pocítila, byly tak silné, že její hrdost vzala za své dřív, než ji bez jejího svolení vynesl ven.

„Declane,“ promluvila, „nebyla jsem k tobě upřímná, když jsme se viděli naposled.“

„Nechci slyšet žádné omluvy. Rozčílil jsem tě schválně, abys na chvíli zapomněla na zlost a trápení. Ona ti jich způsobuje dost a dost.“

„To ano. Nejvíce mě děsí, že bydlíš u babičky, že jí třeba zase ublížíš. A já tomu nemůžu zabránit, nemůžu to nijak napravit. Ale to je můj problém, tebe jsem do toho neměla zatahovat.“

„Tys mě nikam nezatahovala, prostě se to stalo.“ Naklonil hlavu ke straně. „Oprav mě, jestli se pletu. Ty máš dojem, že když pocházím, odkud pocházím, nedokážu se vypořádat s malými v životě? Zvláště v tom tvém?“

„Cher, nemyslím, že bys nebyl dost silný. Ale tuhle věc bys těžko pochopil. Nemůžeš rozumět někomu, jako je ona.“

„Protože jsem celý život byl chráněný dítě?“ Pokýval hlavou. „Dneska mě navštívila.“

Z Leniny tváře se vytratila všechna krev. „Cože?“

„Kolem poledního se u mě objevila Lilibeth. Nevěděl jsem, jestli ti to mám vůbec říkat. Ale rozhodl jsem se nic netajit a nevymýšlet si, ani kdyby tě to mělo chránit. Prý šla kolem a ráda by se napila něčeho studeného. Pak se mě pokusila svést.“

„Proboha, promiň.“ Vyslovila to s naprostým zoufalstvím. „Už se to nestane. Postarám se o to.“

„Mlč. Vypadám, že potřebuju ochraňovat? A rozčiluj se, až domluvíš, ano?“ dodal. „Když mi sáhla na zip u kalhot, řekl jsem jí, aby se neztrapňovala. Tak se pro změnu vrhla na stůl a začala brečet.“

Posadil se na opěradlo pohovky. Vážná konverzace mu nedovolovala svalit se mezi barevné polštáře. „Nedokázala plakat dost přesvědčivě, ale musím uznat, že se snažila. Vymyslela historku, že po ní jdou zlí hoši, co můžou ublížit i tobě a Odette, pokud jim rychle nevrátí pět tisíc dolarů. Prý co má dělat, kam se má obrátit?“

Lena pro změnu zrudla. „Tys jí dal peníze? Jak jsi mohl uvěřit...?“

„Nejdřív mě máš za mazánka, teď za troubu.“ Teatrálně si povzdechl a napil se čaje. „To moje ego zrovna neposílí. Nedal jsem jí ani cent a vysvětlil jsem jí, že se nenechám oblbovat. Rozčílila se a začala vyhrožovat, že zavolá mé rodině. Nejspíš už si někde něco zjistila. Myslela si, že se sesypou, když uslyší, že jsem propadl tvému kouzlu. A pro jistotu chtěla matce říct, že jsem spal i s ní.“

„Ona je toho schopná.“ Lena už necítila jen mrazení, ale i nevolnost. „Declane, ona je schopná něco takového provést.“

„Neříkal jsem, že máš vydržet, než to dopovím?“ Nepronesl to ostře, ani prosebně, jenom věcně. „Za tohle už chtěla deset tisíc dolarů. Ale moje reakce ji asi nepotěšila, protože jsem ji vyhodil. To je asi tak všechno a teď se můžeš rozčilovat. Ale nebreč,“ dodal příkře, protože se jí oči orosily. „Ona není hodná jediné tvé slzy.“

„Stydím se. Copak to nechápeš?“

„Chápu. I když oba dobře víme, že ty za nic z toho nemůžeš. A je mi líto, že ti přidělávám další starosti.“

„To přece není tvoje vina.“ Otřela si slzu z řas, než mohla skanout. „A snažím se ti to vysvětlit už od začátku.“

„Ale ani tvoje ne, Leno. Dneska jsem si ji dobře prohlédl a žádnou podobnost mezi vámi jsem nenašel. Už tím, jak žiješ a co jsi dokázala, se od ní odlišuješ.“

„Ale nikdy se jí nezbavím. Ať udělám, co udělám.“

„Ne, to asi ne.“

„Promiň, je mi to líto. Ne, musím to říct,“ odsekla, když se zachmuřil. „Je mi líto, že tě otravovala a chtěla obtěžovat i tvou rodinu. Musím tě poprosit, abys to neříkal babičce.“

„A proč bych to dělal?“

Přikývla, vstala a začala přecházet kolem. Milovala to své hnízdo, protože ho sama vytvořila, a stejně tak měla ráda svůj život. Teď musela hodně věcí vysvětlit muži, kterého respektovala a který se tolik pokoušel stát součástí jejího života.

„Odešla od nás, když mi byly dva týdny,“ začala. „Jednoho rána prostě nasedla do babiččina auta a zmizela. Auto pak prodala v Baton Rouge. Ukázala se, až když mi byly tři.“

„A tvůj otec?“

Lena pokrčila rameny. „To vždycky záleželo na její náladě. Jednou tvrdila, že šlo o kluka, kterého moc milovala, ale rodiče se postavili proti a poslali ho někam daleko. Jindy zas, že ji znásilnili cestou domů ze školy.“

Taky přišla s historkou, že otec je starší boháč, který si pro nás jednoho dne přijede a odveze nás do svého krásného domu.“

Obrátila se a pohlédla Declanovi do tváře. „Asi v osmnácti jsem měla dojem, že mi konečně řekla pravdu. Byla sjetá, a tudíž i zlá a na ničem jí nezáleželo. Prý jak má vědět, kdo to byl, když jich měla tolik? A k čemu je dobré vědět, kdo mě do ní nasadil, když jsou všichni stejní?“

„Otěhotněla, když dělala prostitutku. Pochopila jsem to z řečí lidí, až když jsem byla velká. V jiném stavu se vrátila do domu svých rodičů. Na potrat se jít bála - aby u toho neumřela nebo se pak nesmažila v pekle, už nevím. Takže mě porodila a pak opustila. To jsou jediné dvě věci, za které jí musím být vděčná.“

Lena se zhluboka nadechla a pak se posadila. „Ukázala se, když mi byly tři roky. Začala s obvyklými sliby, že se polepší a že mi všechno vynahradí. Za pár dní zase utekla a od té doby se to opakuje. Někdy se vrátí celá zbitá od nějakého parchanta, se kterým zrovna žije. Jindy je nemocná nebo v rauši. Ale Lilibeth se vrací pořád.“

Zmlkla a posmutněla, když si uvědomila tenhle nevyhnutelný fakt.

„A vždycky to bolí,“ dodal Declan šeptem. „Ubližuje tobě i Odette.“

„Ubližuje každému. To je její jediný talent. O mých třináctých narozeninách se objevila docela drogovaná. Měli jsme party, celá rodina a známí. A ona tam vklopýtala ještě s nějakým svým týpkem. Začalo být dusno. Nakonec ji tři strejdové vyhodili. Musím si zakouřit.“ Vyběhla z místnosti.

Za chvíli byla zpátky s cigaretami. „V šestnácti jsem se zamilovala do jednoho kluka. Chodili jsme spolu. Tehdy se taky na krátko ukázala, nakoupila pití, drogy a toho kluka svedla. Nebyl o moc starší než já, takže ho těžko můžu obviňovat. Ale jí to přišlo jako dobrý vtip, když jsem na ně dole u řeky narazila. Smála se jako pominutá. Ale když jsem si pořídila tenhle byt a ona se zase objevila, vzala jsem ji k sobě. Pořád lepší, než kdyby trápila babičku, říkala jsem si. A třeba tentokrát už...“

„Ale ona si do mé postele vodila chlapy a přinesla sem drogy. Pak mi sebrala peníze a zase zmizela. Od té chvíle s ní nechci nic mít. Skončila jsem to. Jenže to nikdy nepůjde ukončit docela. Nikdy nezměním, že je to moje matka.“

„Ale nic z toho, co provede, nezmění tebe a to, jaká jsi. Jsi jejím opakem a radostí pro lidi, kteří tě vychovali, Leno, a právě proto tě nenávidí.“

Užasle na něho pohlédla. „Ona mě nenávidí,“ zašeptala. „To jsem se ještě před nikým neodvážila vyslovit nahlas. Jak to, že se mi uleví, když řeknu tak strašnou věc?“

„Nemůžu slíbit, že už ti Lilibeth neublíží, protože je toho schopná. Ale třeba ti teď už nebude ubližovat tolik nebo tak dlouho.“

Lena zamyšleně vyklepla cigaretu z krabičky. „Pořád tě podceňuju.“

„To nic. Aspoň tě mám čím překvapit. Třeba tímhle. Myslím, že Lilibeth je nějak spojená s Manet Hallem.“

„Jak to myslíš?“

„Nevím přesně, jak to vysvětlit. Jen mám takový dojem. Možná je to osud, že se vrátila a vydírala mě. Všechno to do sebe zapadá. Myslím, že pro tentokrát tady skončila. Měla bys zavolat babičce, Leno. Nedovol, aby mezi vás tahle ženská vrazila klín.“

„Myslela jsem na to. Určitě to udělám.“ Chopila se skleničky a zase ji položila. Ten zbytečný pohyb přiměl Declana tázavě povytáhnout obočí. „Chtěla jsem to s tebou ukončit.“

„Jen si to zkus.“

„Myslím to vážně. Chtěla jsem to skončit a zkusit, jestli by z nás nemohli být jen dobří přátelé.“

„Můžeme být přátelé. Chci, aby naše děti měli rodiče, kteří si dobře rozumějí.“

Bezradně rozhodila rukama. „Musím zpátky do práce.“

„Fajn. Když jsme u toho manželství, tak došlo ke změně s Remyho svatbou. Celé se to bude konat u mě.“

Promnula si spánek, jak se rychle snažila přeorientovat jinam. „V tom nedokončeném domě plném náradí a dřeva?“

„To není právě pozitivní přístup k věci, zvláště když jsem tě zrovna chtěl požádat o pomoc. Umíš natírat?“

S úsměvem si povzdechla. „Ty nedáš nikomu pokoj?“

„Jen těm, na kterých mi nezáleží.“

Někdy mezi Declanovým odjezdem a Effiiným příjezdem se na Manet Hall vrátila Lilibeth. Hnaly ji kokain a touha po pomstě. Když ten parchant nemůže věnovat pár babek matce holky, se kterou spí, obslouží se sama.

Při první návštěvě si první patro dobře prohlédla. Teď vešla zadním vchodem a zamířila rovnou do knihovny k starožitnému psacímu stolu.

Boháči podle jejích zkušeností vždycky mívali nějaké prachy po ruce. Rychle prohrabala zásuvky a zavýskla, když narazila na tlustý štos padesátidolarovek. Ihned je schovala do kapsy.

Napadlo ji, že knihy na policích nebo ještě nevybalené z krabic budou mít taky svoji cenu, ale musela by se s nimi vláčet a obtížně hledat kupce. Možná že ten chlap má další peníze a třeba i šperky nahoře v ložnici.

Vyběhla po hlavním schodišti. Představa, že by se Declan mohl každou chvíli vrátit, dodávala akci ještě větší vzrušení.

Někde bouchly dveře a Lilibeth leknutím padla na kolena. Jen průvan, uklidňovala se a snažila se popadnout dech. Je to jen velkej, studenej barák, kde se honí průvan. Pocítila proud ledového vzduchu a škrábala se zpět na nohy.

Pokusila se otevřít dveře na konci chodby, ale ucukla. Knoflík byl tak ledový, že skoro pálil.

To nic. Půjde rovnou do jeho ložnice. Vždyť věděla, kde ji má. Už několik dní dům sledovala. A párkrát ho viděla vycházet na balkon z těch krajních dveří rohového pokoje.

Zasmála se nahlas, až se jí smích vrátil ozvěnou. Vběhla přímo do otevřené Declanovy ložnice a vytáhla vrchní zásuvku prádelníku. Našla etuji se šperky a malou vyřezávanou krabičkou.

Zlaté manžetové knoflíčky - aspoň měla dojem, že jde o zlato, pak ještě jedny stříbrné a jedny s modrým kamenem. Diamantová spona do kravaty a zlaté hodinky. A v té krabičce - dámský prsten snad z rubínů a briliantů ve tvaru protátých srdcí.

Odložila pouzdro a pátrala dál, dokud nenarazila na hotové peníze.

Tak jsi přece jen zaplatil, mizero, a docela slušně.

Vhodila bankovky ke šperkům a strčila si pouzdro pod paži.

Chvíli se vzrušeně rozhlížela a pod vlivem kokainu se jí zachtělo něco rozbít. Bylo by to uspokojivé - další pomsta - ale ne chytré. A ona přece chytrá je.

Bude potřebovat čas, aby šperky zpeněžila, aby nakoupila trochu koksu a zmizela co nejdál. Raději to nechá být.

Z domu zase vyjde zadem, kdyby její zvědavá matka náhodou koukala tím směrem.

Ale když vkročila do chodby, upoutalo její pozornost schodiště do třetího patra.

Co tam ještě může být? uvažovala. Možná něco zajímavého, pro co by se mohla vrátit později a na čem by se dalo zbohatnout.

Dech se jí úžil tak, že už jen sípala. Kůži měla jako led, ale nemohla odolat a vydala se vzhůru po schodech. Je přece v domě sama. Sama samotinká, takže teď je to její dům.

Byl to její dům.

Musela několikrát polknout, aby si svlažila vyschlé hrdlo. Podivně se chvěla.

Hlasy? Jak by mohla slyšet hlasy, když tu nikdo není? Něco ji přesto donutilo zastavit se. *Je tady něco špatného, něco zlého. Měla bys odejít.*

Ale jako by ji do zad tlačily neviditelné ruce. Dál a dál, až vztáhla ruku k dveřnímu knoflíku.

Chtěla je jen pootevřít, jen nakouknout dovnitř. Jenže jakmile se jich dotkla, divoce se rozlétly.

Na zemi spatřila muže a ženu. V kolébce usedavě plakalo dítě. Ale oči té ženy zíraly slepě ke stropu. Byla mrtvá.

Muž, jehož vlasy pozlacovalo tlumené světlo, se otočil a pohlédl na ni.

Lilabeth chtěla zakřičet, ale nemohla popadnout dech. Jakmile otevřela ústa, něco do ní vniklo. Na jednu děsivou chvíli se to stalo jí samotnou a zlostně se to prosmýklo dál do místnosti.

To cosi se zformovalo v další ženu. Ztuhlou postavu v dlouhém nočním úboru.

Juliane.

Lilabeth, oněmělá hrůzou, se otočila a dala se na útěk.

Do čtyřiaadvaceti hodin měl Declan v domě tolik pomocníků, že pro ně chyběla práce. Vypadalo to, že je na svatbu pozvaná celá Louisiana a každý z hostů chce nějak přispět.

Přijeli malíři, instalatéři, truhláři a aranžéři. Uprostřed toho mumraje ho napadlo, že kdyby se všichni ti lidé vrhli na opravu původního místa konání svatby, museli by to zvládnout do dvaceti minut. Tu myšlenku si ale raději nechal pro sebe.

Už nebylo vhodné s tím začínat.

A nakonec, pomoc mu přišla vhod. Připomínal si to pokaždé, když měl dojem, že někdo cizí začíná jeho dům předělávat k obrazu svému.

Těšil se například, jak si vlastnoručně zastřeší zadní galerii. Teď se utěšoval, že tu novou chatrnou markýzu odnese první hurikán a k té práci se stejně dostane.

Původně chtěl podlahu v tanečním sále zbrousit a natřít sám. Neprotestoval, že to dělají jiní, protože na něho pořád ještě zbývalo podlah dost.

A malování celého domu přenechal profesionálům velmi rád. Byla to zdlouhavá a namáhá práce, navíc v pěkném horku. Declan ji mohl odškrtnout ze seznamu a místo toho doladit zařizování dámského salonku a zavěsit do haly lustr z foukaného skla, který přece jen koupil.

A také se mohl kochat pohledem na šťastnou Effii. Chodila dohlížet na přípravy každou polední přestávku a pak ještě po práci. Těšilo ho to i přesto, že s sebou přivedla matku. Paní Renaultová byla vypulírovaná starší verze své dcery s očima jako ostříž a hlasem vojenského zupáka.

Remy nelhal - tahle ženská uměla nahnat strach. Declan se před ní beze studu schovával, kdykoli to bylo možné.

Druhého dne těch předsvatebních závodů se šel Declan podívat, jak daleko jsou řemeslníci s opravou zadní galerie. Ruce měl celé zaprášené, protože právě řezal a vyměňoval prasklou dlaždici.

Všude byl slyšet rámus. Zvýšené hlasy, rádio, elektrické nástroje. I když měl lidi rád, už by dal tisíc dolarů za pět minut o samotě.

„Jíme? Ta okna tady se musí blyštět, to ti povídám. Jak by to na fotkách vypadalo, kdyby byla zašlá. Pusť se do toho hned!“

Hlas paní Renaultové přiměl Declana otočit se na patě a změnit směr. Vtom málem porazil paní Odette.

„Jej, promiňte. Jste v pořádku? Neviděl jsem vás. Chtěl jsem někam utéct.“

„Máš dům plný lidí.“

„To máte pravdu. Když totiž nebude všechno tip t'op, generál Renaultová nás v den svatby nechá postavit ke zdi.“ Přitom vzal Odette za ruku a v pudu sebezáchovy ji vtlačil do knihovny a zavřel za nimi dveře.

„Nemohl bych se nastěhovat k vám?“

Usmála se, ale jen málo - úsměv nedorazil až k očím. „Jsi vážně moc hodný, Declane, když tohle všechno děláš pro kamaráda.“

„Právě teď nedělám víc, než že se držím stranou toho řádění.“

„A byl bys radši, kdyby všichni ti lidi vypadli a nechali tě hrát si se svým domem.“

„Hm, jo.“ Pokrčil rameny a zaprášenou rukou si prohrábl vlasy. „Pořád tady bude dost práce, až odejdou. Do třetího patra a pokojů pro služebnictvo se vůbec nebudeme pouštět. A ve druhém patře se dodělává jen jeden pokoj. Tak co se přihodilo, paní Odette?“

„Musím na to sebrat sílu.“ Odložila nákupní tašku, co měla v ruce, a šla si prohlédnout hřbety knih na policích. Ještě pořád jich hodně čekalo v bednách na vybalení. I tak Odette viděla, jaké budou. Stohy vět, starých a osvědčených i nových, neotřelých. Malé poklady.

„Jsi cílevědomý člověk,“ promluvila po chvíli. „Máš jasnou představu, kam směřuješ, a pak za ní statečně jdeš. To je velký dar.“

„Někdo by řekl, že jsem umanutý.“

„To ne. Dokážeš i ustoupit. Ale i tak máš charakter, Declane, a moc se mi líbíš.“

„Vy mně ještě víc. Ale měla byste se posadit, vypadáte unaveně a ustaraně. Přinesu vám něco studeného k pití.“

„Ne, neobtěžuj se, ještě bys někde narazil na Sarah Jane Renaultovou. To je umanutá povaha, ale nijak jí to nezazlívám.“

„Nařídila mi, abych šel k holiči koncem tohotole týdne, abych na svatbě nebyl ani zarostlý, ani čerstvě ostříhaný.“ Declan si trochu posmutněle prohrábl vlasy. „Že prý dá do všech koupelen den před svatbou značková mýdla a ručníky, ale nesmím se jich za žádnou cenu dotknout. Taky mi doporučila nakoupit do domu víc květin, protože bez zeleně prý dům nedýchá.“

„Je prostě trochu nervózní. Vdává nejmladší dceru.“ Odette stiskla rty. „Declane, stydím se říct, co musím, a nebudu se zlobit, když mi pak řekneš, abych sem už nikdy nechodila.“

Ta slova ho vyděsila skoro stejně jako bolestný výraz jejích očí. „Neexistuje nic, co by mě donutilo něco takového říct, paní Odette. Ublížil vám někdo?“

„*Mon Dieu*, jestli tohle pokazí, co je mezi vámi s Lenou, nikdy si to neodpustím. Moje dcera tě okradla,“ vyhrkla. „Přišla sem a vzala ti nějaké věci.“

S těžkým srdcem sáhla do tašky a vyndala dobře známou etuji. „Našla jsem to v jejím pokoji. Poznala jsem, že je to tvoje ještě dřív, než jsem uviděla ty knoflíčky s iniciálami. Nevím, jestli je to všechno, ale pokud něco chybí...“

„Tak se podíváme. Teď se ale vážně posad'te. Prosím.“ Přikývla a usedla na židli.

Declan držel zlost na uzdě a nejprve otevřel malou krabičku. Když našel prsten, pocítil úlevu a velká část zlosti ho přešla.

„Fajn,“ vydechl si. „Ta nejdůležitější věc je tady.“ A když se lépe podíval, nechybělo nic, než pár tisíc sepnutých sponou na bankovky po jeho pradědečkovi.

„Je to všechno.“

„Neříkáš pravdu,“ ozvala se Odette.

„Chybí jen nějaká hotovost, to nic.“

„Kolik asi, abych ti to mohla splatit.“

„Myslíte, že si od vás vezmu nějaké peníze?“ Trochu vzteku se přece jen prodralo ven a Odette sebou trhla. „Tak řekněte, myslíte, že bych chtěl ty peníze po vás?“

Stiskla rty, aby se jí nechvěly. „Jsem za ni přece zodpovědná.“

„Houby. A jestli ještě začnete o nějakém splácení, vážně se urazím.“

I když si slibovala, že plakat nebude, po tváři jí stekla osamělá slza. „Já vím, jaká je. Taky vím, že nikdy nebude taková, jak jsem doufala už od chvíle, kdy jsem ji ucítila v sobě. Ale aspoň mi dala Lenu.“

Vytáhla kapesník a otřela si tvář. Už žádné slzy. „Čekala jsem, že vezme peníze mně, než odjede. Ale nenapadlo mě, že půjde sem. Omlouvám se za to.“

„Myslíte si snad, že to dávám za vinu vám?“

„Ne, to ne. Bože, moc bych tě chtěla pro Lenu. Sedím tady, myslím na to, že tě dcera okradla, a přitom si přeju, abys měl rád mou vnučku.“

„To je dobře, protože já se pro ni taky chci.“ Zvedl malou krabičku a zanesl ji k Odette. „Tohle jsem jí koupil. Možná byste se u ní za mě mohla přimluvit, aby si ho vzala, až jí ho dám.“

Odette pohlédla na prsten a vzdychla si. „Ten se k ní hodí. Opravdu. Ona má dobré srdce, Declane, ale trochu zjizvené. A je silná. Někdy se bojím, že až příliš a že zapomíná jak se dát. Budu s ní muset promluvit.“

„Ano.“

„A ty si ji budeš muset udržet.“

„Nedělejte si starosti. Kde je Lilibeth?“

„Utekla. Ty šperky jsem dneska ráno našla v jejím pokoji. Skoro odtamtud nevycházela. Schovala jsem je a pak jsme se kvůli nim pohádaly. Nakonec si sbalila věci a odešla. Ale ona se vrátí,“ dodala se stejně prázdným hlasem jako předtím Lena. „Za rok nebo dva. A budeme tím muset projít znovu.“

„Až to přijde, nějak to zvládnem.“ Sklonil se a políbil ji na tvář. „Mám vás rád.“ Oči se jí znovu zalily slzami, a tak ji vzal za ruku. „Ať je na to Lena připravená nebo ne, my už jsme rodina a ta musí držet při sobě.“

„Až se setkám s tvou matkou,“ vzdychla si Odette, „obejmu ji tak silně, že se nebude moct nadechnout.“

„To ji určitě narovná. Co kdybychom se teď zašli podívat, jak pokračují přípravy? Možná byste mě mohla ochránit před generálem Renaultovou.“

*

Čekal ji každou chvíli a nespletl se. Když si řemeslníci k večeru balili fidlátka a Effie s matkou ho vylákaly do zadní zahrady, Lena dorazila a s výrazem bohyně války pochodovala k nim.

Protože už půl hodiny čelil útokům velitelky Renaultové slovy jako hm, hm, rozhodně a žádný problém, možnost pohádat se s Lenou mu připadala jako vysvobození.

„Zábradlí a sloupy omotáme tylem a krajkami.“

„Hm, hm.“

„A na galerii přijdou bílé koše s květinami.“

„Rozhodně.“

„Floristé začnou pracovat ve svatební den brzy po ránu, takže jim jděte na ruku a umožněte jim přístup na všechna místa, která jsem napsala tady na tu tabulku.“

„Žádný problém. Leno?“ Vztáhl ruku a chytil se jí jako tonoucí stébla. „Právě probíráme květinovou výzdobu.“

„Bez květin se žádná svatba neobejde,“ prohlásila paní Renaultová a zase si něco poznamenala na tabulku, kterou všude nosila s sebou. „Jak se máš, Leno?“

„Dobře, paní Sarah. To musí být vzrušující, že? Odpočítávat, kdy už přijde den D. Jak to všechno zvládáš, Effie?“

„Vyřídila jsem teprv půlku věcí a mám dojem, že se každou chvíli zblázním.“

„Bude to krásné.“ Lena se nepřestávala usmívat a mluvit lehkým tónem, přestože se v ní vařila krev. „Ty rododendrony rozkvetou právě na vaši svatbu.“

„Zahrada opravdu vypadá báječně,“ přikývla madam Renaultová a znovu se začetla do seznamu. „Škoda jen, že jste nestihl postavit nějaký altán porostlý třeba hrachorem.“ Zadívala se na Declana přes okraj brýlí trochu vyčítavě.

„Zeptám se Franka, co by se s tím dalo dělat. Ale teď mě, prosím, omluvte. Potřebuju Leně něco ukázat.“

Unikl tak, že ji chňapl za ruku a táhl po schodech na galerii. V prvním patře se ještě pohybovala část armády paní Renaultové. „Jsou jako termiti, vlezou všude, když se nedíváš,“ zašeptal.

„O čem to mluvíš?“

„Lidi. Všude. Pozor na ten kbelík. Možná ve velkém sále bude klid.“

„Jsi nějak vystresovaný, zlato.“

„Až to tady skončí, vyrazím na dovolenou na Maui. Ale musím říct, že vás ženské obdivuju.“

„Vážně?“ Zadívala se na žebříky, náradí, krycí plachty a smetí - a také na dvě ženy, které si tím razily cestu s představami o tylu a krajkách. „A pročpak?“

„Dokážete být vzteky bez sebe a přitom zdvořile konverzovat o rododendronech.“ Nakoukl dveřmi do sálu a oddechl si. „Čistý vzduch. Kdežto když se to v chlapovi začne vařit, vždycky se to nějak projeví.“ Vstoupil do místnosti. „Tak co tomu říkáš?“

Stěny byly jemně růžové a podlaha zlatě zářila.

„Je to velké.“

„Na tuhle akci to velké být musí. Podle Renaultové přijede dvaapadesát lidí. Jinak by to tu určitě přepažila a udělala z toho několik menších místností.“

Přešel k jednomu opraveným dveřím a zasněně pohladil jejich vyřezávaný rám. „No, není to úžasné? Tak skvělá řemeslná práce přes sto let stará. A budou zakryté. Přitom ta řezba dokonale ladí se štukovým medailonem na stropě. Tibald si s ním opravdu vyhrál.“

Od rozhovoru s babičkou cítila silný přetlak a potřebu se pohádat, ale při pohledu na jeho rozzářené oči ji ta chuť opouštěla.

„Ty a tenhle dům to je opravdová láska, vid’? Většina mužů se ani na ženskou nepodívá tak, jako ty na tyhle dveře.“

„Já se tak dívám i na tebe.“

Musela se odvrátit. „Ty vážně zkazíš každou možnost pohádat se. Jak to, že se nezlobíš, Declane? Proč nejsi vzteky bez sebe, že tě okradla?“

„Jsem. Až ji zase někde potkám, smlsnu si na ní.“

„Měl bys jít na policii.“

„Napadlo mě to. Možná bych dostal část peněz zpátky, ale taky bych ublížil Odette.“

„To už se stejně stalo.“

„Já vím. Tak proč to ještě rozpitvávat? Vrátil jsem se k tomu, co je opravdu důležité.“

Hořkost se v ní rozhořela nanovo. „Ale ona se k tobě vloupala, hrabala se ti ve věcech a okradla tě.“

Povytláhl obočí, když slyšel její tón. „Už se zase rozčiluješ?“

„Krucinál, Declane, vždyť ona se sem vloupala. To není stejné, jako když obere babičku nebo mě. Kolik ti vlastně vzala?“

„Pár tisícovek.“

Lena stiskla zuby. „Zítra ti donesu šek.“

„Víš dobře, že ho roztrhám. Nech to být, Leno. Aspoň jsem se poučil. Když člověk žije na samotě, má v domě cenné věci a hotovost, neměl by jen tak odejít a nechat to tady nezamčené a nehlídané.“

„Tak by třeba rozbila okno.“

„Jo. Proto si asi pořídím párek psů. Vždycky jsem si je přál. Napadlo mě, že po té svatbě zajdu do útulku. Nechceš jít se mnou?“

Zavrtěla hlavou. „Tak ty se necháš obrat feťáčkou o dva tisíce dolarů - a nejspíš to bylo mnohem víc - a zareaguješ na to tak, že si pořídíš psy.“

„Napadlo mě, že by to mohla být legrace. Co říkáš? Budou to přece i tvoji psi.“

„Přestaň, Decu.“

„Hm hm.“ Se spokojeným úsměškem k ní přistoupil blíž. „No tak, Leno, pojd’me si pořídít párek voříšků. Aspoň se pocvičíme, než přijdou děti.“

„Poříd’ si je sám.“ Ale přece jen ji donutil k úsměvu. „A běhej si za nimi, když ti počurají koberec nebo rozkoušou boty.“

„Třeba by je Rufus naučil slušnému chování. Jé, ty máš moje náušnice,“ všiml si, když ji vzal kolem pasu a začal s ní tančit.

„Ty už jsou přece moje.“

„A myslíš na mě, když si je zapínáš?“

„Možná. Pak si ale uvědomím, jak dobře v nich vypadám, a na tebe zapomenu.“

„Musím vymyslet další způsob, jak se připomenout.“

„Třeba náhrdelník.“ Pohládila ho po krku a zajela mu rukou do vlasů.
„Nebo pár třpytivých náramků.“

„Myslel jsem na prstýnek na prst u nohy.“

Zasmála se a opřela se tváří o jeho obličej. Tančili waltz a ona znovu zaslechla tu melodii, co si Declan tolikrát zpíval nebo pobrukoval. Byla z něho cítit celodenní práce - pot, prach a někde pod tím i mýdlo z ranní sprchy. Neoholenou tváří ji trochu škrábal.

Kdyby byl život pohádka, napadlo ji, mohla by vypadat právě takhle. Pomalý tanec v zářivém sále, květiny a západ slunce.

„Tolik toho k tobě cítím. O moc víc, než jsem kdy cítila a chtěla. Nevím, co si s těmi city počít.“

„Dej mi je,“ zaprosil a políbil ji do vlasů. „Budu je dobře opatrovat.“

Neuvědomila si, že promluvila nahlas. Neměla to v úmyslu. Teď se chtěla odtáhnout, ale držel ji pevně v náručí. Tak pevně, že nemohla volně dýchat.

Zatočila se jí hlava a hudba se rozezněla naplno. Silná vůně lilií ji téměř začala dusit.

„Slyšíš to?“ Sevřel jí pevně paže. „Housle.“

„Já nemůžu...“ Jeho hlas byl najednou tak vzdálený, a přestože se soustředila na jeho tvář, začal ji překrývat jiný obličej. „Motá se mi hlava.“

„Pojďme si sednout.“ Stále ji držel za ruce, ale posadili se na podlahu.

„Tys tu hudbu slyšela taky. A cítila.“

„Počkej minutku.“ Potřebovala se vzpamatovat. Sál byl opět prázdný. Hudba, křišťálové sklo a vázy s liliemi zmizely. Přesto je před chvílí jasně viděla a cítila. „Netušila jsem, že jsou halucinace nakažlivé.“

„To nejsou halucinace, to jsou vzpomínky. Nevím, jak to, ale je to naše paměť. Oni tady tančili, Lucian a Abigail, stejně jako my. A milovali se jako my.“ Když zavrtěla hlavou, tiše zaklel. „Dobře, kruci, tak on ji miloval jako já tebe. A něco mezi nimi pořád žije. Třeba něco, co se musí dokončit nebo jen ospravedlnit. A teď jsme tady my, Leno.“

„Ano, jsme tady. Jenže já nebudu žít život někoho jiného.“

„Tak to není.“

„Ale já jsem to před chvílí tak cítila! A žít cizí život by taky mohlo znamenat zemřít cizí smrtí. On se utopil v tom rybníku venku a ona...“

„Ona zemřela tady v domě.“

Lena se uklidňovala hlubokým dýcháním. „To záleží na tom, které historce víc věříš.“

„Vím to. Zemřela nahoře v dětském pokoji. Něco se jí tam stalo. A on se to nikdy nedověděl. A utrápil se k smrti. Musím to pro něho zjistit. A kvůli sobě taky. Ty bys mi mohla pomoci.“

„Jak?“

„Pojď se mnou do toho pokoje. Už jsme blízko. Třeba si tentokrát vzpomeneš.“

„Declane,“ uchopila jeho tvář do dlaní. „Já si nemůžu na nic vzpomenout.“

„Venku jsi rozvěsila láhve proti duchům, ale najednou budeš popírat možnost převtělování. Přitom jsi s tím sama začala.“

„Tak to není. Nemůžu si na nic vzpomenout, protože Abigail nejsem já, ale ty.“

To už ho rovnou mohla nabrat pěstí do žaludku, jak ho ta slova šokovala.

„Přestaň. To není možné.“

„Proč ne?“

„Protože...,“ zaraženě a polekaně vstal. „Ty mi snad chceš říct, že jsem byl *holka*?“

„Nevím, proč tě to tak uráží. Půlka lidstva se s tím docela dobře smířila.“

„Já ne. Já nejsem. Nebyl jsem.“

„Ale dává to největší smysl.“

„Žádný smysl to nedává. Je to pitomost.“

„To ty přece v noci slyšíš plakat dítě.“ Ještě ho neviděla tak rozpačitého. „Jako matky. Tebe to táhne nahoru do dětského pokoje. I když tě ta místnost děsí, nemůžeš si pomoci a chodíš tam. Říkals taky, jak snadno jsi našel tu chodbu pro služebné, jak dobře to tam znáš. To Abigail by tak reagovala, ale proč Lucian?“

„Protože to byl jeho dům.“ Ale vtom si vzpomněl, jak se ve snu díval oknem na jezdce na koních. Proč by si představoval, že vidí Luciana, kdyby sám byl Lucian?

„A je toho víc,“ nepřestala Lena. „Jedno vede k druhému. Ten den, co jsem tě přistihla, jak scházíš v transu dolů k rybníku, jsi měl zvláštní chuť. Nejdřív mi nedošlo, co přesně je na ní divného, ale už to vím. Šel jsi přesně tak, jak chodí těhotné ženy. Kýval ses,“ pokračovala, když se na ni vyděšeně podíval. „Podpíral ses rukou v zádech a dělal jsi takové ty malé, opatrné kroky.“

„Ty chceš říct, že jsem byl holka a navíc ještě těhotná holka?“

„Propánajána, lidi věří, že se můžeš vrátit třeba jako komár, tak co je na těhotné holce tak špatného?“

„Jen to, že pak v jistou chvíli začne rodit a musí tříkilové děcko protlačit neskutečně malým otvorem.“

Hrůza v jeho obličejí byla k popukání, a tak se Lena s úsměvem pustila do rozvádění své teorie. „Ujišťuju tě, že v tomhle životě tě nic podobného nečeká. Zkus se na tu záhadu podívat z nového úhlu a třeba najdeš odpovědi, které hledáš.“

Ted' se mu chtělo jen podrbat v rozkroku, aby zkontroloval, jestli je všechno na svém místě, a navrch si ještě pořádně chlapsky říhnout. „Ta minulá verze se mi líbila víc.“

„Měj oči otevřené, zlato. Já se musím vrátit do práce.“

„Počkat, počkat.“ Spěchal za ní. „Nejdřív mi zasadiš takovou ránu a pak utečeš?“

„Musím si vydělávat na živobytí.“

„Tak přijed' po zavíračce a zůstaň u mě.“

„Ted' jezdím k babičce, než se dá zase dohromady.“

„Dobře, dobře.“ Dorazili do haly a Declan si povzdechl. „Tak zkusím aspoň tohle.“ Přitiskl ji k sobě a vášnivě políbil.

„Necítila jsi z toho žádné lesbické vibrace, že ne?“ zeptal se, když se odtáhl.

„Hmmm.“ Olízla si horní ret, jako by se ujišťovala. „Ne. Můžu potvrdit, že v tomhle životě jsi stoprocentně chlap. A ted' mě nech. Máš pár dní o čem přemýšlet. Když to mohlo počkat celé století, vydrží to ještě přes Remyho svatbu.“

„Přijed' za mnou, až bude babičce líp.“

„Přijedu.“

„Miluju tě, Leno.“

„Bojím se, že je to tak,“ zašeptala, než odjela.

Lena odešla z práce, jak nejdřív bylo možné, přesto k domku v zátoce dorazila až v jednu po půlnoci. Světlo na verandě zůstalo rozsvícené a svádělo můry k jisté sebevraždě. Lena ještě chvíli seděla v autě a zaposlouchala se do zpěvu žab a nočních ptáků a do šeptání vánku.

Tohle bylo místo jejího dětství. Tady nechala své srdce. Třebaže se usadila ve městě, sem utíkala, když jí bylo nejlíp nebo nejhůř. Sem chodila přemýšlet a snít nejtajnější sny.

A jednou si dovolila snít i o romantické lásce, rodině, dětech a slunečných nedělních ránech. Kdy ty sny zavrhla?

Toho parného letního dne, kdy přistihla svého kluka, kterého milovala silou mladého a divokého srdce, jak se válí na dece s její matkou.

V hájku, který považovala za svůj, se její kluk pářil s její matkou.

Od té chvíle dělila svůj život na dvě části, uvědomila si. Na dobu před tím, kdy ještě znala naději a nevinné sny, a dobu po tom, kdy už existovaly jen ambice, odhodlání a touha nikdy znovu neuvěřit.

Na tom klukovi dávno nezáleželo, to bylo jisté. Už by si ani nevybavila jeho obličej. Nesešlo jí ani na matce, už proto, co způsobila. Jenom ta hrozná chvíle měla stále stejnou váhu.

Kdyby k tomu nedošlo, kdo ví, jaký život by teď vedla. S tím klukem by se jistě rozešla i tak. Ale mohlo to mít sladkobolnou příchut'. Mohly jí zůstat vzpomínky na krásnou první lásku.

Jenže takováhle zrada ji změnila moc brzy. Možná by jinak stejné zkušenosti sbírala celé roky. Ze si ženská lépe vystačí sama, že je bezpečnější rozhodovat pouze za sebe. Muži přicházeli a odcházeli a užít si s nimi bylo příjemné.

Milovat je - sebevražda.

Sebevražda? zavrtěla hlavou a vystoupila z auta. To už přece jen přehání. Zlomené srdce ještě není smrtelná nemoc.

On kvůli němu zemřel.

Odkud se vzal ten hlas v její hlavě? Nezpůsobila to rána nožem, ani neutonul v rybníku. Lucian Manet zemřel na zlomené srdce.

Lena vešla do domu a okamžitě si všimla, že se v babiččině ložnici svítí. Když přešla ke dveřím, zaslechla, jak Rufus pleskl ocasem o zem.

Nakoukla do pokoje. Odette seděla na posteli s otevřenou knihou v ruce a s věrným psem u nohou.

„Proč jsi tak dlouho vzhůru?“

„Čekám na svoji holčičku. Ale myslela jsem, že dorazíš až za hodinu nebo dvě.“

„Dneska nebylo tak plno a mohla jsem se vypařit.“

Odette plácla vedle sebe na postel. „Odešla jsi dřív, protože sis o mě dělala starosti. To nemusíš.“

„Říkávalas, že starosti jsou tvoje práce.“ Lena si lehla na prostěradlo a hlavu si položila na babiččino předloktí. „Teď už i moje. Je mi líto, že ti zas ublížila.“

„Kotátko, to bude asi zase její práce. A bůhví, že je v tom dobrá.“ Odette hladila vnučku po vlasech. „Ale mám tebe. Mám svoji Lenu.“

„Napadlo mě, jak to pro vás s dědou muselo být těžké vychovávat malé dítě, když jste zrovna vychovali jedno větší.“

„Tys nám vždycky dělala jen radost.“

„Vzpomněla jsem si, že i Manetovi sem takhle kdysi vrátili tvoji babičku. Ty si na ni dobře pamatuješ, vid’?“

„Ano. Máš její oči. Vždyť jsi viděla ty staré fotografie. Tolik se jí podobáš.“

„Nemluvila nikdy o tom, že Manet Hall mohl být její?“

„To jsem od ní neslyšela. Ona prožila hezký život, Leno. A možná tady byla šťastnější, než by bývala na Manet Hallu. Uměla skvěle péct a taky mě to naučila. Vyprávěla krásné příběhy. Když jsem za ní přišla, vždycky si něco vymyslela a působilo to jako skutečnost. Myslím, že se mohla stát spisovatelkou, kdyby o to usilovala.“

„Musela často myslet na své rodiče a taky na Manetovy. I když jí tady bylo dobře.“

„Asi ano. Nosila kytky na hrob svému tatínkovi. Každý rok o svých narozeninách.“

„Opravdu? Tos mi nikdy neřekla.“

„Říkala, že je mu vděčná za svůj život a život svých dětí a vnoučat. Pokládala i květiny na hrob Josephine a Henrimu, i když se tam nikdy nepomodlila. A každý rok šla taky hodit pár květů do řeky. A na břehu vždycky zašeptala modlitbu.“

„Za svou matku, myslíš?“

„To nikdy neřekla, ale určitě ano.“

„Taky věříš, že Abigail skončila v řece?“

„Povídá se to.“

Lena zvedla hlavu. „Chci vědět, co si myslíš ty.“

„Já jen vím, že někdy stojím na břehu a cítím nevyslovitelný smutek. Myslím, že staré duše hledají nový život. A nepřestávají, dokud jim to nevyjde co nejlíp. A co vlastně hledáš ty?“

Lena nechala klesnout hlavu a zavřela oči. „Myslela jsem, že už jsem to našla. A teď si najednou nejsem jistá. On mě miluje, babi.“

„To vím.“

„Když tu lásku opětuju, všechno se změní.“

Odette se usmála a naklonila se, aby zhasla lampu. „To jistě,“ zašeptala a dál hladila Lenu po hlavě. „To jistě.“

Jako pořadatel Remyho rozlučky cítil Declan povinnost vydržet až do neslavného konce. A to byla návštěva zaplivaného baru kdesi ve Francouzské čtvrti, kde už striptérky měly dávno svoje nejlepší léta za sebou. Ale tou dobou už to nikomu nevadilo.

Alkohol jim propaloval díru do žaludku. Declan ve snaze být přátelský zastrčil poslední dolar za onošený podvazkový pás na tlustém bílém stehně a pak se pokusil zvednout Remyho ze židle.

„Tak jdeme, kamaráde.“

„Hu? Co? To už je ráno?“

„Skoro.“

Když se, vzájemně podepření, vymotali z baru ven, Remy se rozhlédl. Hlava mu poskakovala jako loutce na provázku. „Depak šichni sou?“

„Odpadli, zavřeli je, umřeli cestou.“

„Pch, ubožáci.“ Remy se gumově usmál. „Ale my dva, Decu, ji máme, co?“

„Zítřka si nasadím antibiotika, abych se z toho dostal.“ Zakopl a musel se oběma rukama chytit Remyho, aby si nerozbil nos. „Děsná gravitace. Tady venku.“

„Půjdem najít další nahatou ženskou.“

„Myslím, že už jsme viděli úplně všechny. Je čas jít domů, kámo.“

„Já se za tři dny žením.“ Na důkaz zvedl čtyři prsty. „Remy už nebude flámovat.“ Rozhlédl se po prázdné ulici, lesklé mírným mrholením. „Nemusíme za nikoho platit kauci?“

„Kašlem na ně.“

„Jasně. Kde je moje holka? Effie!“ křikl, až se to jméno odrazilo od protějšího domu. Declan si opilecky odfrkl.

„Stello!“ Zkusil zavtipkovat a pak se posadil rovnou do kaluže. „Prdíme na to, Remy. Vyspíme se tady.“

„Musím najít svoji holčičku. Moc pěkně pomiluju svoji Efii.“

„Ted' bys ho nepostavil ani hydraulickou pumpou.“

„Chceš to vidět?“ Remy začal zápasit se zipem, ale Declan měl ještě tolik rozumu, že vstal a zarazil ho.

„Radši ho zase schovej, než si něco uděláš. A ještě nás seberou za neslušný chování.“

„To nic. Jsme snad právníci.“

„Mluv za sebe. A sežeň taxík. Musíme najít taxi.“

„Taxi k Effii. Kdepak je moje růžová nevěstinka?“

„Doma v posteli jaká každá správná žena touhle...“ Zvedl Remyho ruku a snažil se přecíst čas na hodinkách. „Kolik to vlastně je? Lena ta už hájá. Ona si myslí, že jsem ženská.“

„Asi jí to neděláš správně.“

„To ne, ty pitomče. Pak mi to připomeň, praštím tě později. Myslí si, že jsem Abigail.“

„Nezkoušel sis náhodou její prádlo nebo něco stejně uhnutýho?“

„No, nejradši mám ty černý kalhotky s růžičkami. Zeštíhlujou mi boky.“

„Snad si děláš legraci. Počkat.“ Remy se naklonil přes obrubník a zapřel se rukama o kolena. „Falešnej poplach. Nebudu zvracet.“

„Dobrá zpráva. Taxi!“ Declan zoufale mávnul na projíždějící auto. „Proboha, nastup první.“ Pak doslova hodil Remyho na zadní sedadlo a spadl za ním.

„Kde že to bydlím?“ volal Remy. „Věděl jsem to. Můžeme zavolat Effii a zeptat se jí?“

Declan si naštěstí vzpomněl, a když Remy usnul na jeho rameni, soustředil se na svou poslední povinnost - dopravit kamaráda domů živého.

Před jeho domem ho nabral loktem do žeber, až se napružil jako vystřelený šíp. „Co je? Kde? Kruci, sem doma. Jak to?“

„Dojdeš tam sám?“ zeptal se ho Declan.

„Snad to v sobě ještě udržím. Pět litrů bourbonu.“ Natočil se, chytil Declana za hlavu a tvrdě ho políbil na ústa. „Mám tě rád. Ale jestlis byl Abigail, dám ti klidně francouzáka.“

„Brr,“ oklepal se Declan, ale to už se Remy škrábal z auta.

„Jsi ten nejlepší kamarád, co jsem kdy měl, a tohle byla nejlepší rozlučka v historii rozluček. A teď puď nahoru, hodím šavli a odpadnu.“

„Di na to. Počkejte, než dojde ke dveřím,“ obrátil se Declan na řidiče. Pak sledoval Remyho, jak se zakymácel, rozdvojil a obě postavy zmizely v budově.

„Fajn, zbytek už snad zvládne sám. Víte, kde je Manet Hall?“

Řidič si ho prohlížel ve zpětném zrcátku. „Asi jo.“

„Tam bydlím. Dovezete mě domů?“

„To je ale daleko.“ Řidič se obrátil a prohlídl si Declana od hlavy k patě. „Máte ještě dost peněz?“

„Mám peníze. Spoustu peněz.“ Declan hrábl do kapsy, vytáhl bankovky a rozházel je po autě. „Mám dost.“

„To vidím.“ Řidič zakroutil hlavou a odrazil od chodníku. „To ale musel bejt mejdan, chlapec.“

„Byl,“ zamumlal Declan a zhroutil se tváří do sedadla.

Probudil ho ryčný dixieland. Stále ležel tváří dolů, ale v puse měl něco jako písek a jazyk mu nejspíš porostl srstí.

Nějaký sadista mu zatloukal hřebík do ramene.

„Svatá panno, matko boží, smiluj se.“

„Ne abys zase odpadnul. No tak, hezky pomalu se otoč na záda a neotvírej oči.“

„Umírám. Zavolejte kněze.“

„Ale jdi. Lena se o tebe postará.“ Něžně a s pobaveným úsměvem ho obrátila a nadzvedla mu hlavu. „Ted’ vypij tohle.“

Do úst přes chlupatý jazyk a písek mu vjel nějaký utrejch. Několikrát polkl a zakuckal se. Snažil se odstrčit sklenici od úst a otevřel oči.

Zapištel jako holka a do nejdelší smrt pak měl popírat, že to opravdu tak zaznělo.

Lena si mlaskla. „Říkala jsem, že nemáš otvírat oči.“

„Jaké oči? Mám v hlavě vypálené díry.“

„Vypij ten zbytek.“

„Běž pryč a hodně daleko a ten jed si nezapomeň vzít s sebou.“

„Takhle se mluví s člověkem, který tě ošetřuje na smrtelné posteli?“

Sklouzl zpět na matraci a hlavu si zakryl polštářem. „Jak ses dověděla, že umírám?“

„Volala mi Effie.“

„Kdy má pohřeb Remy?“

„Naštěstí si bere ženu tolerantní, chápavou a se smyslem pro humor. Kolikpak kozatých barů jste vlastně včera oběhli?“

„Všechny. Všechny kozaté bary na světě.“

„To vysvětluje, proč máš na tváři ten striptérský střapec.“

„To nemám.“ Ale když si pod polštářem sáhl na obličej, nahmatal střapeček, kterým si striptérky zdobí bradavky. „Panebože, smiluj se a rovnou mě zabij.“

„No, jak chceš.“ Zatlačila na polštář tak akorát, že začal mávat rukama a zmítat se.

Tvář měl pak zrudlou a oči docela divoké. „To vůbec nebylo legrační.“

„Musel bys to vidět z téhle strany.“ Pak se ze srdce rozesmála. Ležel tam ještě oblečený, ve špinavé košili částečně vytažené z kalhot, z kapsy mu koukal jiný střapec, pro změnu růžový a stříbrný, mžoural na ni napuchlýma očima.

„Za chvíli se budeš cítit o něco líp. Ne docela dobře, ale líp. Až si dáš sprchu a něco sníš, vrátí se ti zase cit do rukou a nohou.“

Někdo mu oholil ty chlupy na jazyku, uvědomil si. Nebyl si ale jistý, jestli je to zlepšení. „Co jsem to vlastně vypil?“

„Radši se neptej. Ale přidala jsem do toho čtyři aspiriny, tak si už žádný další neber. Udělám ti lehkou omeletu a toast.“

„Proč?“

„Protože vypadáš beznadějně.“ Chtěla ho políbit, ale rychle ucukla a zamávala si rukou před nosem. „Ježíšmarjá, udělej něco s tím dechem, *cher*, nebo někoho přiotrávíš.“

„Tvůj názor nikoho nezajímá.“

„A vysprchuj se pořádně. Smrdíš jako barová podlaha.“ Vstala. „Jak to, že tady dneska nikdo není?“

„Tušil jsem, jak na tom budu, a předem jsem je varoval, aby se tady neukazovali před třetí odpoledne.“

Pohlédla na hodinky. „Tak to máš ještě pár hodin klid.“

„Jestli mě donutíš vstát, seženu si rovnou kolt a zastřelím tě, i když nerad.“

„Budu v kuchyni.“ Povytáhla obočí. „Ten kolt si klidně přines. Uvidíme, jestli s ním ještě umíš zacházet.“

„Nech si ty dvojsmysly!“ vykřikl a hned litoval, že tak zvýšil hlas. Když lezl z postele, musel si hlavu přidržovat oběma rukama.

Lena se uculovala celou cestu do kuchyně. Zasmála se víc, když zaslechla prásknutí dveřmi. Toho bude litovat, pomyslela si, ale vzápětí se zarazila, protože zaslechla další dvě rány.

Aha, strašidla se koltem nedala zahnat.

„Dělejte si rámus, jaký chcete,“ zvolala. „Mně to strach nenažene.“

Prošla dveřmi knihovny a ty se za ní zavřely. Ignorovala to. Když ji nevyhnal protivný, zapáchající chlap, našťvaný duch s ní nepohne.

Vypadal tak roztomile, napadlo ji při hledání kávy. Mužně, ztrápeně a rozčileně. K tomu s tím legračním štrápcem na tváři.

Muži prostě ztratí polovinu IQ, jakmile uvidí nahou ženskou. A když jich seženete pár dohromady a postavíte před ženské ochotné svlékat se na hudbu, jejich společná inteligence nepřekoná hlávku zelí.

Semlela kávová zrnka a nastavila kávovar. Když šlehala vajíčka na omeletu, uvědomila si, že je to poprvé, co vaří pro muže, se kterým noc předtím nespala.

No, není to zvláštní?

O to zvláštnější, že kuchtila v domě chlapa s kocovinou, který na ni předtím štěkal. *Musela ses zbláznit, Leno. Co se to s tebou děje ?*

Nejdřív nemohla pochopit Effiin pobavený tón, když vyprávěla, v jakém stavu je Remy, a teď byla najednou tady a cítila něco podobného k Declanovi.

Vyhlédla oknem do zahrady, která byla ještě před pár měsíci zpustlá a zarostlá. Teď rozkvétala a všude rašily nové zelené výhony.

Tak přece jen to dopustila. Nechala ho do sebe vstoupit i přes všechny závoxy a zámky.

Byla zamilovaná. A přitom tolik nechtěla - kvůli němu i kvůli sobě.

Dokázal zvednout z prachu její dívčí sny, které měla tak dobře ukryté. Sny o lásce, naději a důvěře. A teď je viděla docela jasně, zářily jí před očima jako slunce.

Oslepovaly a děsily.

Manželství. On myslel na manželství, kdežto ona se bála závazků a slibů na život a na smrt.

A dokázala by se obětovat?

„Asi ano,“ řekla tiše. „Pro něho ano.“

Jakmile to pronesla, otevřela se dvířka kuchyňské skříňky, vypadl z ní modrý hrnek a rozbil se jí u nohou.

Uskočila a srdce se jí rozbušilo. Na kotníku spatřila krvavý škrábanec. Nasupeně se na ránu zadívala.

„Tak už se stalo. A ty si to nepřiješ, co?“ S miskou v ruce se zatočila dokola. „Nechceš dopustit, abychom my dva byli spolu. Uvidíme, kdo nakonec vyhraje. Uvidíme.“

Sehnula se pro střep a řízla se jím do palce. Pak zvedla ruku, z níž kapala krev. „Já nejsem tak slabá, jako byl on. Když někomu slíbím lásku, tak slib dodržím.“

Vtom zaslechla hudbu a trhla sebou. Byla to Declanova melodie nebo alespoň začátek. Strach jí sevřel hrdlo.

„Kruci, to nemůžeš otevřít?“ zaslechla jeho otrávený hlas seshora. „A rovnou zakousni toho otravu, co zvoní.“

Zvonek? prohrábla si vlasy. On si dal instalovat zvonek s melodií „Až skončí bál“? To je mu tedy podobné.

„Jestli na mě nepřestaneš křičet,“ odpověděla mu cestou do haly, „nebudeš se prát jen s kocovinou, ale i se mnou.“

„Kdybys odešla a nechala mě v klidu umřít, nemusel bych na tebe křičet.“

„Přísahám, že jdu nahoru a zakroutím ti krkem. A pak tě ještě nakopu do zadku.“

S tou poslední větou otevřela dveře a ocitla se tváří v tvář pohlednému páru. Za několik vteřin ale rozeznala, že se na ni z té ženské tváře zvědavě dívají Declanovy oči.

„Jsem Colleen Fitzgeraldová.“ Elegantní blond dáma k ní vztáhla pěstěnou ruku. „A kdopak jste vy? Pokud je to zadek mého syna, který chcete nakopat, ráda bych znala vaše jméno.“

„Mami?“ Declan už sbíhal po schodech, jen v onošených spodcích, ještě mokrý ze sprchy. „Mami, tati.“ Zapomněl na bolavé tělo, jednoho po druhém objal a pevně stiskl v náruči. „Myslel jsem, že přiletíte až zítra.“

„Změna plánu. To teprve vstáváš?“ povytáhla Colleen obočí. „Vždyť je jedna odpoledne.“

„Remy se včera loučil se svobodou. Chlast a ženský, znáš to.“

„Ano?“ řekla Colleen a nespouštěla oči z Leny.

„Ale ne, tahle ne. Ta si sem přišla hrát na samaritána. Colleen a Patrick Fitzgeraldovi, Angelina Simoneová.“

„Teší nás.“ Patrick, štíhlý dlouhán s tmavými vlasy na spáncích posypaných stříbrem, se na Lenu zářivě usmál. Modré oči se mu zaleskly, když jí podával ruku.

Pak se znepokojeně zadívaly na její palec. „Poranila jste se?“

„To nic není.“

„Cos dělala? Vždyť ti teče krev. Proboha, Leno,“ Declan ji vyděšeně chytil za zápěstí a rychle ji táhl do kuchyně.

„Je to jen škrábnutí, Declane. Přestaň. Máš tady rodiče. Neztrapňuj mě,“ syčela.

„Mlč. Musím se podívat, jak je to hluboké.“

Patrick se ještě ve dveřích zadíval na svou ženu. „To je ona?“

„On si to rozhodně myslí.“ Colleen našpulila rty a vešla do domu. „Tak se na to všechno podíváme.“

„Ale je to kočka.“

„Taky mám oči, Patricku.“ A cestou do kuchyně si synův dům jaksepatří prohlédla.

Žasla. Viděla mnohem víc, než čekala. Ne že by nedůvěřovala synovu vkusu. Ale žila v domněnání, že dům je v katastrofálním stavu. A teď procházela vzdušnými pokoji s lesklými okny a podlahami, zařízenými do okouzlujících detailů.

V kuchyni pak mohla sledovat syna, jak ošetřuje ruku velmi krásné, našťavané ženě, která působila, že je svoje předchozí hrozby schopná vyplnit.

„Moc se omlouvám.“ Lena loktem odstrčila Declana a strnule se na Fitzgeraldovy usmála. „Upustila jsem hrnek, to je všechno. Jsem ráda, že vás poznávám.“

Declan se hrabal ve skřínce. „Potřebuješ to vyčistit a zavázat.“

„Dej pokoj. Chováš se, jako bych si urázla ruku. A jestli si nedáš pozor, šlápněš na ty střepy a budeš na tom hůř než já. Nezlobte se za to uvítání,“ obrátila se Lena k rodičům. „Jen co to uklidím, půjdu.“

„Kam bys chodila? Slíbilas mi jídlo,“ dožadoval se Declan.

Napadlo ji, jestli Declan slyší, jak jí skřípou zuby. „Nalij to, co je v misce, na pánev, zapni sporák a máš jídlo hotové.“ Otevřela dveře do komory. „Proč radši rodičům nenabídneš kafe nebo něco studeného? Po tak dlouhé cestě musejí mít žízeň. A tebe určitě slušně vychovali.“

„To rozhodně,“ souhlasila Colleen.

„Omlouvám se. Když mi tu moje láska krvácí na podlahu, trochu to odvedlo moji pozornost.“

„Declane,“ pronesla Lena tiše, ale v hlase jí zaznělo jasné varování.

„Kafe bych si dal,“ prohodil Patrick zvesela. „Jedeme sem přímo z letiště. Chtěli jsme vidět dům a tebe taky, samozřejmě,“ dodal s mrknutím oka.

„A kde máte kufry?“

„Nechali jsme je poslat do hotelu. Synku, ale tohle je obrovský dům. Snad až moc pro jednoho člověka.“

„Chceme s Lenou čtyři děti.“

Lena vyhodila střepy do koše a prudce se otočila.

„Fajn, tak jen tři,“ opravil se s úsměvem. „Ale dál nesmlouvám.“

„Už toho mám dost.“ Strčila mu smeták s lopatkou do ruky. „Uklid' si svůj binec sám. A vám přeju hezký pobyt,“ řekla trochu strojeně Fitzgeraldovým. „Přijdu pozdě do práce.“

Vyšla ven zadním vchodem, protože byl nejbliž, a musela potlačit chuť prásknout za sebou dveřmi.

„No, není nádherná?“ zeptal se Declan rodičů. „Není dokonalá?“

„Trochu jsi ji otrávil a ztrapnil, ne?“ odpověděla Colleen.

„Hm a asi toho hned tak nenechám. Tak si dáme to kafe a pak vám ukážu dům.“

O hodinu později seděl s matkou na zadní galerii, zatímco Patrick připravoval sendviče. Nejhorší kocovinu už měl Declan za sebou. Tušil, že

za to vděčí záhadnému lektvaru od Leny a taky radosti, že ji viděl v jedné místnosti s rodiči.

Bože, jak mu chyběli, pomyslel si. Ani netušil, jak moc je postrádá, dokud nepřijeli.

„No,“ zkusil to s matkou, „sdělíš mi svůj názor?“

„Ano.“ Přesto ještě chvíli mlčky vyhlížela do zahrady. „Je dost teplo, ne? I když je ještě brzy.“

„A to máme dneska spíš chladno. Mělas tu být před pár dny. To se tady na balkoně daly smažit vejce.“

Všimla si, jak pyšně to pronesl. „Tys nikdy neměl rád zimu. I na horách ses místo lyžování radši poplakoval na chatě.“

„Lyžování si lidi vymysleli jen proto, aby mohli předstírat, že sníh je prima.“

„Tak to nevím, jestli tě letos pozveme do Vermontu.“ Ale vztáhla k němu ruku a dotkla se ho. „Dům je to krásný, Declane. I to, cos ještě nestihl opravit, má svoje kouzlo. Vždycky jsem myslela, že to tvoje hraní s náradím je jen takový koníček. Nebo jsem si to chtěla myslet. Aspoň dokud jsi byl právníkem a žil v Bostonu. Hlavně že jsem tě měla blízko. Proto jsem ti taky odchod ztěžovala a nechci se za to omlouvat. Děsila jsem se, že mi odjedeš. Jsi přece moje dítě,“ dodala a zasáhla ho tím hluboko v srdci.

„Nemusím bydlet v Bostonu, abych byl blízko.“

Zavrtěla hlavou. „Už nemůžeš jen tak nečekaně přijít na návštěvu. Nemůžeme na tebe narazit v restauraci, na večírku nebo v divadle. To mě bude pořád mrzet, ale pochopíš to, až budeš sám mít ty čtyři děti.“

„Nechci, abys byla smutná.“

„To víš, že trochu jsem. Mám tě přece ráda, no ne?“

„Aspoň to říkáš,“ odpověděl škádlivě.

Upřeně se na něho zadívala. Šedé oči se vpíjely do šedých. „Ještě štěstí, že tě mám tolik ráda, abych pochopila, kdy tě mám nechat jít. Našel sis tu svoje místo. Nebudu popírat, že jsem si to nepřála, ale když jsi to zvládl, jsem ráda. Kruci.“

„Díky.“ Naklonil se, aby ji mohl políbit.

„A co se týče té dívky...“

„Lena.“

„Vím, jak se jmenuje, Declane,“ ucedila Colleen. „Ale jako možná tchyně o ní musím mluvit jako o ‚té dívce‘, dokud ji trochu líp nepoznám. Takže co se té ženy týče, je docela jiná, než jakou jsem si pro tebe představovala. Tedy ne v době, kdy jsi dělal kariéru v právnické firmě a

kupoval dům nedaleko od nás. Jessica by mi tenkrát vyhovovala líp. Dobrá partnerka pro tenis, slušná hráčka bridge a přitom dost inteligentní, aby mohla zasedat v těch správných komisích.“

„Možná bys ji mohla adoptovat.“

„Mlč, Declane.“ Colleen nasadila mírný, ale rozhodný tón. Lena by ho okamžitě rozšifrovala. „Ještě jsem neskončila. I když Jessica vyhovovala mně, tobě zřejmě vůbec ne. Nebyl jsi šťastný a já jsem si toho všimla až těsně předtím, než jsi odešel. Snažila jsem se přesvědčit sama sebe, že jde jen o předsvatební nervozitu, ale už jsem to tušila.“

„Škoda, mohla jsi mi o tom něco říct.“

„Mohla, ale měla jsem na tebe vztek.“

„To mi nemusíš říkat.“

„Neodmlouvej, mladý muži, zvlášť když se chystám být sentimentální. Tys byl vždycky takové šťastné dítě. Chytrý, šikovný a hubatý kluk. To se mi líbilo. Měls v sobě tolik nadšení. A pak jsi ho najednou ztratil. Vidím ho u tebe až dnes. Zahlédla jsem ho v tvých očích, když ses díval na Lenu.“

Vzal matku za ruku a přitiskl si ji ke tváři. „Řeklas jí jménem.“

„Dočasně. Ještě jsem se nerozhodla, jestli se mi líbí. A věř mi, hochu, že ona o nás s tátou taky nemá jasno. Takže navrhuju, abys nám nechal volnou ruku a my už se s tím nějak vypořádáme.“

Colleen si pohodlně natáhla nohy. „Patricku? Tys šel kvůli těm šunkovým sendvičům to prase ulovit?“

Declan se zazubil a hlasitě políbil matčinu ruku. „Mám vás moc rád.“

„My tebe taky.“ Stiskla mu prsty. „Bůh ví proč.“

Zdálo se mu o bouřce a bolesti. O strachu i radosti.

Vítr a déšť bičovaly okenní tabulky a bolest v jeho útrobách se mu na rtech měnila v plačtivé výkřiky.

Pot a slzy stékaly po jeho tváři - její tváři. Její obličej, její tělo. Jeho bolest.

Pokoj zlatě ozařovala plynová lampa, v krbu hořel a praskal oheň. Jedna bouře zuřila venku a druhá v ní. V něm.

S další kontrakcí ji zaplavila nová bolest. Oslepovala ji. Křičela skoro zvířecky a hrdlo přitom pálilo jeho.

Tlač, Abby! Musíš tlačit. Už to bude.

Unavená, cítila se tak strašně slabá a unavená. Jak se dá taková bolest přežít? Přesto stiskla zuby. Jako šílená. Všechno, čím byla a co mohla dát, se teď soustředilo na tenhle jediný úkol, jediný zázrak.

Její dítě. Její a Lucianovo dítě si probíjovávalo cestu na svět. Zabrala vši silou, která jí ještě zbývala. Závisel na ní nový život.

Vidím hlavičku! Tolik vlasů! Ještě jednou, Abby. No tak, ještě.

Začala se smát. Lepší než křičet, i když ten smích poznamenala hysterie. Zapřela se o lokty a zvrátila hlavu, jak se do ní zakousla další nezměřitelná vlna bolesti.

Tahle chvíle, tenhle čin byl největší dar, jaký mohla žena dát. Dítě budou opatrovat a hýčkat. Budou je milovat po všechny své dny.

A tak v bolestech, za zvuku hromu a světla blesku tlačila a tlačila kvílící život na svět.

Holčička! Máš krásnou holčičku.

Bolest byla zapomenuta. Hodiny strávené v potu a krvi neznamenal nic ve srovnání s výbuchem radosti. Rozplakala se a vztáhla ruce k pohyblivému uzlíčku, k dítěti, které křičelo jakoby vítězoslavně.

Moje růžička. Moje krásná Marie Rose. Běžte pro Luciana. Prosím, ať se jde podívat na naši dceru.

Nejdřív omyly matku i dítě a přitom se usmívaly.

Když se Lucian objevil v pokoji, do očí mu vstoupily slzy. Spočil ruce v modlitbě a prsty se mu přitom chvěly. Podíval se na dítě, které stvořili, a ve tváři měl úžas.

Řekla mu přesně to, co jí přišlo na mysl, když Marii Rose poprvé pochovala v náručí.

Postaráme se o ni, Luciane. S námi bude šťastná a v bezpečí. Je naše. Slib mi, že ji budeš navždycky milovat a starat se o ni.

Samozřejmě. Je tak krásná, Abby. Obě jste krásné. Miluju tě.

Řekni to. Potřebuju to slyšet.

Lucian dál držel Abigail za ruku a zároveň položil prst na tvářičku své dcerky. *Vždycky ji budu milovat a starat se o ni. Přísahám.*

Patrick Fitzgerald vzal při procházce Francouzskou čtvrtí svou ženu za ruku. Věděl, že míří do baru Et Trois, aby si znovu prohlédla Angelinu Simoneovou.

„Mám dojem, Colleen, že tohle už trochu připomíná špehování.“

„A co má být?“

Musel se zasmát. I po čtyřiceti letech manželství ho jeho žena dokázala rozesmát. I tohle, mimo jiné věci, považoval za známku úspěšného partnerství.

„Je ti jasné, že tam vůbec nemusí být? Když někdo vlastní bar, nemusí tam chodit každý den.“

„Tak si jen prohlédneme její podnik a dáme si drink. Tím snad nic nepokazíme.“

„Jistě, miláčku.“

Tuhle frázi a tón používal, jen když si z ní dělal legraci. Colleen zvažovala, jestli ho má šťouchnout do žeber, nebo se zasmát. Nakonec udělala obojí.

Davy lidí, hluk, horko a barvitá i povadlá elegance města se jí zamlouvaly jen v rámci krátké návštěvy. Jinak dávala přednost důstojnosti starého světa, tedy jedině Bostonu.

Také Boston měl nějaká ta smyslovější lákadla, ale nedával je tak okatě najevo. Colleen v erotice viděla zajímavou zábavu, zas tak pruderní probůh nebyla. Ale považovala ji za čistě soukromou věc.

A přece v ní tragické kvílení saxofonu, nesoucí se vzduchem, cosi probouzelo.

Jestli se její syn rozhodl hledat domov tady, musela to přijmout. A snad po chvíli zkoumání a přemýšlení přijme za svou i tu ženu.

„Měla bys přece čas i příležitost proklepnout si ji při zítřejší svatbě,“ poznamenal Patrick.

Colleen si nad mužským uvažováním jen povzdechla. Bůh jim žehnej, ale jsou to prostá stvoření. A docela neškodná. Manžel nepochopil, že ze všeho nejdřív je třeba budoucí snachu vidět v jejím prostředí.

Prohlížela si sousedství a umístění baru a také rušnost ulice. Musela uznat, že si Lena místo vybrala dobře a zvenčí svůj podnik nechala zapadnout mezi ostatní domy.

Colleen se zalíbil balkon nad vchodem, plný barevných květináčů a rostlin. Prozrazoval vkus a styl, smysl pro atmosféru místa.

Informaci o tom, že Lena má být právě nad barem, vydolovala z Declana. Ted' uvažovala, jestli by se tam dokázala vnutit na krátkou návštěvu, aby si ho mohla prohlédnout.

Když vstoupili do podniku, snažila se dobře si ho prohlédnout a posoudit.

Byl čistý, což ihned schválila. Měli plno, ale zase ne přecpáno, což ocenil její obchodní duch. Na oběd bylo už pozdě a na večerní mejdany zase brzo.

Z reproduktorů vyhrávala hudba místního etnika, což také považovala za rozumné. Působila živě, ale nepřehlušovala rozhovory hostů.

Za barem obsluhoval černý muž ve výrazně červené košili. Pěkná tvář, řekla si, šikovné ruce. Mladá servírka - svěží blondýnka v příliš těsných džínách - obcházela zákazníky u stolků.

Colleen zaregistrovala jistý počet turistů s fotoaparáty a nákupními taškami. Ostatní museli být místní.

Přinášené jídlo zanechávalo ve vzduchu sladce kořeněnou stopu.

V tu chvíli vyšla Lena z kuchyně. Jejich oči se okamžitě setkaly a pochopily. Colleen zkřivila rty ve zdvořilém úsměvu a s Patrickem v zádech se vydala k pultu.

„Dobré odpoledne, paní Fitzgeraldová, pane Fitzgeraldde.“ I Lena nasadila podobný úsměv. „Zaujala vás atmosféra čtvrti?“ nadhodila s pohledem na tašku v Patrickově ruce.

„To Colleen musí pokaždé něco koupit.“

„Pak to má Declan po vás. Dáte si něco k jídlu?“

„Už jsme obědvali, díky.“ Colleen se vyhoupla na stoličku. „Ale mám chuť na martini. S trochou stoličné, suché, ledové, neředěné, protřepané. Se třemi olivami.“

„A vy, pane Fitzgeraldde?“

„To samé, když mi budete říkat Patricku.“ Usedl vedle své ženy. „Máte to tu hezké. Hrává tu i živá muzika?“ ohlédl se k pódiu.

„Každý večer od devíti.“ Začala míchat martini, a přitom se na něho upřímně usmála. „Pokud rádi tancujete, měli byste se vrátit. Bývá tu živo. Líbí se vám ve městě?“

„Těšíme se na tu svatbu,“ odpověděla Colleen. „Remy patří skoro do rodiny. A taky máme radost, jak se Declan vypořádal s opravou domu.“

„Je tam šťastný.“

„Ano.“

Lena se chopila sklenic na martini, které během mixování nechala vychladit. „Asi byste ho viděli raději v Bostonu s tou dívkou, co si málem vzal.“

„To asi ano. Ale tohle je jeho volba. S tím nic nezmohou ani rodiče. A už vůbec nemohou dětem vybrat, do koho se zamilují. Vy jste do mého syna zamilovaná, Leno?“

Lena jistýma rukama nalila martini do sklenic. „O tom si promluvíme s ním, až na to budu připravená. Tohle je na účet podniku,“ dodala a přidala do nápojů olivy. „Doufám, že vám bude chutnat.“

„Děkuji.“ Colleen se chopila sklenice a usrkla. Pak překvapeně povytáhla obočí. „Výborné. Namíchat správně martini je skutečné umění a často mě otráví, kolik majitelů barů a restaurací servíruje podřadné martini.“

„Proč dělat něco polovičaté? To radši vůbec.“

„Správně. Je to věc osobní cti, no ne? Jak v práci, tak v životě. Chyby se dají omluvit, všichni jsme jenom lidé. Ale nabídnout hostům méně, než můžeme, mi připadá arogantní a ubohé.“

„Tomu já taky nerozumím,“ přitakala Lena a doplnila do misky na baru slané pečivo. „Pokud neumím namíchat martini, nebudu se do toho pouštět, dokud se to nenaučím. Jinak bych zklamala sama sebe i člověka, který mi důvěřuje.“

„Dobrá zásada.“ Colleen ochutnala olivu. „Kdo si neklade vyšší cíle, nebývá spokojený a naplněný, a pak taky ochuzuje lidi, na kterých mu záleží.“

„Když mně na někom záleží - a jsem opatrná, koho tak označím - udělám pro něho všechno, co můžu. Jemu by možná stačilo méně, ale mně ne.“

Když se Patrick naklonil blíž a zkoumavě zíral do sklenice své ženy, zamračila se na něho. „Co děláš?“

„Snažím se přijít na to, v čem je to tvoje pití jiné než moje.“

To Lenu rozesmálo a trochu se uvolnila. „On je celý po vás, vidíte? Ale má maminkiny oči. Jako by se dívaly skrz vás. I když si to člověk nepřeje. Má vás oba moc rád, a to se mi líbí. Takže vám o sobě něco řeknu.“

Naklonila se nad pult. „Pocházím z prosté rodiny. Silné, ale prosté. Moje matka je ztracený případ a stydím se o ní mluvit. Ale dědeček byl milý a vážený muž. Babička je nejlepší člověk, jakého znám. Tenhle bar vedu, protože jsem v tom dobrá a líbí se mi to. Nerada bych ztrácela čas prací, kterou nemám ráda.“

Zastrčila si pramen vlasů za ucho a pohlédla do očí Colleen.

„Jsem sobecká a tvrdohlavá a nic hrozného na tom nevidím. Jeho nebo vaše peníze mě nezajímají, to abychom v tom měli jasno. Declan je nejskvělejší chlap, jakého jsem zatím poznala, a nepřipadám si pro něho dost dobrá. To říkám s vědomím, že jsem jinak dobrá skoro pro každého. Ale on je jiný. Ukazuje se, že pod příjemným zevnějškem má ještě tvrdší

jádro než já, a zatím jsem nepřišla na to, co s tím. Až si to rozmyslím, bude první, komu to řeknu. A on vám tu informaci jistě předá.“

„Tak,“ Lena si nevědomky pohrávala s klíčkem na krku, „dali byste si ještě jeden drink?“

„S tímhle chvíli vystačíme,“ odpověděla Colleen.

„Omluvte mě. Musím vzít objednávku.“ Přešla na druhý konec baru, kde čekala servírka s prázdným tácem.

„No?“ zeptal se Patrick. „Mám dojem, že ti řekla přesně, cos chtěla slyšet.“

„Ano.“ Colleen spokojeně popíjela. „Bude dobrá.“

„Já nemám trému.“ Remy, napjatý a bledý jako stěna, podupával v knihovně, zatímco mu Declan připínal konvalinky do klopky smokingu.

„Když to ještě párkrát zopakuješ, třeba tomu uvěříš. A stůj chvílku klidně.“ „Vždyť stojím.“

„Jasně, až na tu křeč jsi nehybný jako skála.“

„Chci si vzít Effii. Chci s ní prožít zbytek života. Na tenhle den jsme se celé měsíce těšili.“

„Správně. Dnes,“ pronesl Declan slavnostně, „je první den zbytku vašeho života.“

„Je mi trochu špatně.“

„Teď už zvracet nemůžeš,“ usmál se Dec. „Máš poslední čtvrt hodinu. Mám ti sem zavolat tátu?“

„Ne, ne, ten má plné ruce práce s mamkou. Kolik lidí říkáš, že tam je?“

„Jen pár stovek, když jsem se naposled díval, a přijíždějí další.“

„Ježíšikriste. Proč jsme radši neutekli. Jak se má člověk postavit před tolik lidí a navždycky změnit svůj život?“

„Mám dojem, že tu tradici zavedli proto, aby ženich nestačil zdrhnout. Šli by pak po něm jako lynčovací komando.“

„Tos mě teda uklidnil. Nenašlo by se tady trochu bourbonu?“

Declan mlčky přešel k lakované skřínce a vytáhl láhev. „Věděl jsem, že ji budeš potřebovat.“ S láhví přinesl i ústní vodu. „A tohle taky. Nechceš přece na nevěstu dýchat alkoholické výpary. Aby ti pak neutekla ona.“

Declan začal nalévat, ale když se po rázném zaklepání otevřely dveře a dovnitř vešla matka, rychle láhev se sklenicí schoval za záda.

„Vám to ale sluší! Z té láhve, co máš za zády, mu nalij jen malého panáka a pak mu dej nějaké kloktadlo.“

„Mám tohle.“

„Výborně.“ S úsměvem přešla k Remymu a upravila mu kravatu. „Jsi nervózní, protože to je nejdůležitější den tvého života. Nebyl bys normální, kdyby ses trochu netřásl. Slibuju, že to přejde, jakmile uvidíš Effii. Je překrásná.“

Colleen uchopila Remyho tvář do dlaní. „Jsem na tebe hrdá.“

„A co já?“ dožadoval se Declan. „To já jsem si vzpomněl na ústní vodu.“

„K tobě se dostanu později. Dnes si bereš ženu, kterou miluješ,“ pokračovala Colleen v proslovu. „Jsou tu s tebou tví nejbližší a přátelé. Je to nádherný den a tvůj skoro pokrevní bratr se postaral o hezké prostředí. Takže do sebe hod' ten bourbon, zhluboka se nadechni a mazej se oženit.“

„Ano, madam. Já vás miluju, Colleen.“

„Já vím. Já tebe taky, ale pusu ti nedám, rozmazala bych si rtěnku. Jen jednoho panáka, Decu. Jestli se bude ženit přiopilý, máš to na svědomí ty.“

O něco později si Declan uvědomil, že matka měla pravdu, jako obvykle. Když s Remym vešli do sálu a Effie, celá v bílém, se objevila na galerii, jasně cítil, jak z přítele nervozita spadla. Na jeho tváři se usadil široký úsměv, když zašeptal: „To je moje holka.“

Declan rychle pátral v řadách mezi hosty, dokud nenašel Lenu. *A ty moje*, pomyslel si. *Tentokrát nám to vyjde.*

Pak stál v rozkvetlé jarní zahradě před bílým domem a sledoval, jak jeho přátelé vstupují ve svazek manželský.

Když se pak políbili a byli prohlášeni za muže a ženu, ozvalo se volání slávy, o tolik radostnější a víc osvobozující než potlesk, na nějž byl zvyklý z domova.

Začal se usmívat stejně široce jako Remy.

Spustila hudba. Housle, valchy, akordeony. Když se novomanželů na chvíli ujal fotograf, Declan se mořem lidí prodral k Leně.

Měla na sobě červené šaty. Jasně červené jako vlčí mák, s hlubokým výstřihem na zádech. Na srdce si připíchla brož se zlatými křídélky a hodinkami, kterou kdysi Lucian daroval Abigail.

„Uvažoval jsem, jestli ji někdy uvidím.“

„Ta je jen pro zvláštní příležitost jako tahle,“ odpověděla. „Byl to krásný obřad, Decu. A vyznamenal ses, žeš jim umožnil uspořádat ho tady. Jsi bezva kamarád.“

„Mám ještě spoustu dobrých vlastností, takže bys mohla být ráda. Posledních pár dní jsi mi chyběla.“

„Oba jsme měli moc starostí.“

„Zůstaň u mě dneska.“ Chytil ji za ruku, když se chtěla začít vymlouvat.
„Angelino, zůstaň dneska v noci.“

„Možná. Máš tu teď ale spoustu lidí, se kterými bys měl promluvit.“

„Oni už si povídají jeden s druhým. Kde je babička?“ Lena protočila panenky. „Tvoje matka si ji někam odvedla.“

„Chceš, abych je našel a Odette vysvobodil?“

Hrdě se narovнала v zádech. „Moje babička si s tvou matkou pro jednu poradí.“

„Vážně?“ Declan škádlivě přimhouřil oči. „Jestli dojde na souboj, sázeli bych spíš na Colleen. Má zákeřnou levačku. Co kdybychom si dali trochu šampaňského a pak se šli podívat, v kterém kole zrovna jsou?“

„Jestli babičce nějak ublíží...“

„To by nikdy neudělala.“ Declan už se nebavil a trochu do Leny šťouchl. „Co si to myslíš? Jestli si s ní chtěla popovídat, tak proto, aby ji líp poznala.“

„Proto nejspíš dovlekla tvého otce ke mně do baru. Aby mě líp poznala.“

„Oni za tebou byli?“

„Ano.“ Lenu mrzelo, že se jí jejich návštěva dotkla, a tak se natáhla pro šampaňské, které roznášel procházející číšník. „Přišla si prohlédnout můj podnik a taky mě. Tak dostala, co chtěla, a k tomu výborné martini. Řekla jsem jí svoje.“

Declan pocítil paniku při představě, že se dvě největší lásky jeho života do sebe pustily. „Co tím chceš proboha říct?“

„Řekla jsem jí, co bylo třeba, to je celé. Teď si budeme rozumět.“

„Co kdybys byla konkrétnější, abych to pochopil správně?“

„Teď na to není vhodná chvíle.“

„Tak si ji uděláme.“

Protože zaslechla jeho nervozitu, pokrčila rameny. Pak ho s úsměvem pohládila po tváři. „Přestaň se ježít, *cher*. Oslavujeme, ne? Hádat se můžeme později.“

„Dobře, odložíme to.“ Vzal ji za bradu. „Nedochází mi, koho chceš obelstít, Leno. Mě, moji rodinu nebo sebe? Dej mi vědět, až na to přijdeš.“

Sklonil se a lehce ji políbil. „Tak zatím.“

Slavnost se přesunula do tanečního sálu, ale stále se částečně přelévala na balkony i do zahrady. Poprvé za dlouhé roky byl dům plný hudby a smíchu. Děti se honily, mimina plakala, páry flirtovaly a staří známí klevetili.

Declan si představoval, jak dům nasává pozitivní energii až do temných koutů zamčených pokojů.

„Declane.“ Effie mu položila ruku na rameno. „Věnuješ mi tenhle tanec?“

„To Remy už zkolaboval?“ Vedl nevěstu na parket. „Jinak si neumím představit, že by se od tebe vzdálil na krok.“ Políbil jí ruku a pak teprve vtáhl do náruče. „Ale nedivím se mu. Když mu patří nejhezčí žena v sále, musí si ji hlídat.“

„Ale jdi.“ Opřela se o něho tváří. „Kdybych do něho nebyla tak zamilovaná, pokusila bych se o tebe.“

„Tak až tě to s ním omrzí, dej mi vědět.“

„Chtěla jsem ti poděkovat za všechno, cos pro nás udělal. Za tenhle nádherný den. Dobře vím, že jsme tě s matkou a sestrou chvílemi doháněly k zoufalství.“

„Jenom chvílemi?“ rozesmál se. „Ale stálo to za to schovávání v komoře, abyste mě nenašly.“

„Jsem tak šťastná a mám tě ráda. Dneska mám ráda úplně všechny,“ odpověděla se smíchem. „Ale tobě bych nejvíc přála, abys byl taky šťastný.“

„Já jsem.“

„Ještě ne dost.“ Naklonila se k jeho uchu. „Declane, v tomhle domě je něco, co ještě není ukončené. Myslela jsem, že na tyhle věci nikdy nezačnu věřit, ale... cítím to tak. Dokonce i dneska.“

Lehce se zachvěla. Pohladil ji po zádech, aby ji uklidnil. „Dnes bys na to neměla myslet a dělat si starosti.“

„Dělám si starosti o tebe. Nějak to není... uzavřené. A částečně, nevím proč, na tom mám vinu i já.“

„Ty?“ Odtáhl ji, aby se jí mohl podívat do očí, a pak s ní dotančil do jednoho z rohů sálu. „Co tím chceš říct?“

„Sama tomu moc nerozumím. Je to takový pocit. Že jsem něco udělala anebo naopak neudělala. Nedává to smysl, ale nemůžu se toho zbavit. Cítím, že jsem nebyla tam, kdes mě potřeboval. A navíc mám strach, že se zase něco zlého stane, jestli se to konečně nevyřeší. I když to asi bude znít hloupě, chci se ti omluvit, že jsem tě tolik zklamala.“

„To je v pořádku.“ Políbil ji na čelo. „Nemohla jsi to vědět. Ať to bylo, co bylo, nemohla jsi to tušit. A tohle vážně není den na návraty do minulosti. Tady se jedná o tvoji budoucnost.“

„Máš pravdu. Jen... jen buď opatrný,“ dodala rychle, protože se blížil Remy a žďuchl do Declana.

„Držíš v náruči moji manželku, hochu. Běž si najít vlastní holku.“

„Dobrý nápad.“

Vydal se hledat Lenu a zastihl ji v hloučku hostů. Její rudé šaty na zlaté kůži připomínaly jazyk plamene. Ihned si ji představil v intimní chvílce a podle bytostně ženského a vědouceho pohledu jejích očí poznal, že pochopila.

Mírně se natočil a podal ruku její babičce. „Paní Odette, zatancujete si se mnou?“

„Ještě se nestalo, abych odmítla tak hezkého mladíka.“

„Vy taky vypadáte skvěle,“ řekl jí na parketu.

„O svatbách vždycky omládnou. Hezky jsem si popovídala s tvou maminkou.“

„Ano?“

„Divíš se?“ uculila se Odette. „Vážně jsme si rozuměly. Udělalo jí radost, když jsem řekla, že jsi na mě od první chvíle působil jako vzorně vychovaný mladý muž. Oplatila mi kompliment, když řekla to samé o Leně. Pak jsme klábosily o věcech, které ženy na svatbách vždycky probírají, ale to by tě nudilo. A shodly jsme se taky, že ti to v tom smokingu moc sluší a měl bys ho nosit častěji.“

„To bych se musel stát vrchním v restauraci. Jenže oni dostávají lepší dýško, když nasadí takový ten snobský akcent, a to bych asi nedokázal.“

„Tak to si budu muset počkat na vaši svatbu, abych tě zase viděla takhle vyfiknutého.“

„Jo.“ Zadíval se přes její hlavu za Lenou, ale ta někam odešla. „Tahle se myslím vydařila. Měl jsem jen trochu strach, že ta bouřka včera v noci napáchá nějaké škody.“

„Bouřka? *Cher*, včera žádná bouřka nebyla.“

„Ale byla a jaká. Neříkejte, že jste to zaspala.“

„Byla jsem vzhůru do půlnoci.“ Odette pátravě pozorovala jeho tvář. „Došívala jsem si tyhle šaty. Pak mě ve čtyři ještě probudil Rufus, protože potřeboval ven. To jsem si všimla, že se tady svítí, a divila se, proč ve čtyři ráno nespíš. Noc byla tichá a jasná, Declane.“

„Já... Asi se mi to zdálo. Předsvatební nervozita.“ Ale on nebyl ve čtyři vzhůru. Určitě spal. Ještě po půlnoci prošel celý dům a pozhasínal světla.

Sny, pomyslel si. Vítr a déšť. Blesky za oknem. Hořící oheň v krbu. Bolest, pot, žízeň. Krev.

Ženské ruce a ženské hlasy - vážně slyšel i ten Effiin? - utěšovaly ho a povzbuzovaly.

Náhle to uviděl docela jasně a strnul uprostřed tance.

On porodil dítě. On zažil celý porod.

Dobrá bože.

„Cher? Declane? Kam ses to zatoulal?“ Odette ho jemně odváděla stranou. „Potřebuješ na vzduch.“

„Ano, jižanské dámy jsou dobré utěšitelky, že?“ „Cože?“

„To nic.“ Byl zdrcený, užaslý. Stalo se mu to ve snu, nebo znovu prožil vlastní vzpomínky?

„Vraťte se dovnitř,“ řekl Odette. „Já se jen trochu projdu a pročistím si hlavu.“

„Na co sis vzpomněl?“

„Na zázrak,“ zašeptal. „Připomeňte mi, abych své matce koupil opravdu krásný dar. Nechápu, jak tím ženy projdou jednou. A ona to zvládla čtyřikrát. Neuvěřitelné,“ mumlal cestou dolů po schodech, „naprosto neuvěřitelné.“

Obešel dům, ale pak se vrátil dovnitř pro sklenici vody. Zapil tři aspiriny a doufal, že mu pomohou od bolesti hlavy, která ho se vzpomínkou na sen přepadla.

Z velkého sálu k němu doléhala hudba a strop nad jeho hlavou se chvěl od desítek párů tančících nohou.

Bude se tam muset vrátit a věnovat se hostům jako hlavní družba ženicha. Přesto by nejraději padl na postel, zavřel oči a spal.

„Declane.“ Lena vešla z balkonu do ložnice a zavřela za sebou. „Co se děje?“

„Nic. Jen mě rozbolela hlava.“

„Jsi pryč už víc než hodinu. Lidi se po tobě ptají.“

„Hned jsem tam,“ ale dál seděl na kraji postele. „Za minutku.“

Přešla k němu. „Je to zlé?“

„Už jsem zažil horší.“

„Tak si na pár minut lehni.“

„Přece si o svatbě nejlepšího kamaráda nezalezu do postele. Leda že bys mi dělala společnost.“

„Je to lákavé. Když vidím chlapa ve smokingu, mám vždycky chuť ho z něho svléknout.“

„To tě všichni vrchní musí milovat.“

„Když děláš hloupé vtipy, zas tak zle ti nebude.“

„Na to, že jsem ani ne před čtyřiceti hodinami porodil, se cítím docela fajn.“

Lena našpulila rty. „Cher, kolik jsi toho dneska vypil?“

„Zdaleka ne tolik, kolik jsem chtěl. Vzpomínáš na tu svoji teorii, že jsem byl Abigail Manetová? Začínám věřit, že na tom něco bude, protože se mi zdálo, že ležím na posteli v tom pokoji na konci chodby - na posteli, která tam není. Nejenže jsem byl u toho, když Abigail přivedla na svět dítě, já jsem to zažil na vlastní kůži. A řeknu ti, není to žádná procházka růžovým sadem. Každá ženská, která si přitom nevezme tisíce léky, musí být blázen. Je to horší, než co si lidi představují pod mučením španělské inkvizice.“

„Tobě se zdálo, že jsi Abigail a že...“

„To nebyl jen sen, Leno. Myslím, že jsem v tom pokoji opravdu včera byl a měl jsem halucinaci nebo zážitek jiného druhu nebo jak to nazveš. Pamatuju, že byla bouřka a jak jsem se bál a ze všech sil se soustředil na ten porod.“

Odmklčel se a v hlavě si přehrával, co právě řekl. „Hochu, to znělo divně.“

„Ano, to teda ano.“ Posadila se vedle něho.

„Byly tam se mnou další ženy. Pomáhaly mi. Viděl jsem jejich obličej, zvlášť ten mladší, zhruba stejně staré dívky jako já - tedy jako Abigail. Cítil jsem pot na tváři a neskutečnou únavu. Pak přišel pocit, jako že se musím zevnitř roztrhnout, pak úleva, ochablost a zatraceně silná radost ze zázraku, že začal nový život. Pak si pamatuju, jak mě zaplavily pýcha a nekonečná láska, když mi ten zázrak vložily do náruče.“

Zadíval se na své ruce v klíně a Lena ho tiše pozorovala. „Viděl jsem to dítě docela jasně, Leno. Viděl jsem ji, červenou, vrásčitou a našťvanou. Tmavě modré oči, černé vlasy. Pusinka jak růžička. Maličké prstíčky, a přitom mě napadlo: Je jich deset, je dokonalá. Moje dokonalá Rose.“

Ted' zvedl hlavu k Leně. „Marie Rose, tvoje praprababička. Marie Rose,“ opakoval, „naše dcera.“

Jejich dcera. Nemohla se té myšlenky zbavit a něco hluboko v ní se roztesknilo. Ale nedokázala by o tom mluvit a pojmenovat to, zvlášť dokud jí bylo tak těžko u srdce.

Vrátila se zpět mezi hosty, k hudbě a smíchu. Tohle je teď, říkala si. Tohle platí.

Žila svůj život, na kůži cítila teplý večerní vánek, na nebi jasně svítil měsíc a květiny pronikavě voněly.

Růže a sporýše, otočníky, jasmín.

Lilie. To Abby tolik milovala lilie. Vždycky je mívala ve svém pokoji. Nejdřív v komůrce pro služky, později v jejich společné ložnici. Tajně si je trhala v zahradě nebo ve skleníku.

Do dětského pokojíku zase nosívala růže. Růžová poupata pro malou Marii Rose.

Lena ty představy zděšeně zahнала. Popadla za ruku prvního ochotného tanečníka a vtáhla ho na parket.

Nechtěla se zabývat minulostí. Ta byla přece mrtvá a ukončená. Nechtěla znát ani budoucnost. Ta ji mohla krutě zradit. Potřebovala si užít přítomnost. Radovat se z ní, ale taky ji kontrolovat.

Proto se zářivě usmála, když ji požádal o tanec Declanův otec. „Tohle je ale twostep. Zvládnete to?“

„Uvidíme.“

Vpluli mezi tanečníky rychlými, přizdobenými kroky, až se Lena rozesmála. „Teda, vy jste přirozený talent, Patricku. Jste opravdu yankee?“

„Do morku kostí. Ale nesmíte zapomínat na mé irské předky. Moje matka byla mistryně v irském twostepu a ještě dnes si ráda zatancuje, když se trochu napije.“

„Kolik je jí let?“

„Osmdesát šest.“ Vykroužil s ní elegantní otočku. „Fitzgeraldové mají v rodě dlouhověkost a životní elán. Vás ale něco trápí...“

Snažila se udržet veselý výraz. „Co by mě v tak krásný den trápilo?“

„To netuším. Co kdybychom si dali trochu šampaňského a třeba se mi svěříte.“

Nedal jí šanci odmítnout. Otec jako syn, napadlo ji, když ji pevně držel za ruku a vedl k baru. Poručil dvě sklenky šampaňského a pak s nimi zamířil ven.

„Nádherný večer,“ poznamenala Lena a nasála voňavý vzduch. „Podívejte na tu zahradu. Člověku se nechce věřit, jak před pár měsíci vypadala. Už vám Declan vyprávěl o Frankovi a Frankii?“

„Ano, taky o Tibaldovi, o Effii a paní Odette. O strašidlech a o vás.“

„Tak toho stihl hodně.“ Napila se vína a přešla k zábradlí galerie. Dole na trávníku ještě tančili lidé. U bílého stolku, osvětleného měsícem, vysedávala skupinka žen. Některým na klíně pospávaly děti.

„On se v Bostonu nudil.“

Lena se zaujatě zadívala zpět na Patricka. „Nudil?“

„Byl nešťastný, neklidný, ale hlavně znučený. Svou prací, snoubenkou a celým životem. Jediné co ho dokázalo trochu nadchnout, byl starý dům, který tam opravoval. Měl jsem strach, že to tak půjde dál a on se ožení s nesprávnou ženou, bude pracovat v oboru, který ho nebaví, a život ho naplno neuspokojí. Ted' vím, že jsem se strachoval zbytečně.“

Opřel se zády o balustrádu a pohlédl oknem do tanečního sálu. „Jeho srdce to nikdy netáhlo směrem, který jsme mu s manželkou vytyčili. Asi jsme to jen nechtěli vědět.“

„Určitě jste si pro něj přáli to nejlepší. Ale lidi si často myslí, že co je nejlepší pro ně, musí být nejlepší i pro jejich blízké.“

„Ano, a pro Declana je nejdůležitější dělat radost lidem, které miluje. Vás miluje zcela jistě.“

Když nic neříkala, Patrick se na ni zadíval. „Už jste si všimla, že je tvrdohlavý. Ale ono je to horší. Když si Declan něco usmyslí, jde za svým cílem a nic ho nezastaví. Nedá se odradit výmluvami a vlažnými protesty. Jestli ho nechcete, Leno, jestli s ním nehodláte žít, radši mu ublížte hned. Rychle, ať to má za sebou, a vy můžete jít dál.“

„Nechtěla bych mu ublížit. To je celý problém.“

„Myslel jsem si, že ani není schopen někoho opravdu milovat. Sám něco takového tvrdil, když se rozešel s Jessicou. Ted' už pochopil, že to tak není. Změnila jste mu život k lepšímu. Ale ted' musíte tu lásku opětovat, nebo odejít. Všechno mezi tím by k němu bylo kruté a vy krutá nejste.“

Vztáhla ruku ke klíčku na svém krku, pak ji nervózně spustila ke zlatým křídům a hodinkám. „Když on není to, co jsem si plánovala a co jsem hledala.“

Patrick se laskavě usmál a plácl ji po ruce. „Život je samé překvapení, nebo ne? Občas to s námi docela slušně zacloumá.“

Pak se sklonil a políbil ji na tvář. „Ještě se uvidíme,“ řekl a nechal ji o samotě.

Party pokračovala dobré dvě hodiny potom, co ženich s nevěstou proběhli sprchou konfet k autu. Declan si uvědomil, že ty lesklé papírky bude nacházet v šatech a v trávniku ještě nejméně půl roku.

Hudba dál hrála zvesela a hosté vypadali šťastně. K ránu někteří odcházeli ke svým vozům a někteří museli být nesení, ne vždy se jednalo o děti.

Declan postával na schodech a díval se za těmi posledními. Na východě se obloha už mírně prosvětlovala. Zahlédl, jak vyšla jitřenka.

„Musíš být strašně unavený,“ ozvala se Lena z galerie nad ním.

„Nejsem.“ Dál se díval na oblohu. „Měl bych být, ale nejsem.“

„Bude trvat týden, než to tady uklidíš.“

„Ne, ne. Generál Renaultová na to zítra nasadí svoje jednotky. Dostal jsem rozkaz neplést se pod nohy a velice rád poslechnu. Nevěřil jsem, že tu zůstaneš.“

„Ani já ne.“

Declan se obrátil a pohlédl vzhůru. Připomínali teď Romea a Julii v pověsné scéně. Jen doufal, že to s nimi dopadne líp. „Tak proč tu jsi?“

„Nejsem si jistá. Nějak nevím, co si s tebou počít, Declane. S muži jsem nikdy předtím neměla problémy,“ pousmála se. „Ty jsi první.“

Začal stoupat k ní. „Žádný z nich tě tolik nemiloval.“

„Ne. Chtěli mě, toužili po mně, ale to je snadné. V tom není žádná zodpovědnost. Ale musím se přiznat, že někdy se mi ta bezstarostnost líbila. Užívala jsem si to. Nejen sex, ale celou tu hru. Řekněme třeba námluvy, i když ve skutečnosti žádné nebyly. A když potom hra skončila, možná člověku zůstalo pár šrámů, ale žádné vážné zranění.“

„Jenže mezi námi dvěma to není jen hra.“

„Ano, už jsem ti ublížila.“

„Jen pár šrámů,“ Stanul před ní tváří v tvář. „Nic víc.“

„Když se na mě podíváš, co vidíš? Někoho nebo něco z minulosti? Nemůžeš postavit svůj život na mrtvých.“

„Vidím tě docela jasně. Jenže je tady něco navíc, co nemůžeme ignorovat nebo zapomenout. Asi něco, co se musí napravit, než půjdeme dál.“

Sáhl do kapsy a vytáhl Lucianovy hodinky. „Tohle jsem ti kdysi dal, kdysi před sto lety. Je čas to vrátit.“

Při představě, že se jich dotkne, ji zastudily ruce. „Kdyby to měla být pravda, copak nevidíš, jak tragicky ten příběh skončil? Nemůžeme změnit minulost. Tak proč to znova ožивovat?“

„Protože musíme. A protože teď už jsme silnější.“ Rozevřel jí dlaň a vložil do ní hodinky. Pak jí prsty zase sevřel. „Protože když to nenapravíme, nikdy to neskončí.“

„Tak dobře,“ zasunula hodinky do kapsy saka, které si oblékla přes šaty. Pak si odepnula zlatou brož „Tohle jsem ti taky kdysi dala. Vezmi si to zpátky.“

Když ten šperk podržel v ruce, hodiny, které kdysi v domě stávaly, začaly odbíjet.

„Půlnoc,“ pronesl Declan klidně. „Určitě odbijí dvanáctkrát.“ Zadíval se na ciferník maličkých hodinek na broži. „Dvanáct, i tady,“ nastavil je, aby viděla, kolik ukazují. „Podívej se na ty svoje.“

Rozechvělými prsty si opět sáhla do kapsy. „Ježíši,“ vydechla, když spatřila obě ručičky na nejvyšším bodě. „Proč?“

„To hned zjistíme. Jdeme dovnitř.“ Zvedl hlavu ke třetímu patru. „Musím nahoru. Dítě pláče.“ Jakmile to dořekl, zaslechli nárek miminka.

„Ne, Declane. Jdeme pryč. Nasedneme do auta a odjedeme odsud.“

Ale on už vešel do domu. „Dítě pláče. Má hlad. Potřebuje mě. Lucianovi rodiče spí. Vždycky chodím spát dřív, když není doma. Nerada s nimi zůstávám po večeri v salonu. Cítím, jak hrozně mě nemá ráda.“

Jeho hlas se změnil, uvědomila si Lena. Měl náhle cajunský přízvuk. „Declane.“

„Claudine s ní může chodit na procházky nebo ji přebalovat, ale moje malá Rose potřebuje matku. Nelíbí se mi, že musí být v tom pokoji ve třetím patře,“ pokračoval a spěchal dál chodbou. „Jenže madam Josephine si vždycky prosadí svou. Tedy ne vždycky,“ opravil se a mírně se usmál. „Kdyby bylo po jejím, je ze mě návnada pro aligátory, a ne Lucianova žena. Už zítra se vrátí domů. Tolik se mi stýská.“

Na schodech trochu zpomalil a začal ztěžka oddychovat. „Musím tam jít.“ Teď zaslechla jeho skutečný hlas i strach. „Musím. Musím se tam podívat.“

Lena sebrala zbytky odvahy a vzala ho za ruku. „Tak tam půjdeme spolu.“

Ruka se mu chvěla. Chladný průvan z chodby mu pronikal až do kostí. Nevolnost se drala ze žaludku do hrdla. I přesto rozrazil dveře toho pokoje.

Zavrával a padl na kolena. Lena se ho marně pokoušela zachytit.

„Přišel sem za mnou. Je opilý. Nechci ho tady, ale on se nedá vyhnat. Všichni tvrdí, jak se podobá Lucianovi, ale to se mu pořádně nepodívali do očí. Musím ho odsud vypudit, dostat ho od svého dítěte. Škoda že Claudine

odešla za Jasperem. Nechci tady být sama s Julianem. Mám strach, jen ho nesmím dát najevo.“

Měl skelné oči a tvář bílou jako křída. „Proboha, Declane, vrať se zpátky.“ Stiskla mu ruku, až to zabořelo.

„Když po mně skočil, vytrhla jsem se.“ Sotva dýchal. Stále klečel na zemi, rozložitý muž ve smokingu a uvolněné kravatě. Muž se ženskými vzpomínkami, prožívající starý ženský strach.

„Jenže nemůžu utéct od dítěte. Beru u krbu pohrabáč. Zabiju ho, když budu muset. Zabiju ho, jestli se dotkne mojí malé. Ach bože, bože.“

Protože se pod ním podlomily nohy, usedla na zem vedle něj a pevně ho objala.

„Je silnější než já. Křičím, volám o pomoc, ale nikdo nepřichází. Je opilý a šílený. Srazil mě na zem, trhá mi šaty. Nemůžu se vyprostit. Rose pláče a já k ní nemůžu. Nedokážu ho zastavit.“

„Bože můj,“ Lena se ho snažila uklidnit, „to ne, ne.“

„Znásilnil mě.“ Ucítil oheň uprostřed těla. Bolest a strach. Proboha, tak hrozný strach. „Volám o pomoc. Volám tebe, ale ty tady nejsi.“

Hlas se mu zlomil v slzách. „Jsi daleko a já tě potřebuju.“

„Ne, to ne.“ Nic jiného ze sebe nedostala.

„Ubližuje mi, ale pořád se bráním. Snažím se ho zastavit, ale on nepřestává. Tolik se ho bojím. Už vím, že to nedělá proto, že mě tolik chce, ale protože nenávidí tebe.“

Otočil k ní hlavu a šedé oči měl zalité slzami. „On tě nenávidí. A protože patřím tobě, chce mě zlomit. Stejně jako ti ničil hračky, když jste byli malí. Prosím ho, aby přestal, ale neposlouchá. Snaží se mě umlčet, ale já nemůžu přestat křičet. Nemůžu. Začal mě škrtit.“

Srazilo ho to na zem. Strašlivý tlak mu sebral všechny vzduch z plic. „Nemůžu dýchat. Dítě kvůli mě pláče, ale já se nemůžu nadechnout. Zabije mě. A moje děťátko zatím pláče v kolébce. Naše dítě. A on je pořád ve mně. Rozláme mě jako hračku, která patří jeho bratrovi.“

Ted' zvedl hlavu a zadíval se na ni. A když promluvil, jeho hlas byl plný hlubokého žalu, na nějž se opravdu umírá. „Nepřišels. Volala jsem tě, ale tys nepřišel.“

„Omlouvám se. Promiň.“

„Přišla ona.“ Declan se s námahou zvedl na nohy. „Objevila se ve dveřích a uviděla, co se mnou udělal. Shlížela na mě jako na nějaký nepořádek, který se musí uklidit, než přijdou na návštěvu sousedé.“

Oči už měl suché. Přivřel je, když ve druhém patře praskly dveře. „Její dům, její synové. Mě považovala za děvku ze zátoky, která si dovolila

příliš. Viděla jsem to jako ve snu, když se na mě dívala a pak přikázala, aby mě odnesl dolů do ložnice. Pak setřela krev, rozlité vosk a úlomky dlaždic. Odnesl moje tělo přes galerii, ale já jsem ji sledovala dál. Přešla k mému sladkému děťátku a pak jsem slyšela její myšlenky. Uvažovala, jestli nebude lepší to dítě zadusit. Věřím, že kdyby to zkusila, našla bych ještě dost síly, co ze mě zbylo, abych ji srazila v podobě blesku.“

Declan zašel zpět ke dveřím. „Myslela si, že jsem slabá, ale spletla se. Zabili mě, ale nedokázali mě docela sprovodit ze světa.“

„Decu, to stačí.“

„Ne, ještě ne.“ Sešel po schodech a otevřel dveře do Abigailiny ložnice. „Položil mě támhle na postel. Plakal. Ne kvůli mně, ale kvůli sobě. Co s ním teď bude? Zneuctil mě a zavraždil, ale zabýval se jen sám sebou. Pořád to dělá. Protože zůstal s Josephine v tomhle domě. Vězí tady oba a prožívají si stále dokola své peklo.“

Declan popošel ke stěně, kde stávala skříň, a v představách ji otevřel. „Vzali některé z mých šatů. Měla jsem tu jedny večerní, na které jsem byla pyšná. Chtěla jsem se ti líbit a být tvojí ozdobou na plesu. Upustila moji brož s hodinkami a nevšimla si toho. Přiměla syna, aby mě zabalil do pláště a pak mě s těmi věcmi v kufříku vynesli ven. Sebrali pár starých cihel na zatížení a pokračovali dál.

Byla to dřina. Svítíl měsíc a vál chladný vítr, ale i tak se hodně nadřeli. Julianovi se dělalo špatně, ale ona ho odkázala do patřičných mezí. Prý řeknou, že jsem utekla s jiným. Začnou šířit fámu, že naše dítě je bastard, kterého jsem ti podstrčila. Nařídila Julianovi, aby na mě položil ty cihly a plášť převázal provazem. Pak mě hodili do vody.“

Ohlédl se po ní. „Tys jim uvěřil.“

„Ne.“ Lena už plakala. Pro něho, pro Abigail, pro sebe i Luciana. „Ne.“

„Ne hned ze začátku. Báł ses o mě, hledal jsi mě, plakal jsi. Snažila jsem se k tobě přiblížit, ale nedovolils mi to. Nenechals mě přiblížit se, protože jsi už začínal věřit těm lžím. Já jsem tě *milovala*. Celým srdcem a celou duší. Zemřela jsem pro tebe.“

„Nemohl jsem zabránit tomu, co se ti stalo. Nebyl jsem tady.“

„Ne, tu noc jsi tady nebyl. Ale taky ses už nikdy doopravdy nevrátil. Ke mně, ani k našemu dítěti. Porušil jsi slib, cos mi dal. Tu přísahu ze dne, kdy se Rose narodila. Nás nezničila jen smrt, ale i něco jiného.“

„Jak to že jsem porušil slib?“

„Slíbils, že budeš milovat naše dítě a že se o něj postaráš. Já jsem se ti nikdy nezpronevěřila, Luciane, a ty to víš.“

„Vím.“ Sevřela v kapse hodinky a pocítila nesmírnou tíhu smutku.

„Jaks ji mohl opustit? Jak ses ode mě mohl odvrátit? Už měla jenom tebe a tys mi přísahal.“

„Já nevím. Byl jsem slabý. Neměl jsem v sobě tolik síly a opravdovosti jako ty. Možná... možná jen s tebou jsem byl lepší, a když jsi odešla, už mě nic nedrželo.“

„Měls přece Marii Rose.“

„Možná jsem tě miloval až příliš a ji ne dost. Odpuť. Odpuť mi, co jsem udělal i neudělal. Nemůžu se vrátit a změnit to.“ Vytáhla hodinky a podívala se na ciferník. „I když se čas občas zastaví, na tohle je pozdě. Kdyby se to dalo změnit, odvedl bych tě s dítětem z tohoto domu. Udělal bych všechno, abych tě hrůze zabránil.“

„Milovala jsem tě. A srdce mě bolí od té chvíle, co mi tě vzali. Bolí se žalu, pak z naděje a pak zase ze smutku. Vybral sis smrt před životem, Luciane. I teď volíš spíš samotou než lásku. Jak ti mám odpustit, když ty to neumíš? Dokud to nedokážeš, neporazíme je a tenhle dům je bude stále zadržovat. Nikdo z nás nebude volný, jestli nezvolíš správně.“

Declan otevřel dveře na galerii a vyšel ven.

Za Lenou se zabouchly jiné dveře, až sebou trhla. Bylo to jako výsměch, napadlo ji, výsměch cizímu neštěstí. Ignorovala to a vyšla za ním. Venku se zhluboka nadechla.

„Declane.“

Opíral se o zábradlí a pozoroval, jak svítá. „Hm. Snažím se přijít na to, jestli potřebuju vymítače d'ábla, psychiatra anebo to zpeněžím a nechám se najmout jako herec do remaku filmu *Tři tváře Evy*.“

Zacvičil rameny, jako by z nich chtěl shodit velkou tíhu. „Asi mi musí stačit Bloody Mary.“

„Dáme si spolu,“ ozvala se za ním Lena a vztáhla ruku k jeho zádům. Vytušil ten dotyk a ustoupil stranou. Nechal ji tam stát s rukou ve vzduchu.

„Nepotřebuju hladit a utěšovat. Jsem jen trochu zničený. To asi proto, že mě právě znásilnili a zavraždili.“ Strčil si ruce do kapes a sešel po schodech dolů.

Teprve po chvíli se vydala za ním do kuchyně. „Udělám to pití. Jsem přece profesionálka.“

„Tohle ještě zvládnou sám,“ odsekl.

Zabolelo ji, jak jí vytrhl láhev vodky z ruky. „No dobře, udělej to ty. Ale zároveň myslí na to, že bys měl žít hlavně svůj život.“

Chtěla se odvrátit, ale chňapl ji za paži tak prudce, že mu na obranu dala facku. V tu chvíli se hodiny v domě zase rozezněly a kdesi nahoře bouchly dveře.

Chlad jim pronikal pod kůži.

„Už tě někdy znásilnili?“

Vytrhla se mu. „Ne.“

„A rozhodně tě nikdo neškrtil.“ Declan si přihnul přímo z láhve, co měl v ruce. „Tak já ti něco povím. Je to tak zlé, že člověk pak má opravdu mizernou náladu.“

Zlost ji začala opouštět. „Radši tolik nepij. Bude ti špatně.“

„Špatně už mi je. Potřebuju se osprchovat.“

„To je dobrý nápad. Budeš se cítit líp. Já zatím udělám trochu čaje. Nech mě,“ zarazila ho, když chtěl něco namítnout. „Třeba nás to trochu uklidní.“

„Fajn. Jak chceš.“ Odešel z kuchyně.

Lena si musela na chvíli sednout, protože se jí trásly nohy. U stolu vytáhla z kapsy hodinky a zadívala se na ně. Vteřinová ručička se pohybovala, ale čas nepokročil přes půlnoc.

Schovala hodinky a začala připravovat čaj.

Do jeho ložnice vstoupila s tácem, na němž byly ještě trojúhelníkové tousty. Jídlo pro nemocné, které jí babička chystávala v dětství. Seděl na posteli, oblečený jen do starých tepláků. Měl mokré vlasy a kůži zrudlou usilovným drbáním. Postavila tác na noční stolek.

„Chceš, abych odešla?“

„Ne.“ Když mu podala šálek s čajem, vzal si ho a hřál si o něj ruce. I po té horké sprše cítil v kostech chlad.

„Nejenže jsem to viděl nebo si na to vzpomínal. Já jsem to *cítil* - ten strach, bolest a ponížení. A jako by to nebylo dost zlé, částečně jsem přitom zůstal i sám sebou. Velký silný chlap se bezmocně dívá, jak někdo znásilňuje a vraždí vyděšenou ženu. Nedokážu to vysvětlit.“

„Nemusíš. Něco z toho přešlo i na mě. Ne tak silně a jasně, ale... Když ses na mě zadíval, když ona se na mě podívala tvýma očima, byly v tom strašlivý žal a lítost. Obvinění. Vypij si ten čaj, zlato.“

Poslušně zvedl hrnek ke rtům. „Je dobrý. Sladký.“

„Sladký čaj a toust. To ti udělá dobře.“ Vlezla si za něj na postel, klekla si a začala mu masírovat ramena. „Ona byla silnější než on. Ale snad za to ani nemohl, vychovali ho tak. On ji miloval, Declane. To vím docela jistě. I když se nikdy nedověděl, k čemu došlo, obviňoval hlavně sebe. Že tady nebyl, že se jí víc nevěnoval.“

„Opustil dítě.“

Rekl to velmi rozhodně. „To ano,“ odpověděla Lena. „Udělal špatnou věc - vzal si život a nechal tady sirotka. Jenže Marie Rose pak díky tomu

prožila krásný život. Byla obklopená lidmi, kteří ji milovali a s láskou vzpomínali na její matku. To by na Manet Hallu asi nezažila.“

„On na to mohl dohlédnout, měl se o ni postarat.“

Lena si položila tvář na temeno jeho hlavy. „Ty mu nedokážeš odpustit.“

„Já mu nerozumím.“

„Chlap jako ty nemůže rozumět takovému jako on. Já možná ano. Asi dovedu pochopit muže, který by radši se svou ženou utekl, než by se postavil rodičům. Který ji radši nechal žít v domě plném nenávisti a závisti. Který se radši utopil, aby nemusel žít s ranou na srdci a přitom s láskou vychovávat dítě. Sám takovou výchovu nepoznal. Chtěl být lepším, než mohl být. S ní ano, ale ne sám.

Neměl bys ho nenávidět, Declane, spíš litovat.“

„Možná. Ale je to těžké. Ještě pořád v sobě cítím to její zoufalství.“
„Dokážeš usnout?“

„Asi ne.“

„Tak to aspoň zkus. Pojedu se převléknout.“ Vyklouzla z postele. „Zkus chvíli odpočívat. Brzy se vrátím.“

Nezdržoval ji. Tušil, že potřebuje trochu samoty. Položil se na záda a zíral do stropu, zatímco se venku probouzeli ptáci.

Abigail byla poražená, uvažoval. Na těle i na duchu.

A sám se v tu chvíli cítil velmi podobně.

Musel přece jen usnout, protože když otevřel oči, svítilo slunce. Bylo ještě ráno, uvědomil si, ale tušil, že do domu brzy naběhne úklidová četa s košťaty, mopy a tak dál.

Třeba dům opravdu potřeboval vyčistit a provětrat. Ještě pořád mu patřil. Nevzdával se ho. Ať se stalo cokoli, ať tam s ním bydlel, kdo chtěl, nevzdával se ho.

Proboha, a Leny už vůbec ne.

Posadil se, promnul si oči a uviděl ji sedět v křesle naproti. Měla na sobě džíny a bílé tričko. Na klíně držela tři malé kytice.

„Cítíš se na menší projížďku?“ promluvila.

„Snad jo.“

„Tak si vezmi aspoň triko a boty.“

„Kam jedeme?“

„To ti řeknu cestou.“

Sedla si k volantů a kytice teď držel on.

„Chci jí zavést květiny. Marii Rose.“ Jako její potomek, uvědomila si, i jako její otec. „Myslela jsem, že bys ji taky rád navštívil.“

Neřekl nic.

„Babička mi vyprávěla,“ pokračovala Lena, „jak Marie Rose chodila každý rok o svých narozeninách na hřbitov.“

Nosila tatínkovi kytky. Dneska ráno mi Odette vysvětlila, kde najdu jeho kryptu, a pak jsme spolu natrhaly ty kytice. Jednu dám taky Lucianovi.“

Declan zvedl jeden pugét. „Jako výraz lítosti?“

„Nic jiného nevymyslíme.“

„A tu poslední?“

„Marie Rose nosila květiny i mamince. Asi nějak vytušila kam. Chodívala na břeh řeky a házela je do vody. Babička ví, kde to místo je.“

Lena jela rychle až ke hřbitovu. „Vím, že se pořád zlobíš na něho i na mě. Jestli se ti tam nechce, můžeš počkat v autě. Nevadí mi to.“

„Proč to vlastně děláš?“

„On je mojí součástí. Pokrevně i jinak. Když se dokážu smířit s tím, kdo mi dal život, smírím se se vším. Budu umět žít dál.“

Zastavila a pak vzala do ruky dvě kytice. „Není to daleko. Vrátím se hned.“ „Jdu taky.“

Vystoupil, ale nevzal ji za ruku, jak už byla zvyklá. Procházeli mezi hroby se zdobnými ohrádkami, mramorovými anděly a skrze stíny křížů.

Stanula u jedné vyvýšené hrobky. Kolem bylo mnoho jiných s ostatky příbuzných, včetně dědečka. Dnes ale přišla kvůli jedinému.

Stiskla stonky květin v dlaních. Marie Rose, četla. Krev mé krve.

„Babička říkala, že Marie Rose byla šťastná žena a prožila hezký život. Spokojený. Možná že se tím nenapraví, co se stalo, ale kdyby všechno dopadlo jinak, kdoví... Určitě bych tady dneska nestála.“

Sehnula se, aby na hrob položila květiny, ale Declan se také chopil stonků, jako by jí chtěl pomoci. Přinesli je dítěti, dívce i staré ženě společně.

„On leží o něco dál,“ zašeptala Lena. Měla náhle zastřený hlas i pohled.

Procházeli sluncem a stínem mlčky.

Krypta Manetových působila jako menší věž, na jejímž vrcholu stál rozezlený anděl, držící harfu jako voják štít.

„Veselé,“ komentoval to Declan. „Tady asi nikdo v pokoji neodpočívá.“ Rozhlédl se. Na vyvýšeném podstavci vedle spatřil prostou betonovou schránku s nápisem: LUCIAN MANET. 1877-1900.

„On je tady venku?“

„Nebylo mu odpuštěno,“ vysvětlila. „Kvůli jeho snatku, jeho dítěti i zahanbující smrti. Prohlásili ji za nešťastné utonutí, ale každý věděl, že šlo

o sebevraždu. Josephine ho sice nepustila do rodinné hrobky, ale posvěcenou půdu si prosadila. Jinak by rodině hrozil další skandál.“

Declan se zadíval na kryptu. „Mrcha.“

„On neměl žádné milující prarodiče, kteří by mu pomohli. Měl jen bratra, který ho nenáviděl jen proto, že vůbec dýchal. Měl peníze, vzdělání a postavení, ale ne lásku. Dokud nepřišla Abigail. A tu mu pak stejně vzali.“

Položila květiny na jeho hrob. „Dělal, co mohl, ale nestačilo to.“

„Ty jsi silnější než on. Chytřejší a vyrovnanější.“

„To doufám. A taky doufám, že už bude mít klid. Ty květiny sice v tomhle horku dlouho nevydrží, ale... člověk dělá, co může.“

Pak bez dalších řečí odešla. Declan se ještě chvíli zdržel. Prohlížel si hrob a květiny. Náhle se sehnul, vytáhl z pugétu jeden květ a položil ho na vrchol schránky.

Lena si nasadila sluneční brýle, protože měla pláč na krajíčku. „To bylo laskavé gesto.“

„No, člověk dělá, co může.“ Tentokrát ji za ruku vzal.

Cestou zpět spolu nemluvili. Ani Rufus s Odette jim nevyšli naproti, když zaparkovali před domkem v zátocce.

Declan se nechal vést stezkou podél řeky. Mlčel, protože si vzpomněl, jak tudy za jasné noci v chladném vzduchu procházeli vrah a jeho komplic.

„Nechceš se vrátit? Jsi hrozně bleďý.“

„Ne.“ Po zádech mu začaly stékat pramínky potu. „Musím to udělat.“

„Už tam skoro jsme.“

Podél udusané stezky kvetly trsy bahenních květů. Soustředil se na jejich barevnou krásu. Ale když stanuli na břehu, znovu se mu úžil dech a točila hlava.

„Bylo to tady. Přesně na tomhle místě.“

„Já vím. Marie Rose taky chodila právě sem. Srdce ji sem zavedlo.“ Teď podala kytici jemu, když z ní předtím vytáhla jeden květ.

Declan nechal květiny spadnout do řeky a díval se, jak jejich barevná krása zaniká na hnědavé hladině. „Ne každému je dovoleno donést si květiny na vlastní hrob.“

„Promiň mi to.“ Po tvářích jí kanuly slzy. „Odpusť.“ Klekla si a odhodila květinu, aby chvíli plula osamoceně. Natáhla se k Declanově ruce. „Je mi líto, že jsem ti tak ublížila.“

„Už se neomlouvěj.“ Zvedl ji na nohy a vtáhl do náruče. „Je to v pořádku.“

„On ti dostatečně nevěřil. A já taky ne. Tolik žalu a tak málo důvěry. Tehdy i teď.“

„Už jsme plakali dost. Tehdy i teď.“ Nadzvedl její tvář. Pak řekl to, co cítil on i Abigail od chvíle, kdy se vydali s květinami za Marií Rose. „Odpouštím ti.“

„Jsi shovívavější než ona.“

„Možná. Možná právě proto jsme se potkali. A teď můžeme napravit, co jsme kdysi pokazili.“

„Anebo uděláme stejnou chybu. Ale já ti musím ještě něco dát. Na Manet Hallu. To bude to správné místo.“

„Dobře.“ Políbil ji na ruku. „Už jsme v pohodě.“

„Nebo tam směřujeme. Chtěla bych se zpátky projít a trochu se vzpamatovat.“

„Dobrý nápad.“

„Taky mě napadlo, že bychom jim mohli postavit pomníčky,“ řekla, když znovu vyšli na cestu. „Třeba u rybníka. Jeden pro Luciana, jeden pro Abby a jeden pro Marii Rose. Snad už je čas, aby byli všichni spolu.“

„Myslím, že už jsou spolu teď.“ Nebo brzy budou, dodal v duchu. Ale velmi brzy, protože náhle pocítil lehkost na duši, jakou už ani nečekal. „I tak by památníčky byly hezká vzpomínka. Vybereme pro ně místo a něco tam spolu zasadíme.“

Přikývla. „Třeba vrbu.“

„Kterou měla tak ráda, že?“ souhlasil. „Některé věci lidi vrací na své místo a některé musí změnit. My uděláme obojí. A až se nám narodí děti, uděláme si tam piknik a třeba jim ten příběh budeme vyprávět.“ Zarazil se. „Ale tys teď neřekla, abych mlčel.“

„Protožeš mě nakonec udolal, víš? Podívej, armáda je tady.“

Ohlédl se k domu a trhl sebou, když spatřil parkující auta. „To bude legrace. Proplížíme se nahoru po schodech a zamkneme se v mé ložnici. Mám pocit, že bych teď prospal celý týden.“

„Postel by byla fajn, ale já mám jen hodinu času. Měla bych se vrátit do práce.“

„Za hodinu toho stihneme,“ odpověděl. Pak si přiložil prst ke rtům a vedl ji vzhůru po schodech. „Už ses někdy milovala v domě plném uklízeček?“

„Ne a ani dneska to neplánuju.“

„Kazisvěte.“

„Declane. Ne, nech ty dveře otevřené. Ne, zadrž...“

„Vždyť to právě dělám,“ odpověděl a přitiskl ji k sobě, „držím tě. Ach bože, to je prima pocit. Chybělas mi,“ zašeptal a cítil, že svou lásku objímá on i Abby. Kruh se konečně uzavřel.

A tentokrát se znova nerozlomí.

Josephine prohrává, uvědomil si. V téhle chvíli prohrává.

„Musím ti toho hodně říct,“ ozvala se Lena.

„Už jsme mluvili dost.“ Něžně, lákavěji políbil. „Pojďme si lehnout. Jen lehnout. Tak dlouho jsem tě nedržel v náruči.“

„Tohle musím udělat vestoje.“ Mírně se odtáhla a stanula tam v záři ranního slunce. „Až doted' jsem si žila po svém a vyhovovalo mi to. Tys všechno zkomplikoval a převrátil mi život vzhůru nohama. Všechno se nějak popletlo - co bylo, co je i co by mohlo být.“

„Proč ‚mohlo‘, proč ne ‚co bude‘?“

„Ty jsi prostě jako beran. Ale mně se to líbí. Líbí se mi na tobě tolik věcí, že bych je ani nespočítala. Takže to vypadá, že nakonec zůstanu s nějakým nemožně bohatým yankeem.“

V Declanovi se vzedmula vlna štěstí. „Angelino.“

„Počkej, než to dopovím.“ Vydechla si, aby měla co nejklidnější hlas. „Mám spoustu přátel, kteří se o mě starají a mají mě rádi. Měla jsem dědečka, pro něhož jsem byla největší radostí. Mám babičku. Ale ještě nikdy mě nikdo nemiloval jako ty. A nejhorší na tom je, že ani já jsem ještě nebyla tak zamilovaná. Takže...“

Zvedla ruce a rozepnula si řetízek. Podala mu ho. Klíček se zhoupnul a zaleskl na slunci. „Tohle je teď tvoje, protože ty jsi klíč, *cher*, ty jsi řešení, a vždycky byl.“

Přijal ho a k její radosti si ho hned připnul na krk. „Udělám z tebe šťastnou ženu.“

„To bych ti radila. Takže bude svatba, nebo jak?“

„To si piš!“ Se smíchem ji zvedl do výšky a zatočil s ní dokola. „Cítíš to?“

„Co? Točí se mi hlava.“

„Dům je teď náš. Jenom náš.“ Postavil ji na nohy. „Duchové zmizeli. Jsme tu jen my a naše životy. Právě začínáme.“

Objala ho kolem krku a nastavila rty k polibku. „Tak vítej doma.“

Stále v jeho náruči sáhla do kapsy pro hodinky a zadívala se na ně. Čas se opravdu rozběhl.